

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 435

Setmana del 24 al 30
de gener del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Així com és dolorós
veure un home o una
dona tancats en la
seva autosuficiència,
així és meravellós
constatar la
transfiguració que es
realitza en la persona
que comença a obrir-
se a Déu i als altres."

Cassià M. Just

AFINANT

El llarg camí de la unitat cristiana

JOAN E. JARQUE i
JUTGLAR

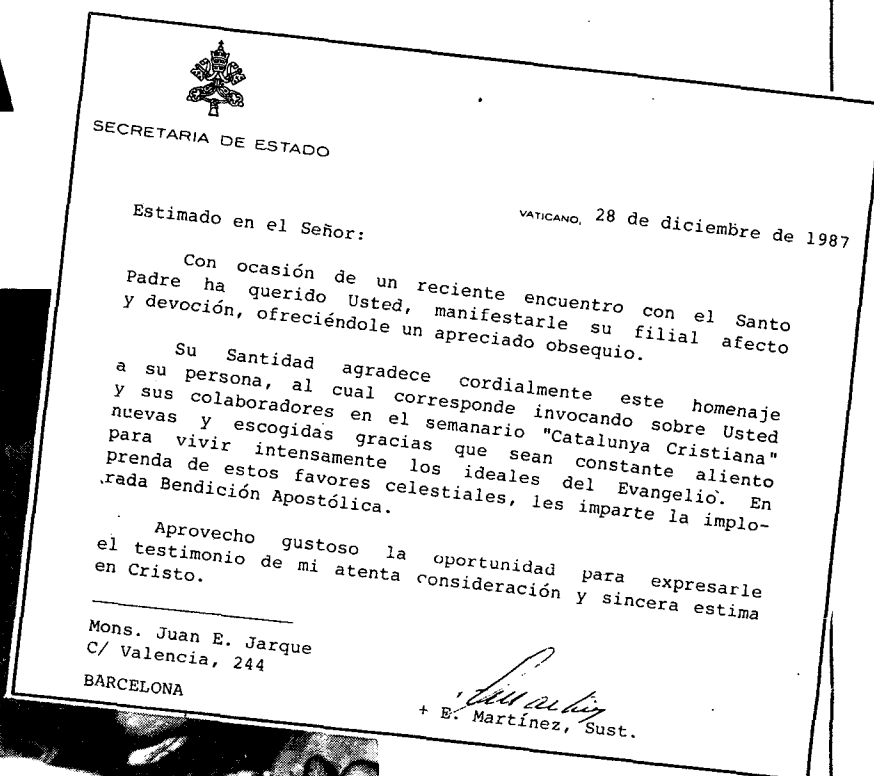
S'ha dit que la unitat cristiana no serà pas, ni cal imaginar-la, com una plaça major de poble en la qual, un dia dels nostres, ens hi trobarem aplegats en festa tots els deixebles de Jesucrist. Ho serà, no en dubtem, el dia de Déu. Mentrestant s'assembla més a un llarg camí o millor, a una fita llunyana vers la qual anem caminant per viaranyes paral·lels, a vegades convergents... Amb alguns germans els camins transcorren tan propers que ens podem fer la il·lusió que fem el mateix camí plegats, si no fos que, de tant en tant, una tanca o un mur ens assenyala la separació dolorosa.

Ens cal, per tant, fer camí. No instal·lar-nos, albirar sempre la fita a l'horitzó, no deixar mai de donar una mirada amable —i si cal, la mà— als germans que avancen vers la mateixa meta per altres camins.

És indispensable, sobretot, no defallir en la pregària al Senyor vers el qual caminem perquè, ell que és el Camí, ens hi mantingui, ens els apropi i, quan ell vulgui i com ell vulgui ens l'escurci perquè el món cregui.

"Viure intensament els ideals de l'Evangeli"

El Papa imparteix la Benedicció Apostòlica a "CATALUNYA CRISTIANA"

Monsenyor E. Martínez Somalo, substitut de la Secretaria d'Estat, ha adreçat al nostre director una carta d'agraïment per l'obsequi d'una imatge de la Mare de Déu Benaurada (el nostre setmanari a través de l'Associació d'Amics de C.C. l'està difonent amb gran èxit per commemorar l'Any Marià).

Aquest obsequi es va fer al Sant Pare en el decurs del pelegrinatge a Roma que va tenir lloc durant el propassat mes de desembre del qual ja en va sortir ressenya en el nostre número 433.

La carta té un to d'excel·lència perquè no és corrent que la Secretaria d'Estat escrigui en nom del Papa agraint un obsequi fet en el curs d'una audiència general.

Ens plau remarcar l'estima que el Papa mostra per CATALUNYA CRISTIANA, i que agraim de tot cor.

És col·laborador del nostre periòdic

Catalunya retrà homenatge al sacerdot i poeta mossèn Pere Ribot

BARCELONA.—La proposta que tot Catalunya promogui un homenatge al sacerdot i poeta català Pere Ribot, patriarca dels sacerdots poetes, fou formulada recentment per Albert Manent, fill del poeta Marià Manent, en el curs del començament de l'homenatge atribuït a mossèn Ribot, amb motiu de complir els vuitanta anys.

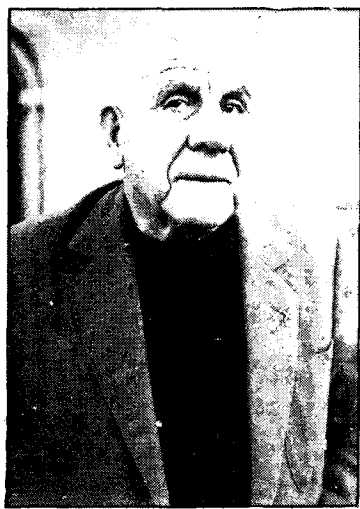
L'acte se celebrà a la parròquia de Corpus Christi, de Barcelona. El seu rector, mossèn Manuel Tort, forma part d'aquest grup de sacerdots poetes i escriptors. Intervingueren en primer lloc tres membres de l'esmentat grup: els sacerdots Manuel Tort, Climent Forner i Joan Montalà, que glossaren la vida i l'obra poètica de mossèn Ribot, el

qual assistí a l'acte, acompanyat del bisbe auxiliar de Barcelona, doctor Martínez Sistach que representava el cardenal Jubany; l'arquebisbe emèrit de Tarragona, doctor Pont i Gol i el bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, doctor Daumal.

Albert Manent glossà la figura humana i la intervenció pública de mossèn Pere Ribot

que resumí en dues paraules: "Presència i resistència". Efectivament, des de fa 47 anys, Pere Ribot, des de Sant Martí de Riells, ha estat un focus de fidelitat.

A aquests parlaments continuà una lectura de poemes del poeta, a càrrec de Montserrat Millà. L'acte acabà amb unes paraules de mossèn Martínez Sistach i el lliurament d'una artística placa.

Una ploma al servei de Déu i de Catalunya

CATALUNYA CRISTIANA

organitza:

Pelegrinatge pels camins de l'Antic Testament.
Seguint l'epopeia d'un poble en marxa - "L'Èxode".

Jordània, Jerusalem, el Sinaí, Egipte

del 16 al 26 de març

Monestir de Sta. Caterina al peu del Sinaí

Amb l'assessorament religiós del nostre director Joan E. Jarque

Per informació: Associació "Amics de Catalunya Cristiana"
Plaça Urquinaona, 11, 3r A. Tel. 301 37 18
08010 Barcelona
Places limitades.

GAT. 48

Pròxims viatges: Mes de maig - Polònia.
Juliol - Terra Santa "Especial Joves".

EDITORIAL

Aquest any es parlarà de diners a l'Església i dels diners de l'Església. Si es compleixen les promeses, serà el primer any en què l'Estat lliurarà a l'Església —a la Conferència Episcopal Espanyola— la quantitat que haurà recaptat, a través de l'IRPF, de tots aquells ciutadans que lliurement hauran decidit que el 0'5% de llur contribució sigui destinat a l'Església catòlica.

La creueta col·locada en la casella corresponent de la nostra declaració de la renda indicarà aquesta nostra voluntat. Les preguntes que ja des d'ara es fan els observadors són moltes. S'informarà suficientment sobre aquest canvi en la forma del finançament de l'Església? Quedarà prou clar que l'Estat es limitarà a una funció de servei —que és la seva funció— d'una de les institucions més importants de la societat espanyola: l'Església catòlica? Tindran prou consciència els fidels, o els simpatitzants, que seran els seus diners els que ni que sigui a través del sistema de recaptació de l'Estat, serviran pel sosteniment de les persones i institucions religioses que ells hauran lliurement escollit?

Seran molts o pocs els qui posaran la creueta en qüestió? La posaran almenys tots els practicants? Seran nombrosos els no-practicants que també la posaran per raons de simpatia personal, per lligams familiars amb practicants, com a reconeixement pels serveis socials, culturals, etc. que l'Església aporta a la societat? Resta encara la pregunta més important ja que es tracta de cobrir un pressupost: la quantitat recaptada per aquest nou procediment, serà superior o inferior als 15.000 milions que l'Estat consignava a l'Església fins ara? En el cas que no s'hi arribés, l'Estat hi afegirà la resta però la situació no deixaria de ser galdosa i confusa. S'hauria d'atribuir a una manca d'informació? O a una manca d'interès? Es podria interpretar en termes de la importància real del catolicisme a Espanya?... I les preguntes anirien sortint com les cireres d'un cistell.

Un tema per enguany: el diner catòlic

Tenim davant nostre uns mesos en què es parlarà de diners catòlics, i tant de bo que se'n parli bé! Casualment aquests dies un despatx de l'agència americana NC News Service ha publicat unes xifres sobre diner catòlic —les finances de la Santa Seu— que ens poden servir de marc i de punt de referència per a la pregunta genèrica que es fa el nostre poble tan poc i mal informat sobre aquest afer. L'Església, no és molt rica? Les xifres de la NCNS només contesten a aquesta pregunta pel que fa a la institució central de l'Església, i seria bo —avui urgent— que poguéssim donar una resposta semblant pel que fa a l'Església espanyola i, per nosaltres, a la catalana. Les dades prou existeixen, però el poble no les té presents, cal divulgar-les més.

Pel que fa a la Santa Seu, heus ací espigolades unes quantes xifres. El pressupost del 1985 —pressupost supervisat per un consell de cardenals, designats pel Papa, entre els quals hi ha el cardenal de Barcelona— fou de 124.7 milions de dòlars; una quantitat equivalent a l'ajuda militar dels EE.UU. al Salvador el 1986 i la meitat, p.e., del pressupost anual de la FAO o de la UNESCO. El dèficit del 1979 va ser de 20 milions, sempre de dòlars, i el de 1987 es preveia que fos de més del doble: és a dir uns 59 milions. La font principal d'ingressos de la Santa Seu és l'òbol de Sant Pere —ben poc popular entre nosaltres, remarcuem de passada— que es recapta en tots els països del món. El 1986 va donar 32 milions. Els altres ingressos provenen des del temps de Pau VI, de dipòsits bancaris i d'obligacions

—inversions que es creien segures i de feble risc!— i que el 1985 varen reportar 21.9 milions. Resten els febles ingressos que provenen dels immobles, la majoria d'ells llogats a oficials i empleats del Vaticà, i que també el 1985 sumaren 2.6 milions.

Amb aquests ingressos, la Santa Seu ha de pagar els salaris dels seus 3.400 empleats (des dels cardenals de cúria fins als guàrdies suïssos), entre els quals hi ha 1.400 jubilats i que pugen a 68.7 milions de dòlars. Les altres despeses de la cúria —entre les quals hi ha els viatges, no sols del Papa sinó també de la majoria de bisbes del tercer món quan es desplacen a Roma: 1,2 milió— sumen 6.5 milions; a les quals cal afegir-hi el cost de la Ràdio Vaticà— 3.6 milions, —que la Santa Seu considera com un mitjà únic d'evangelització que ha d'assumir. Mentre que l'Osservatore Romano —els de la premsa quedem bé per una vegada— no té números vermells en el seu balanç. Aquesta situació financera angiosa, encara, és agreujada avui per la constant devaluació del dolar, ja que és en aquesta moneda que són la majoria dels ingressos, mentre que les despeses són quasi totes en lires.

Números que fan ballar el cap i amb els quals fóra inútil voler fer-ne quadrar un balanç. Repetim que són xifres espigolades que mostren clarament una cosa: la Santa Seu, atesos els serveis que l'Església universal li demana, no és pas rica ni molt menys. La comparació amb alguns organismes internacionals esmentats és prou significativa, i cada u de nosaltres té a l'abast de comparar-la, p.e., amb la del propi ajuntament. Feu-ne l'experiència; ben segur que us resultarà una sorpresa il·lustrativa. Una altra cosa és somniar amb una Església purament espiritual i desencarnada que, potser no seria d'aquest món, però certament no estaria en aquest món en el qual Jesucrist la va voler i al qual li ha d'aportar el seu missatge de salvació.

La banalització de l'avortament

La paradoxa dramàtica dels progressos en biologia mèdica és que, paral·lelament a la posada a punt de tècniques per remeiar les deficiències de la naturalesa, la ciència proposa altres tècniques per destruir l'acció dels processos naturals.

Així, fa uns mesos, els bidlegs presentaven a la nostra admiració les promeses de la FIVET que permetia a les dones, encara que fos a un cost financer i psicològic important, de conèixer el goig de la maternitat. Però, al mateix temps, amb un semblant aferrissament intel·lectual, els laboratoris farmacèutics posaven a punt un producte, el RU 486, susceptible d'interrompre l'embaràs, sense intervenció quirúrgica i sense anestèsia, i per tant sense dolor ni perill.

El fet que la utilització d'aquest producte serà reservat als centres autoritzats per practicar les interrupcions voluntàries de l'embaràs, fa pensar que en l'esperit del

JEAN POTIN

legislador que l'autoritzarà, "la píndola del demà", com ja ha estat anomenada, no és pas un simple anticonceptiu, sinó una veritable tècnica avortiva que provoca l'evacuació de l'òvul fecundat abans de la seva nidació. La naturalesa d'aquesta intervenció no difereix pas essencialment de la IVE (Interrupció Voluntària de l'Embaràs). Només són diferents les condicions de la seva realització, i és per això que el legislador exigeix que la RU 486 no sigui utilitzada fora del medi hospitalari i sota vigilància mèdica, després d'una conversa obligada com per a les IVE.

Però aquestes necessàries precaucions demostren que els progressos en biologia porten la humanitat per camins vorejats de precipicis. Es pot intentar de justificar la utilització de la RU 486 demostrant que és menys perillós per a la dona que els actuals pro-

cediments d'avortament, però no es treu res del fet que l'acte és un avortament, ni que sigui realitzat per un gest tan senzill com és empassar-se una píndola: certes píndoles són mortals!

Hom pot subratllar que el procediment revestirà un caràcter menys traumatitzant físicament i

psicològicament que la IVE clàssica, les conseqüències de la qual no s'esvaeixen fàcilment. Certament que no es pot silenciar la importància del traumatisme que pateixen les dones que han recorregut a l'avortament, però ¿com podem no creure que la vulgarització d'aquest producte no banalitzarà encara més l'avortament? L'avortament és considerat desgraciadament moltes vegades com un acte quirúrgic a favor de la salut de la dona. La RU 486, ¿no trobarà lloc ràpidament en la llista de medicaments farmacèutics?

Però, potser, l'avantatge de la RU 486 serà, per alguns, més o menys conscientment, la desculpabilització de l'avortament. Un retard de regla pot tenir múltiples causes, però no necessàriament un embaràs. El dubte podrà subsistir sobre la naturalesa real de les conseqüències de l'absorció de la píndola. A aquest interrogant s'hi afegirà inevitablement el de la data exacta de l'aparició de l'ésser

humà, com ha declarat el professor Beaulieu, que ha posat a punt aquesta píndola: "Ningú no sap, de cap manera, definir el moment exacte de l'emergència de l'ésser humà."

En definitiva, es veu que no serà massa difícil de mantenir el dubte sobre la naturalesa de la intervenció. Certament, no es tracta de voler culpar, sigui com sigui, les dones que recorren a l'avortament, però ¿és un progrés per a la humanitat el fet de llevar-les-hi la responsabilitat de la consciència moral fent planar un dubte sobre la naturalesa de l'acte? En una qüestió tan important, el dubte imposa, al contrari, l'abstenció. És el consell de la saviesa enfront del que ja és, almenys, "una persona humana en potència", segons la definició del Comitè d'ètica, però que és una persona real als ulls de Déu.

(de "la Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/. València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

OLI I VESTES

Recordo un monjo que em deia un dia: "No tinc oli per a la meva torxa, i la cosa pitjor és que no sé pas amb què comprar-me'n. Si no trobo algú que me'n vulgui donar una mica del seu fins a risc que a ell li'n falti...". Un altre que se l'escollava li va respondre: "Mira, amb l'oli per a les torxes passa com amb el vestit de nocces; no en tens ni saps on proveir-te'n, ni podries pagar-li si ho sabessis; ¿no creus, però, que te'l donen i te'l posen, i que tu només cal que facis el gest essencial d'acollir-los, la vesta, l'oli i la torxa i tot? I agrair-ho! Per a això tindràs tota l'eternitat!" Em va semblar que tenia raó. Em va doldre, de tota manera, sentir algú que, en un racó, anava remugant: "Massa còmode, massa fàcil".

MIQUEL ESTRADÉ

La nostra Ràdio i la nostra TV, **Catalunya Ràdio** i TV3, emeten amb constància notícies i seccions o programes d'opinió on la visió cristiana de l'home i de la vida són deixats de banda, com a cosa "superada" i anacrònica. L'homosexualitat, el divorci, el matrimoni, la realitat de la família, així com la informació i l'opinió sobre l'Església Catòlica —per no dir més que alguns exemples—, són temes tractats amb una mentalitat pagana post-cristiana.

Aquestes emissions poden tenir una influència negativa sobre alguns fidels, que pateixen així desinformació o se senten encerclats per un ambient d'incomprensió i, tal vegada, hostil. Si, per exemple, un periodista diu en to jocós i burleta que "**la sexualitat humana s'ordena per naturalesa al matrimoni i la procreació i educació dels fills**" —per posar un cas— podem tenir la sensació que una de les nostres conviccions trontolla. I, en realitat, no ha esgrimit cap argument: tan sols ha dit la veritat en to de mofa. Si ens fos possible, li hauríem de respondre, en aquest cas, amb moderació en la forma però amb fermesa, que una mofa destrueix una altra mofa, però no invalida una bona raó. I repetiríem, serenament, la mateixa idea, i l'argumentaríem amb un senzill raonament,

Cal participar

SANTIAGO FERNÁNDEZ BURILLO

demanant al nostre interlocutor que ho tornés a intentar, perquè no havia dit res de bo, de cara a un debat, ni menys de cara a esbrinar la veritat de l'assumpte.

Era tan sols un exemple. A "**Catalunya Ràdio**" són nombrosos els programes participatius en què l'oient té oportunitat de telefonar per dir-hi la seva. Em pregunto si no pecarem d'omissió tots aquells que durant la feina podem tenir la ràdio engegada i podríem fer un cop de telèfon perquè es manifesti als mitjans de comunicació la realitat de l'enorme pas que, a casa nostra, té la fe en la vida de tantes dones i homes corrents: la mestressa de sa casa que està fent el dinar, el taxista, el mecànic que sent la ràdio al seu taller, aquell altre que va de viatge o es trasllada cap a la feina, el jubilat, etc.

Cal participar i aprofitar per tal de donar testimoni

de la nostra fe. Perquè el fet és que, a la cultura dels mitjans de comunicació, allò que no "surt" —a la Ràdio, a la TV— no "existeix".

Avui (16 de desembre) he pogut sentir una entrevista al Cardenal Jubany; i quin goig sentir els seus judicis, ponderats i sensats! Us felicito, Dr. Jubany, heu demostrat, de manera ben pràctica, com per defensar el punt de vista catòlic, no sempre cal recórrer a les ciències sagrades, d'ordinari n'hi ha prou amb raonar amb seny i apel·lar al sentit comú de la gent.

Ara bé, ¿tenim dret a esperar que siguin només els membres de la jerarquia qui donin la cara? Vet ací una bonica labor d'apostolat a l'abast de tots, típicament laical: escriure una carta al diari, telefonar a l'emissora, expressar el nostre parer al director d'un programa de TV. No callem mai. Els periodistes són sensibles a l'opinió de la gent: és la seva feina, i la solen fer bé. Per tant, deixem notar que els catòlics som la gent! Una enorme part de la gent! i expliquem, sobretot, les raons de la nostra esperança. No n'hi ha tanta, de mala fe, com a vegades pot semblar; hi ha moltíssima ignorància religiosa. I quina catequesi tan magnífica podríem fer, tot participant!

He rellegit durant les vacances de Nadal un llibre publicat el 1979 sobre la lògica de la autoritat, de I.M. Bochenski, que m'ha motivat per reflexionar sobre aquest extrem; concretament, sobre els fonaments ètics de l'autoritat, o, en altres paraules, el problema de la seva legitimitat. Voldria partir del fet que moltes vegades empren la paraula "autoritat" i, possiblement, no hem reflexionat prou sobre la significació que té. Clarificar un xic aquest punt representa, en la meua opinió, una base sòlida per afrontar seriosament la qüestió de la necessària participació de cada ésser humà en els afers pú-

blics, des de la llibertat positiva i l'elecció conscient.

Sembla clar que el seguiment de l'autoritat —que d'altra banda, no sempre ha de ser la constituïda— i el seu reconeixement social és un factor clau per promoure la integració dels individus en una col·lectivitat. Parlo de **participació** —no d'adhesió— que té un matis més racional i comunitari. Per això, l'Església com a comunitat de creients és també una organització jeràrquica. Així, el sotmetiment a una autoritat és una dada bàsica per a "catapultar" l'individu a la sociabilitat, com a conjunt de persones reunides entorn d'una mateixa direcció, lliure-

L'autoritat

JOAN LLUÍS PEREZ-FRANCESCH

ment assumida i a la qual poden aportar-hi totes i cadascuna de llurs potencialitats.

D'aquesta manera, com diu Bochenski, tota autoritat és una relació ternària que es dona entre dues persones —portador i subjecte— i un àmbit en el qual es desenvolupa. Per a l'existència de l'autoritat cal que el subjecte sobre qui s'exerceixi reconegui i ad-

meti el seu contingut, de forma conscient. Ara bé, si ningú no pot ser autoritat per a si mateix, d'altra banda, qualsevol persona pot ser —almenys en un camp— autoritat per als altres. Només Déu, per als creients, és portador de l'Autoritat en tots els camps.

Podríem admetre, en fi, que hi ha dos tipus d'autoritat, l'**epistemològica** o del saber, i la **deontològica** o del poder. Només aquesta darrera es delegable i també només aquesta darrera pot afectar a la tolerància. Des d'aquests fonaments, el reconeixement de l'autoritat deontològica, amb el convenciment que es necessita per a la convivència i la di-

recció de la col·lectivitat sembla el millor canal rector per a la participació. Però el "sumum de tota l'argumentació seria, al meu parer, que aquella autoritat deontològica que s'expressa mitjançant ordres tingui com a legitimació l'autoritat epistemològica, la saviesa. Aleshores, ens trobaríem amb el millor fonament de tot poder constituït, que és el saber. I això seria com rememorar, d'alguna manera, el governant-filòsof dels textos platònics. I, alhora, els cristians ens adonaríem del gran tresor de l'autoritat dins l'Església, la del saber evangèlic amorosament ensenyat i exercit per a fer homes lliures.

ARA MATEIX

Una mica perquè és veritat i una altra mica per costum o per acomplexament, els catòlics solem dir de la nostra jerarquia que sempre arriba tard als temes que l'actualitat més viva posa sobre la taula continuament. Però avui vull referir-me a un fet que trenca aquesta presumpció: la celebració del mil·lenari de Catalunya. Ara ha estat anunciada pel govern de la Generalitat la creació d'una comissió que la prepari com cal. La premsa comença a fer-hi atenció i, fins i tot, ha sorgit una certa polèmica... Doncs bé, ja fa un parell d'anys que els bisbes de Catalunya, publicaren un document important, "Arrels cristianes de Catalunya", que començava amb aquestes paraules: "Ja fa un miler d'anys que Catalunya, nascuda políticament de la soca europea carolíngia... es despenia de tota submissió ultrapirenca i iniciava el seu camí a través de la història." A partir d'aquesta escaiença desgranaven una suggestiva reflexió cristiana sobre el passat i el present del nostre poble. A més de l'edició catalana, en sortí, simultàniament, una en llengua castellana, i "La Documentation Catholique" en difongué el text íntegre en francès.

És natural, amb aquest precedent, que els cristians de Catalunya se sumin activament a la celebració d'un aniversari que ens porta ressonàncies tan entranyables: "molts noms albiradors de l'Església ho són també del país naixent...". Ja comencen a sorgir iniciatives d'acció que no és aquest el moment ni el lloc de divulgar.

Ara bé, un desig important que el document episcopal anuncia és aquest: "Voldríem que fossin, principalment, els nostres germans dels altres pobles d'Espanya els primers a comprendre i acollir aquestes aspiracions. També, en contrapartida, hauríem de ser els catòlics catalans els primers a obrir-nos als seus problemes." Seria bo que aprofundíssim en aquest pensament i que aprofitéssim el mil·lenari i la lletra pastoral dels nostres bisbes per a fer-lo realitat.

Del mil·lenari de Catalunya i d'un article al "YA" de Madrid

J. CARRERA PLANAS

Si mirem al nostre voltant, trobem fets realment encoratjadors, com el parlament del Nunci monsenyor Tagliaferri a la Catedral de Barcelona, el passat 27 de desembre, tan endinsat en la nostra tradició, en el fons i en la forma. Però hi trobem també motius de desànim, com l'article de José M.ª Javierre, al diari "Ya" del dia 10 d'aquest mes.

Aquest destacat periodista i bon sacerdot ha fet una lectura apressada i insuficient d'una voluntat força difosa entre els catòlics de Catalunya, la qual si bé s'expressa amb un eslògan simple: "Volem bisbes catalans", respon a un plantejament seriós. Jo no li demano a José M.ª Javierre que el comparteixi, però sí que miri de respectar-lo i d'adonar-se de la seva complexitat, si més no. M'agradaria de col·laborar-hi amb algunes observacions al seu article.

1. No és just parlar de "principi excoent" o plantejar el tema en termes de si un de fora pot servir o no per a bisbe a Catalunya. Aquest plantejament no es fa mai d'Estat a Estat. Nosaltres pensem que una nacionalitat sense Estat propi —contingència històrica— mereix el mateix respecte. El capítol de la pastoral esmentada "El fet de la nacionalitat catalana" il·lumina aquest punt a bastament.

2. Tampoc no es tracta, doncs, d'una qüestió de

les autonomies: la nostra actual cobreix només els últims deu anys del mil·leni... No hi ha d'haver autonomies selectes i autonomies pobres, sinó una acceptació del dret a ser allò que s'és per sota els mapes administratius canviants. En tot cas, el reconeixement eclesial d'una comunitat no hauria de ser mai inferior al civil.

3. La confusió de l'afirmació d'una diferència amb l'afirmació d'una superioritat és desorientadora. Per això no ens valen —en aquest sentit— els elogis, quan se'ns prodiguen per a assuajar la negació de la diferència. No pretenem ser els millors, sinó nosaltres.

4. Després hi ha una consideració històrica a no oblidar. És el Decret de Nova Planta (1716) el qui, juntament amb el conegut paquet de mesures contra Catalunya, suprimeix la tradició que els bisbes siguin del país. Una conjunció que s'anirà repetint després... Difícilment, doncs, pot sorgir d'aquí una imatge popular de comunió eclesial.

5. El fet que l'actitud de les diòcesis catalanes pugui ser replicada amb un refús per les altres diòcesis espanyoles de bisbes d'origen català és ben explicable. En qualsevol cas, són les diòcesis que han de veure què els convé. Però jo no crec que la intercomunicació —ara tan minsa, malgrat l'intercanvi de bisbes— entre les esglésies d'Espanya no pugui trobar camins més eficaços que el dels nomenaments episcopals...

Prou sé que tot això pot resultar difícil a algunes oïdes, com altres coses resulten difícils a les nostres. Sé, a més, que és arriscat parlar d'aquestes coses directament perquè les paraules, sempre insuficients, poden ser mal compreses. Malgrat aquell risc i aquesta insuficiència, penso que la paraula sincera fa més comunió que el silenci reticent o calculat.

CATALUNYA

Els films emesos per TV3 es podran escoltar en l'idioma original

Televisió de Catalunya, TV3, ha regularitzat les seves emissions amb el sistema dual a les comarques barcelonines. A partir d'ara, la majoria de la producció aliena de TV3 la podran escoltar en versió original aquells telespectadors que tinguin un televisor preparat per rebre dues bandes sonores.

TV3, en el seu afany de millorar la qualitat de l'oferta al televident, va començar l'1 de setembre a adaptar la seva xarxa d'emissions per emetre en estèreo i dual.

Cal aclarir que el sistema dual permet que el televident pugui veure en català o en la versió original la pel·lícula o sèrie que s'emeti en aquells moments, sempre, però, que disposi dels aparells adequats i que l'emissió en si tingui banda original.

TV3 ha triat per a aquest tipus d'emissions el sistema alemany i per rebre-les és imprescindible tenir el receptor adequat. Cal indicar que és possible que algunes instal·lacions d'antena col·lectiva i alguns televisors molt desajustats o que siguin molt vells s'hauran de reajustar per deixar-los dins de normes perquè la segona portadora d'àudio no els produeixi alguna deficiència.

Tortosa reclama el terreny de l'antiga estació

L'Ajuntament de Tortosa ha

insistit per recuperar per al municipi els terrenys d'una antiga estació de ferrocarril de via estreta que depenen actualment de la Direcció de Patrimoni de l'Estat. Una delegació municipal reclamarà en breu al secretari d'Estat d'Hisenda, Josep Borrell, la cessió —gratuïta o a preu de valoració catastral— de la finca.

La finca objecte de la polèmica té 13.000 metres quadrats de superfície i està situada al centre de Tortosa, en un sector de creixement urbà d'elevada cotització immobiliària. Es creu que el valor real del mercat és molt superior. Els terrenys allotjaren una estació d'un ferrocarril de via estreta, tancat l'any 1968 que enllaçava Tortosa amb La Cava.

L'Ajuntament de Tortosa ha començat a recopilar els documents més necessaris per procedir a l'expropiació dels terrenys, si no hi ha acord. En concret, la corporació ha sol·licitat a la Direcció General de Transports de la Generalitat l'avantprojecte de l'estació comarcal d'autobusos que es preveu edificar en el solar.

ESPANYA

Se superen els tres milions d'aturats

El nombre d'aturats registrats a les oficines de l'Institut Nacional d'Ocupació (INEM) en finalitzar l'any 1987 supera la barrera dels tres milions (3.023.646), la qual cosa representa el 20,94 per cent de la població activa, en augmentar el desembre la xifra en 25.831 persones respecte al mes anterior.

Aquesta és la primera vegada

que l'atur registrat a l'INEM se situa per damunt dels tres milions de persones. El primer milió d'aturats va ser l'abril de 1979, amb 1.006.054 persones, mentre que el març se n'havien comptabilitzat 971.755. Els dos milions d'aturats se superaren el novembre del 1982 (2.064.600), mentre que el mes anterior n'hi havia 1.967.257.

MÓN

Confiscada carn radioactiva a Alemanya

Les autoritats sanitàries de l'estat federal alemany de Hesse confiscaren una tona de carn vacuna que duia els segells de procedència d'Argentina, encara que procedia de Txecoslovàquia, per ser contaminada amb radioactivitat. La carn havia sofert les radiacions després de l'accident de la central nuclear de Txernòbil, a la Unió Soviètica, i està contaminada amb 114 bequerels de cesi 134.

50 aniversari del niló

El niló i el tefló, els dos productes que revolucionaren el mercat després de la seva aparició l'any 1938 i que des de llavors ho han tocat tot, des de les cames femenines a les paelles, passant per les dents, compleixen aquesta setmana el mig segle. Creats pels laboratoris Du Pont de Nemours, el niló fou un producte llargament investigat, mentre que el tefló, que fou descobert "per accident", com reconeixen els propis executius de la companyia, fou considerat pel

Pentàgon matèria reservada durant la segona guerra mundial.

La importància d'aquests descobriments, especialment el niló fou tan gran que, segons la companyia, aquests productes són encara el centre de l'imperi Du Pont. L'últim any, la companyia acon-

següí vendes per valor de 27.000 milions de dòlars gran part dels quals provenen d'avançats materials desenvolupats a través d'aquestes fibres.

El niló fou inventat per Du Pont gràcies a una investigació especial que s'inicià l'any 1920.

Se celebra aquest diumenge

Diada Missionera dels Infants

Aquest diumenge, dia 24, se celebra la "Diada Missionera dels Nens". El lema d'enguany és "Amb Maria tots germans" i vol unir l'objectiu de l'Any Marià amb la dimensió universal i missionera que cal que sigui present a les catequesis dels infants.

L'objectiu de la Diada és sensibilitzar els nens sobre la necessitat d'alliberament que tenen milions d'amics-germans seus del Tercer Món. Els donatius que es recullen aquest any s'enviaran a quatre països escollits per raó dels seus santuaris marians. Els països són: Bolívia, Índia, Senegal i Palestina.

DIADA MISSIONERA DELS NENS

"AMB MARIA TOTS GERMANS". Com podeu veure, és un tema que uneix l'objectiu de l'Any Marià amb la dimensió universal i missionera que cal que sempre sigui present a les catequesis dels infants.

L'objectiu de la Diada no és pas el d'organitzar una col·lecta més a favor de les Missions, sinó el de fer una catequesi missionera als nens de les nostres Parròquies i col·legis cristians i de proporcionar als pares i educadors una adequada informació sobre el Moviment Infantil Missioner (MIM) per tal d'enrolar-hi, si és possible, tots els nens i nenes.

(Per més informació: Delegació Diocesana de Missions. c/. Bisbe Irurita, 5. Tel. 317 91 94).

Un gest ecumènic de gran transcendència

Declaració comuna del papa Joan Pau II i el patriarca Dimitrios I

Joan Pau II i Dimitrios I firmen, en la Torre de Sant Joan del Vaticà, la Declaració comuna amb la qual acaba la visita del Patriarca Ecumènic al Papa i a l'Església de Roma. En la foto es veu els metropolitans del seguici del Patriarca; a l'esquerra del Sant Pare, el cardenal Johannes Willebrands, President del Secretariat per a la Unió dels Cristians.

Nosaltres, el papa Joan Pau II i el patriarca ecumènic Dimitrios I, donem gràcies a Déu que ens ha concedit reunir-nos per resar junts i amb els fidels de l'Església de Roma, venerable per la memòria dels Apòstols corifeus Pere i Pau, i dialogar cordialment sobre la vida de l'Església de Crist i sobre la seva missió en el món.

La nostra trobada és signe de la fraternitat existent entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa. Aquesta fraternitat, que s'ha manifestat en diverses ocasions i de diferents maneres, cada dia creix més i dona fruits per a glòria de Déu. Nosaltres experimentem novament el goig d'estar junts com a germans (cf. Sal 133). Mentre donem gràcies al Pare de les llums de qui ve "tot do i tot obsequi perfecte" (cf. Sant Jaume 1,17) demanem i invitem tots els fidels de l'Església catòlica i de l'Església ortodoxa a intercedir amb nosaltres davant Déu: ¡Que Ell dugui a terme l'obra que ha començat entre nosaltres! fent nostres les paraules de sant Pau, els exhortem: "Vinga, doncs, acaba de completar la meua joia: manteniu la concòrdia amb el mateix amor" (Fl. 2,2). ¡Que el cor de tots es disposi constantment a rebre la unitat com un do que el Senyor fa a la seva Església!.

Expressem el nostre goig i la nostra satisfacció en constatar els primers resultats i el desenvolupament positiu del diàleg teològic anunciat durant la nostra trobada a El Fanar el 30

de novembre del 1979. Els documents acceptats per la comissió mixta constitueixen punts de referència importants per a la continuació del diàleg. En efecte, cerquen expressar allò que l'Església catòlica i l'Església ortodoxa poden ja professar juntes com a fe comuna sobre el misteri de l'Església i el vincle entre la fe i els sacraments. Cada una de les nostres Esglésies, havent rebut i celebrat els mateixos sacraments, percep millor, quan la unitat de la fe és assegurada, que una certa diversitat d'expressions —molt sovint complementàries— i d'usos propis no obstaculitza sinó que enriqueix la vida de l'Església i el coneixement, sempre imperfecte, del misteri revelat (cf. 1 Cor 13,12).

Davant d'aquests primers resultats de l'esforç realitzat en comú, en "l'obediència a la fe" (Rom 1,5) per restablir la plena comunió entre l'Església catòlica i l'Església ortodoxa, nosaltres agraïm i encoratgem els membres de la comissió mixta del diàleg teològic. Desitgem que els fidels siguin formats d'això i puguin així donar gràcies a Déu i unir-se a

l'oració del Senyor: (Jn 17,21), romandre vigilants en la súplica i créixer junts en la fe i en l'esperança. Desitgem també que el progrés del diàleg faci que catòlics i ortodoxos creixin en un millor coneixement mutu i en una caritat més gran. A través de la predicació, de la catequesi i de la formació teològica orientades d'aquesta manera, el diàleg produirà tots els seus fruits en el Poble de Déu.

Resem a l'Esperit del Senyor que en la Pentecosta manifestà la unitat en la diversitat de llengües, que "ens (guiï) vers la veritat completa" (cf. Jn 16,13) i que faci que es trobin solucions a les dificultats que impedeixen encara la plena comunió que es manifestarà en la celebració eucarística.

La nostra trobada té lloc aquest any del XII centenari del segon Concili de Nicea que preparat per una llarga col·laboració ininterrompuda entre l'Església de Roma i l'Església de Constantinoble, va fer triomfar la fe ortodoxa. Les Esglésies d'Orient i d'Occident han celebrat juntes durant segles els concilis ecumènics que han

proclamat i defensat "la fe, que una vegada per a sempre ha estat donada als sants" (Jds 3). Havent "estat cridats amb una mateixa esperança" (Ef. 4,4) esperem el dia volgut per Déu en què se celebrarà la unitat trobada en la fe i serà restablerta la plena comunió amb una concelebració de l'Eucaristia del Senyor.

Nosaltres renovem davant Déu el nostre compromís comú de promoure per tots els mitjans possibles el diàleg de la caritat, seguint l'exemple de Crist que alimenta la seva Església i la rodeja d'atencions de la caritat (cf. 5,29). En aquest esperit, refusem tota forma de proselitisme i tota actitud que seria o podria ser interpretada com una falta de respecte.

Aquesta caritat creadora ens duu a col·laborar amb la justícia i per la pau, tant a nivell mundial com a nivell regional i local. Ens mou a no limitar aquesta col·laboració sinó a obrir-la, més enllà dels cristians, a tots els que, en les altres religions, cerquen Déu, la seva justícia i la seva pau. Ens fa disponibles per a col·laborar junts per al bé de la humanitat amb tots els homes de bona voluntat. En efecte la missió de l'Església en relació al món que Crist va venir a salvar implica la defensa de la dignitat de l'home on aquesta està directament o indirectament qüestionada de diverses maneres i entre d'altres, per la misèria que impedeix una vida millor; per tot allò que obstaculitza la vida de les parelles i de les famílies, base de tota societat; per la limitació de la lli-

bertat de les persones i de les comunitats per viure i confessar la seva fe i desenvolupar-se segons la pròpia cultura; per la utilització i el tràfic d'éssers humans, en particular de joves, per a la satisfacció de les passions dels altres i per a ferlos esclaus de la droga; per una recerca del plaer desentenen-se de tot ordre moral; per la por que engendra l'existència de mitjans que malmeten greument la integritat de la creació; per ideologies racistes que neguen la igualtat fonamental de tots davant de Déu, ideologies particularment inadmissibles per a cristians que han de revelar al món el rostre de Crist Salvador i ajudar-los així a superar les seves contradiccions, les seves tensions i les seves angoixes perquè creuen que Déu ha estimat tant el món que els ha donat el seu propi Fill perquè tots siguem salvats per Ell (cf. Jn 3, 16-17) i es transformin en Ell en un sol cos en el qual tots son membres els uns dels altres (cf. Rom 12,5).

En aquests moments plens de goig i experimentant una profunda comunió espiritual que desitgem compartir amb els Pastors i els fidels tant d'Orient com d'Occident, elevem els nostres cors a Aquell que és el Cap, Crist. D'Ell tot el cos rep lligam i cohesió gràcies a totes les articulacions que li serveixen segons l'activitat pròpia de cada membre. Així el cos realitza el seu propi creixement. Així, es construeix a si mateix en l'amor (cf. Ef 4,16).

¡Tota glòria sigui donada a Déu per Crist en l'Esperit Sant!.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA "Los Cerezos"

A 14 km. de Barcelona en plena natura. Només per a 10 persones, ambient familiar, atenció mèdica permanent, rehabilitació, ideal per a curta i llarga permanència. 3.000 m² de jardí. Habitacions i instal·lacions màxim confort.
Sant Climent de Llobregat
Tel. 658 63 65

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N° 416

Pagarés lletra tresor 12% net anyal (Mínim 1 milió)
Comissió 0.10 sobre operació
Borsa: 18% net anyal (Mínim 1 milió)
Comissió 10% sobre operació de beneficis
Operacions comercials fins a 1 milió 11% anyal
Fins a 5 milions 13% net anyal
Fins a 10 milions 15% net anyal
Direcció: Princesa 20 pral. 1.ª 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13 Telex 93.377 TXSEE

VATICÀ DIA A DIA

Hongria: primera trobada ecumènica al més alt nivell

Per primera vegada hi ha hagut un col·loqui ecumènic a Hongria entre els membres de la Conferència episcopal hongaresa i diverses personalitats del Consell Ecumènic de les Esglésies. La conclusió d'aquest treball fou la decisió d'elaborar un text comú en llengua hongaresa per al "Pare-nostre" i el "Credo", i d'animar els fidels i els sacerdots de totes les Esglésies a participar activament en la Setmana d'Oració per la unitat dels creients el mes de gener.

Brasil: els bisbes difamats

El Consell de Seguretat Nacional del Brasil ha acusat els bisbes catòlics del país d'incitar "els sense-terra" a la rebel·lió. S'acusa la Conferència Episcopal que actua sota pressió "d'una minoria radical" que manipula el sentiment religiós de les persones". Això és

el que declara amb substància un document secret d'aquest Consell publicat en el diari "A folha de São Paulo". S'acusa particularment a tres bisbes de voler incitar la violència i d'haver violat la llei sobre les activitats dels estrangers: Monsenyor Pere Casaldaliga, de la prelatura de São Félix do Araguaia, monsenyor Aldo Mongiano, bisbe de Roraima i monsenyor Pedro Marchetti Fedalto, arquebisbe de Curitiba.

El cas Lefebvre: l'optimisme de Joan Pau II

Després d'esmorzar amb el Papa, els bisbes de la regió de Provença-Mediterrània, han assegurat a propòsit del cas Lefebvre que Joan Pau II semblava "molt al corrent" del que s'ha escrit sobre aquest prelat. "El Sant Pare semblava tranquil, molt conscient de les dificultats que es presenten", digué un dels bisbes. El Papa és optimista però no amb un optimisme ingenu. Sap molt bé

que el grup de persones que segueixen a monsenyor Lefebvre no s'adheriran necessàriament al Concili, ni acceptaran la solució d'un diàleg. En canvi, Joan Pau II està persuadit que a excepció d'uns pocs, els altres volen estar units al Papa.

La vida dels mariners preocupa l'Església

La Comissió Pontificia per a la pastoral de les Migracions i del Turisme, ha organitzat un congrés internacional de l'apostolat marítim a Monbasa, Kenya. Els participants han enviat un missatge als mariners d'arreu del món. Els han dit que se sentien "partíps" de tots els aspectes de la vida marítima", incloent-hi el benestar, però compartint també les seves inquietuds davant l'evolució que afecta el món marítim d'avui. L'assemblea, presidida pel cardenal Gantin, ha recordat que la dignitat humana és escarnida freqüentment en la vida quotidiana del mariner (condicions de treball, salari, reclutament, etc.)

Un secretari del Papa nomenat arquebisbe del Zaire

Monsenyor Emery Kabongo, un dels secretaris particulars del papa Joan Pau II, acaba de ser nomenat arquebisbe de Luebo (Zaire), el seu país natal. Ordenat l'any 1969, el nou arquebisbe de Luebo, de 47 anys, continuà els seus estudis a Roma, a l'Acadèmia Pontificia. Després fou representant del Vaticà a Corea del Sud i al Brasil, abans de ser cridat per estar amb el Papa.

La teologia africana en desenvolupament

Monsenyor Tshibangu Tshishiku, bisbe auxiliar de Kinshasa i president de les universitats catòliques del Zaire, acaba d'imprimir una obra titulada "La teologia africana" (Editorial Sant Pau Africa en Kinshasa-Linete). En aquest llibre subratlla l'estat actual de la recerca teològica

a Àfrica i indica les orientacions bàsiques. L'obra de 160 pàgines comporta un annex de 5 documents que permeten de conèixer millor les activitats teològiques en el seu ple desenvolupament avui en el si de l'Església africana.

Polònia: L'església s'oposa a una certa educació sexual

Un manual d'educació sexual per als escolars de segon cycle titulat "Preparació a la vida familiar", és el centre de les polèmiques a Polònia. En nom de l'Església catòlica, monsenyor Kazimierz Majdanski, bisbe de Szczecin-Kamien, ha denunciat en una carta pastoral el caràcter fal·laci d'aquesta obra publicada pel Ministeri d'Educació. Amb una tirada de 50.000 exemplars ha estat retirada de la circulació en les escoles. Però posteriorment, en un programa de televisió, els alumnes s'han queixat de la manca d'informació sexual.

El Papa consagrà bisbe el nou patriarca llatí de Jerusalem

El passat dia 6, festivitat de l'Epifania, Joan Pau II consagrà deu nous bisbes a la basílica de Sant Pere. Del grup, en destacaven tres: el nou patriarca de Jerusalem per als catòlics de ritu llatí, sa beatitud Michel Sabbah, de 55 anys; el fins ara segon secretari particular del Papa, monsenyor Emery Kabongo, designat arquebisbe de Luebo, al Zaire; i el pronunci apostòlic a Iraq i Kuwait, monsenyor Marian Oles, el primer polonès que accedeix a la dignitat de nunci. Els set restants tenen nacionalitats diverses: dos italians, dos nigerians, un mexicà, un nord-americà i un iugoslau.

El ritu de la consagració, una de les litúrgies més solemnes de l'Església, fou oficiada pel Papa i com a co-consagrants el substitut de la Secretaria d'Estat, l'arquebisbe espanyol, monsenyor Eduardo Martínez Somalo i el secretari de la Congregació per als Bisbes, monsenyor Re. Hi assistiren vint-i-sis cardenals i vuitanta-vuit arquebisbes i bisbes, que imposaren les mans als nous bisbes. Entre els quals es trobava monsenyor Hilarion Capucci, vicari patriarcal de Jerusalem per als catòlics de ritu melquita i membre del Consell directiu de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina, condemnat per Israel i expulsat i que ha mantingut fa uns dies una vaga de fam a Roma.

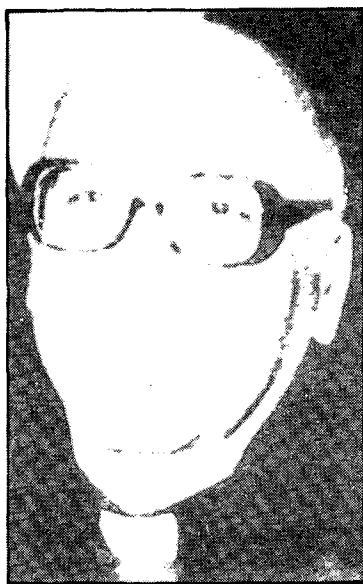
Representants àrabs

També estaven igualment presents a la basílica representants diplomàtics de tots els països àrabs i del Golf, menys Jordània. L'Estat d'Israel havia delegat la seva representació en la persona de Myron Gordon, secretari de l'ambaixada israeliana a Roma.

L'OLP hi era present a través d'un representant diplomàtic a Itàlia, Nimer Hammad, i la Lliga d'Estatos Àrabs, per Mohamen Durra. Igualment es trobava a la basílica vaticana l'alcalde de Natzarret, vila natal del nou patriarca, Tawfiq Zayyad, i diversos centenars de palestins. Al final de la cerimònia religiosa, monsenyor Achile Silvestrini, secretari del Consell d'Afers Públics de l'Església presentà al Papa totes les personalitats diplomàtiques. Fonts de la sala de premsa de la Santa Seu subratllaven aquest gest com una manifestació positiva de la voluntat comuna de pau.

Al servei de tots

El Papa pronuncià una formosa homília d'inspiració purament religiosa, subratllant com l'esdeveniment de l'Epifania responia a una "lògica diversa de la humana" i que només des de la fe podia comprendre's el significat d'algunes realitats. "A la llum — digué — de la nova Epifania, Déu es revela en Jesucrist, a tots els pobles, a totes les nacions de la terra. La llum di-

Michel Sabbah.

vina que penetra en la obscuritat de l'existència humana, està destinada a tothom".

Aquest destí universal del missatge cristià és el que ha volgut subratllar la invitació que la Santa Seu havia dirigit a tots els països del Mitjà Orient perquè estiguessin presents en la cerimònia d'avui. Cap dels països ha declinat la invitació, enviant algun representant diplomàtic. El Papa, en el breu diàleg que ha mantingut amb tots i cada un d'ells, en finalitzar la missa de la consagració ha posat èmfasi a aquestes idees.

En les paraules que precedeixen el rès de l'angelus, Joan Pau II es va referir a Maria: "Com l'estrella de Betlem — digué — condueix a tothom a Crist, tant si són lluny com a prop, pertanyin o no a Israel, si creuen, perquè creguin encara més; si no creuen encara, perquè arribin finalment a la fe".

El nou patriarca, successor de monsenyor Beltriti, arriba

disposat a realitzar un paper pacificador en aquesta conflictiva zona. Michel Sabbah, de 54 anys, el primer patriarca llatí de Jerusalem d'origen palestí des del temps dels croats, confessà que "demanà a Déu la pau per a la Terra Santa, on va voler encarnar-se i dur a terme la redempció del món i de l'Univers. També li vaig demanar que em permetés contribuir, malgrat les meves limitacions, a la construcció d'aquesta pau.

El patriarca Sabbah és un prelat culte, políglota i equilibrat. Cristians, jueus i àrabs hi han posat moltes esperances, car creuen que la seva meditació duria la pau a la terra de Jesús. La pau per a Terra Santa, diu Sabbah, és una qüestió difícil. Per això "he demanat al Senyor que em doni la força i la capacitat d'assumir aquest servei al qual he estat cridat".

"Si el Sant Pare —afegeix Sabbah— ha vist en mi les qualitats necessàries, jo, per mi mateix, sé que no sóc capaç, perquè el meu ministeri és un treball molt difícil, immens. Un engatjament que ja des de fa molts anys, polítics i tants d'altres s'esforcen per fer la pau encara no han aconseguit obtenir-la per a Terra Santa. Crec que jo seré més capaç que ells i per això "interrogo" el Senyor sobre les meves capacitats d'èxit en aquesta missió. Per aconseguir resultats veritablement positius cal, que em concedeixi una gràcia especial".

Monsenyor Sabbah va reconèixer que la pau és un do de Déu i que potser un dia Déu ens donarà aquesta gràcia. El nostre món està dominat per la potència, el diner, les armes i

la força. Per trencar aquesta espiral es necessita la conversió de tota la humanitat, perquè a tot arreu hi ha la mateixa lògica de la força: el més fort és el qui domina. Cal tornar constantment al manament de Crist, a la caritat, a l'amor al proïsme i a Déu, que és l'únic manament. Si tots creguessin en l'amor sincer, es realitzaria la vida ideal. Quan la humanitat acceptarà aquesta confiança recíproca? El problema és què cal fer perquè aquest concepte d'amor, de caritat, de justícia, l'acullin els homes, a tot arreu del món, inclosa Terra Santa".

Un encert del Papa

La designació de l'àrab Sabbah com a patriarca llatí de Jerusalem és un "encert" de Joan Pau II. Aquest és el judici unànime dels observadors religiosos i polítics. El gest es considera "sensacional" i "històric".

Monsenyor Sabbah podrà ser el pont, que l'Església catòlica mantingué sempre entre Occident i Orient Mitjà. A la cerimònia de la seva consagració, a la basílica de Sant Pere, hi assistiren un diplomàtic israelià, el representant de l'OLP a Roma, un delegat de la Lliga Àrab, l'alcalde de Natzarret i els ambaixadors de Jordània, Aràbia Saudita i emirats àrabs.

Myron Gordon, el diplomàtic de l'Estat d'Israel davant la República italiana, desitjà "molta sort" al Patriarca de Jerusalem. Així mateix li digueren el palestí de l'OLP i els diplomàtics àrabs.

La presència oficial d'un diplomàtic israelià en una cerimònia religiosa a la Basílica de Sant Pere, no té precedents en la història.

III Romeria del E.J.E. amb motiu de l'Any Maria. - L'Equip Juvenil Eclesial tindrà la III Romeria de l'Any Maria, el dissabte, dia 30 de gener, a la Mare de Déu de la Misericòrdia, de Reus. Se sortirà de l'EJE (entre Muntaner i València), en autocar, a les 8.30 del matí, i estarem de retorn en el mateix lloc, a les 7 de la tarda. A Reus, visitarem el Monestir de les Clarisses, i venerarem la imatge de la Mare de Déu, de gran valor religiós i artístic, en el claustre del monestir. El pelegrinatge està pensat per a nois i noies de més de 17 anys. Els interessats poden trucar al telèfon (contestador automàtic) 205 66 60, donant el telèfon propi i l'adreça, i rebreu la informació que demaneu.

Missa Conventual de Montserrat. - Accedint a la petició de molts radiooients, des de començament d'any, "Catalunya Música" (FM 101,5 MHz), transmet, cada diumenge, la Missa Conventual del Monestir de Montserrat, a les 11.

XXIII Jornades de Qüestions Pastorals: Santuaris marians i Pietat popular. - Se celebraran els dies 8, 9 i 10 de febrer, a Castellada (Premià de Dalt). Començaran a les 10.45 del dia 8 i acabaran al capvespre del dia 10. Cada dia hi haurà dues ponències i una Taula rodona amb presentació de comunicacions. Els tres grans temes generals són: La devoció popular a Maria; Maria salut infirmorum; Maria en les arrels cristianes dels pobles europeus. Hi prendran part, entre altres: El P. Veremund Hochreiter, rector de Mariazell (Àustria); Mons. Alberto Cosme do Amaral, bisbe de Leiria (Portugal); Mons. Stanislaw Nowak, arquebisbe de Czeszochowa (Polònia); Mons. Rosendo Alvarez Gascón, bisbe de Jaca; Dr. José Saura Buil; Rvdm. P. Cassià M. Just, abat de Montserrat. Per informació: Centre Sacerdotal, c/ Rosselló, 92, pral. Tel.

323 39 28. 08008 Barcelona.

Centre Cristià d'Universitaris (CCU). - Divendres, dia 29 de gener, a les 9 del vespre, videofòrum: METRÒPOLIS, de Fritz Lang, dintre el cicle "cinema i ideologia"; cinema de reflexió sobre el poder. - **Dissabte, dia 30** "Tertúlia de cafè". Títol: És la fe un món desferrat que rebutja el nostre? Com tenir fe i no ser un penjat", a càrrec de Maisa Noguera. Centre Cristià d'Universitaris, c/ Villarroel, 81. Tel. 323 33 68.

Tradicional pràctica dels 7 Diumenges de Sant Josep, al Santuari-Llar de Sant Josep de la Muntanya. - Començarà el proper diumenge, dia 31 de gener, i acabarà el diumenge, dia 13 de març, amb els exercicis pietosos a les 17.45 de la tarda: sermó, benedicció amb el Sm. i Missa. Predicarà Mn. Jaume Armengol, sobre el tema: "Sant Josep, fidel col·laborador amb Maria en l'acció redemptora del Crist".

Exercicis Espirituals "Cap de setmana". - L'Oba d'Exercicis Parroquials, organitza un Recés-Cap de setmana, per a homes i dones, tant joves com adults, a la Casa d'Espiritualitat "M.ª A. París" a Sarrià, des del divendres dia 5 de febrer a les 8 de la tarda, fins al diumenge, dia 7 a les 7 de la tarda. Dirigeix: P. Joan Mata, s.j. Informació i inscripcions: D.E.P., Duran i Bas, 9. Tel. 301 16 26.

JORNADES D'ESPIRITUALITAT. - Dirigides per Mn. Joan Esquerda. Tindran lloc els dies 8, 9 i 10 de febrer. Tema: "L'itinerari marí de l'Església" (L'itinerari de fe de Maria - itinerari de fe de l'Església - itinerari marí i missioner de les comunitats eclesials). Lloc: Mares Escolàpies, c/ Roger de Llúria, 64 (cantona Aragó). Hora: 2/4 de 8 del vespre.

Recés femení. - Se celebrarà el diumenge, dia 31 de gener, de

les 10 a les 18 hores, a la "Casa de Betània". Tema: "A Jesús amb Maria per a coronar amb eficàcia l'Any Maria". Dirigeix: Mn. Jordi Carrera, m.d. Inscripcions: c/ Bonavista, 37. Cornellà de Llobregat, tel. 375 11 02 (Metro, línia V, Est. Gavarrà).

Tallers de Pregària. - S'ofereix un TALLER DE PREGÀRIA, segons la modalitat del P. Ignasi Larrañaga, els dimecres, de 6 a 8 de la tarda, a la parròquia de Sant Isidor, c/ Urgell, 178. Començarà el dia 3 de febrer amb la reunió preparatòria. Les sessions duraran quinze setmanes a la mateixa hora. Informació i inscripcions: Felisa, tel. 245 24 54.

TINGUEU UNA NOVA VISIÓ DEL VOSTRE MATRIMONI EN UN CAP DE SETMANA. - Per tal d'aportar a les parelles, una tècnica de diàleg que ajudi a aprofundir en la relació d'esposos i en el sagrament del Matrimoni, L'ENCONTRE MATRIMONIAL té programades per aquest primer trimestre les dates següents: GENER, dies 29-30-31. FEBRER, 19-20-21. MARÇ, 18-19-20. L'ENCONTRE comença el divendres, a les 9 del vespre i acaba el diumenge a les 6 de la tarda. L'aportació econòmica és voluntària i completament anònima. La trobada és d'orientació catòlica, però està oberta a persones d'altres religions i creences, sense distinció. Per informació i inscripcions: Joaquim i Josefina Gimeno. Tel. 230 13 89. Barcelona.

Celebracions en cant gregorià. - Diumenge, dia 31 de gener, 4art. Diumenge durant l'any (Aniversari del traspàs del P. Altisent); a l'església de l'Oratori de St. Felip Neri, de Barcelona (Plaça de St. Felip Neri, 5), a les 10'30 del matí.

LLEIDA

CURSET DE CRISTIAN-DAT MIXT. - Tindrà lloc els

propers dies 29, 30 i 31 (de divendres tarda a diumenge), a la Casa d'Exercicis de la Seu Vella de Lleida. Està dirigit a totes les persones que busquen plenitud per a

la seva vida, i fer una experiència del fonamental cristià. Informació: tels. 26 04 89 i 26 33 39 (pref. 973). L'acte de Conclusió serà a les 6 de la tarda en el mateix lloc.

Federació de Cristians de Catalunya Diumenge dia 31 de gener de 1988

Recés espiritual

A les 10 del matí:

Santa Missa en sufragi dels socis difunts, en la capella de la Balmesiana
carrer Duran i Bas, 9, Barcelona

A les 11 del matí:

EL SENTIT DE L'ANY MARIA

Meditació dirigida pel P. Sebastià Bartina, S.J.
de la Facultat de Teologia de Catalunya

Assemblea plenària de Barcelona

CONVOCATÒRIA

Ens plau convocar-vos a l'Assemblea Plenària de Barcelona que tindrà lloc, a D., el Diumenge dia 31 de gener actual, a les dotze del migdia, a la Balmesiana, carrer Duran i Bas, 9, sota el següent

ORDRE DEL DIA

1. Acta de la sessió anterior
2. Memòria d'activitats de l'any 1987
3. Estat de comptes a 31 de desembre de 1987
4. Pressupost d'enguany
5. Programa d'activitats d'enguany

Barcelona, a 8 de gener de 1988
El Secretari

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SRTA. MESTRA busca habitació silenciosa i cèntrica zona eixample o pis lloguer antic, preferible últimes plantes, mateixa zona. Tel. 300 87 27.

S'OFEREIX tècnic aux. puericultura amb exp. Trucar matins a Montserrat. Tel. 340 88 78.

SRA. 58 anys ofereix hab. grat. a Sra. mitja edat a canvi comp. Tel. 256 99 75 de 7 a 10. Pepita Vives.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel. 245 37 58.

ES BUSCA Sra. de confiança per tenir cura d'anciana tardes 4.30 a 9.30. Envieu referències a Jesús Bosch. Joan Güell 154 esc. A. 2n. 2ª 08014 Barcelona. T. 322 64 07 de 10 a 12.

SOLTER 46 anys, decorador desitja conèixer soltera o vídua fins matrimonials. Tel. 386 24 99. 10 nit.

AUXILIAR de clínica amb títol de perquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preu acadèmia. T. 254 94 12. hores treball. T. 323 10 43 de 21 a 23 nit.

BONIC pis es ven a Castelldefels. Tel. 219 28 84.

TEAS

Taller escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric
i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

VENDES

VENDA DE XALET I
APARTAMENTS en els mil·lors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria,
7. Tel. (972) 77 02 72.

Si voleu anunciar ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ

PREU LÍNEA

Tel

SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haurau d'abonar multipleu el preu de l'anunci pel nombre d'insercions

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - BARCELONA

GIRONA

El Servei fa balanç de la tasca duta a terme l'any passat

¿Una càrrega o bé un regal?

D'un temps ençà, quan a la parròquia s'inscriuen els infants per a l'etapa de catequesi durant la qual faran la Primera Comunió, surt algun cas de pares que porten el seu fill a preparar-se per fer la Primera Comunió, però que encara no és batejat.

Davant d'un fet semblant convé assegurar-se i parlar. ¿Per què no el varen batejar poc temps després de nat? ¿Per què demanen ara que faci la Primera Comunió? Respecte a la primera qüestió la raó sol ser: "Nosaltres volem que el nostre fill pugui ben lliure; no el volem condicionar amb postures preses per nosaltres. Que creixi, i quan en sigui capaç, que sigui ell qui decideixi si es vol batejar o no.

Que els pares vulguin la màxima llibertat per al seu fill, mereix un elogi. Però potser que no siguem tan puritans i si més realistes. ¿És que aquest noi o noia, abans no sigui capaç de prendre una decisió important per ell mateix, no es trobarà condicionat per cap estil de vida, per una escala de valors? La teoria de l'educació neutra és contestada per la realitat de cada dia. L'infant, sense que els pares s'ho proposin i sovint a desgrat seu, rep mil i una influència que el van configurant sense ell saber-ho.

La pregunta, però, hi és: ¿Per què l'Església bateja els infants i exhorta vivament els pares perquè els portin a batejar? La resposta està en un dilema clau: ¿El baptisme és una càrrega o bé un regal?

El baptisme es rep i es dona en la fe de l'Església. I la fe de l'Església diu que el baptisme és un "do" de l'amor obsequios de Déu. Quan l'Església bateja està fent un servei a la vocació de tot home, el qual és cridat a la família dels fills de Déu. Cert que el do de Déu demana una resposta que compromet la vida; però és prou important el "do" per crear entorn de l'infant un clima perquè pugui donar aquesta resposta, i facilitar-li una educació que, en ser-ne capaç, l'assumeixi lliurement.

És en la valoració del "do" de Déu que s'ha de plantejar el baptisme dels infants.

Si l'Església posa el màxim interès que els infants tot just nats es bategin no ho fa pas per comptar amb més gent censada a les seves llistes; sinó perquè estima el fet de ser fill de Déu com el màxim "do" que es pot rebre a la vida. Perquè sap que, malgrat que per part del batejat la resposta pugui trencar-se, no deixa de ser fill de Déu i la fidelitat de Déu mai no es trenca. "És que una dona pot oblidar el seu nadó, de tenir pietat del fill de les seves entranyes? Però ni que se'n trobés una així, jo no t'oblidaria mai a tu, diu el Senyor (Isaïes, 49,15).

Dr. JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

Prop de 7.000 nens van participar en les activitats de colònies

GIRONA.— Un total de 6.750 nens i nenes han participat aquest any en les activitats de les colònies i casals d'estiu, així com en rutes i campaments, organitzades pel Servei de Vacances del bisbat de Girona. Aquesta xifra significa un augment de gairebé un miler de participants en relació al curs 1986.

Les activitats han estat dirigides per un total de 927 responsables i monitors. Pel que fa a les colònies de vacances s'han fet un total de 66 torns amb 3.031 participants i 580 monitors amb la col·laboració de 35 parròquies. Per la celebració de les colònies s'han utilitzat 25 cases, propietat del Bisbat, la majoria d'elles rectories desocupades per manca de capellans.

Així mateix s'han celebrat 19 casals d'estiu amb l'assistència de 2.207 nens i nenes, dirigits per 235 monitors. Finalment han tingut lloc 16 torns de campaments

amb 427 participants, i 7 rutes amb 113 participants.

Però, les activitats no acaben amb els casals, colònies, rutes i campaments sinó que continuen durant els mesos d'hivern amb altres activitats apropiades per aquesta època de l'any, com són la preparació de vetllades, sortides de cap de setmana, catequesi, etc. En total, hi participen 1.450 nens i nenes, sota la direcció de 258 responsables. Aquestes activitats tenen lloc en una vintena de parròquies.

Estat de comptes

El Servei de Colònies i Casals ha fet també un balanç econòmic, resultant uns ingressos de 5.617.805 pessetes enfront d'unes despeses que pugen a 6.436.786 pts. La diferència negativa s'ha saldat satisfactòriament gràcies al romanent d'un milió i mig de l'any anterior.

La Delegació de Joves del bisbat de Girona ha organitzat un concurs literari per a la redacció del pregó de la Pasqua Jove que se celebrarà el dia 2 d'abril proper a la tarda i nit a la parròquia de Palafrugell. El concurs es obert a tots els joves de 16 anys en endavant i poden presentar treballs tan individualment com en grups.

El pregó que resulti guanyador serà proclamat solemnement la mateixa vetlla Pasqual i serà premiat amb una dotació de 15.000 pessetes. El termini màxim per a la presentació dels escrits serà el proper dia 1 de febrer i es poden enviar a la mateixa parròquia de Palafrugell a nom de mossèn Joan Planellas.

El bisbe de la diòcesi, monsenyor Jaume Camprodon, presidirà una vegada més la Pasqua Jove, que en anys anteriors ha aplegat més d'un miler de nois i noies en cada edició.

Comiat del president del Servei de Colònies

El president del Servei de Colònies del bisbat de Girona, Joan Forasté i Domingo, s'ha acomiadat oficialment del seu càrrec en l'últim número del Butlletí d'aquesta associació, després d'haver-lo exercit durant set anys. Joan Forasté afirma que "vull deixar constància que la tasca feta ha estat possible perquè s'ha treballat en equip, ja que, a més del President, hi ha un secretari, un administrador, un consiliari, uns vocals i uns col·laboradors i sense l'aportació personal de tots ells hauria estat impossible de portar a la pràctica les tasques que l'Assemblea té encomanades a l'equip diocesà". Joan Forasté acaba el seu comiat dient que "deixa el Servei de Colònies amb molta recança per l'amistat i l'afecte que ha trobat".

M. CABALLÉ

La tasca ha estat possible mercès al treball de 927 responsables i monitors.

ESGLÉSIA I ESCOLA

Reforma de l'Ensenyament: què diu l'Església?

Els dies 28 i 29 de desembre s'ha celebrat a Madrid un acte molt important referent al "Projecte per a la Reforma de l'Ensenyament" elaborat pel Ministeri d'Educació i Ciència i sotmès a debat.

Es tractava d'unes Jornades d'estudi preparades per gent d'Església. L'organització corria a càrrec del Consell General de l'Educació Catòlica, un organisme de participació que presideix l'Arquebisbe President de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi i del qual formen part totes les institucions i col·lectius de l'Església espanyola vinculats a l'educació.

És molt possible que aquest hagi estat l'acte més important celebrat fins ara en relació amb el tema de la reforma.

Prop de 2.000 professionals de l'ensenyament, de totes les Comunitats Au-

tònomes, s'han aplegat per compartir la reflexió i intercanviar punts de vista sobre el contingut del Projecte proposat pel Ministeri d'Educació.

I què s'ha dit en aquestes Jornades? Un horari atapeït i un ampli ventall de ponències i comunicacions han permès de dir moltes coses, amb un denominador comú: afany constructiu i desig de participar activament en el procés de millorament de l'educació en totes les escoles, tant les de titularitat pública com les d'iniciativa social.

En acabar les Jornades, els participants aprovaren unes "primeres valoracions crítiques" al Projecte de Reforma, que comencen així:

"Estem d'acord que el sistema educatiu ha d'ésser reformat, entre d'altres raons per l'excessiva uniformitat dels programes, la manca, d'autonomia dels

centres per a adaptar-se a les característiques del medi, el fracàs escolar, la incorporació d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, etc.

Valorem positivament que el Ministeri d'Educació s'hagi plantejat la reforma amb l'objectiu de millorar la qualitat de l'ensenyament, i que hagi sotmès el projecte a un debat social obert".

Totes les institucions que participem en el Consell General de l'Educació Catòlica prosseguirem l'estudi crític del Projecte de Reforma amb la mateixa actitud.

Comptem que el Ministeri d'Educació complirà la paraula donada i farà el que calgui per arribar a un ampli consens social sobre aquest tema tan important.

FRANCESC RIU

SOLSONA

Exercicis del Poble de Déu al Miracle

Acaben de programar-se les dates de les tandes d'aquest any 1988. Com de costum seran dirigides personalment pel Bisbe de Solsona, monsenyor Miquel Moncadas i Noguera.

Les tandes se celebraran a la Casa d'Espiritualitat del Miracle i són obertes a tothom: joves, matrimonis, sacerdots, religiosos, religioses, promesos...

És interessant remarcar que l'any passat el prefecte de la congregació de Bisbes monsenyor Gantin encoratjà el bisbe Miquel a continuar l'experiència dels anomenats "Exercicis del Poble de Déu".

Les dates són les següents:

Del 22 al 26 de juny.

Del 30 de juliol al 3

d'agost.

Del 27 al 31 d'agost.

Del 8 al 12 d'octubre.

Del 2 al 6 de desembre.

Per inscripcions dirigir-se a: Casa d'Espiritualitat 25.287. El Miracle (Solsonès). Tel. (973) 48 00 45.

BARCELONA

Diada diaconal i ordenacions de diaques permanents

El dijous, 21 de gener, festa dels sants màrtirs tarragonins Fructuós, bisbe i els seus diaques Auguri i Eulogi, se celebrà, com cada any, a la nostra arxidiòcesi la Diada diaconal. Amb aquest motiu els nostres diaques permanents, els candidats que es preparen a ser-ho i les seves mullers es reuniran entorn del bisbe Ramon Dau-mal per una Eucaristia i un àpat de germanor.

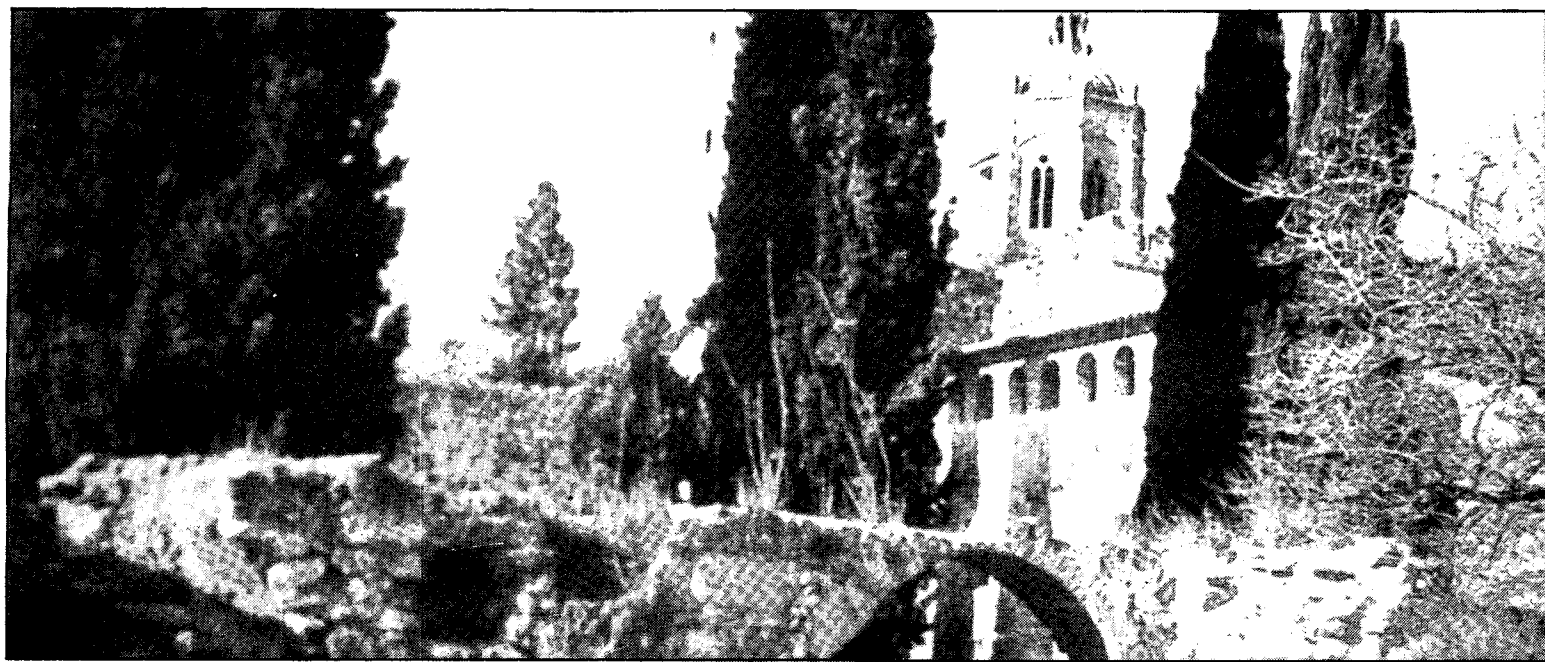
Emmarcant aquesta Diada diaconal diocesana se celebren dues ordenacions. La primera, tingué lloc el diumenge 17 de gener, a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona. L'ordenat és el senyor Lluís Inglès i Casulà, celibatari. La seva missió serà en el camp de la pastoral de la Salut. La segona ordenació tindrà lloc a la vila de Piera (Anoia), el diumenge 7 de febrer. Serà ordenat el senyor Francesc Xavier Escolà i Gener casat i pare de quatre filles. La seva missió serà en el camp de la pastoral familiar.

Ordenà el senyor Inglès el nou bisbe auxiliar Lluís, mentre que el senyor Escolà rebre el sagrament de mans del cardenal Jubany.

Amb aquestes dues ordenacions el nombre de diaques permanents de la nostra arxidiòcesi serà de 31.

J.O.

TARRAGONA

Dins del marc de les tasques culturals i d'espiritualitat que s'hi celebren

Santes Creus, un centre de difusió del cant gregorià

SANTES CREUS.— Si realitzem un viatge monàstic arreu de Catalunya és ben segur que trobarem uns monestirs amb comunitat monacal i altres sense. És patrimoni dels primers la bella tasca de difondre l'espiritualitat i la cultura. Però entre aquells que actualment no posseeixen comunitat n'hi ha un amb unes pretensions semblants. És el monestir de Santes Creus.

El monestir de Santes Creus realitza la tasca de difusió de l'espiritualitat i de la cultura a través de "L'Obra Cultural de Santes Creus", de la qual n'és l'ànima Mn. Emilià Clemente. Cal dir que aquesta Obra cultural organitza aquells cicles de concerts que tenen tan bona acollida per part del públic tarragoní i també per part dels forasters. Uns concerts que presenten intèrprets de reconegut prestigi.

Però avui, voldria destacar el fet, potser per a molts desconegut, que Santes Creus és un important centre de difusió del Cant Gregorià. En aquest aspecte s'ha de mencionar el Curs de Cant Gregorià que durant deu estius ha congregat en aquell antic cenobi nombrosos cursetistes i especialistes

vinguts de diversos punts de Catalunya i també d'altres indrets de la resta de l'estat, els quals han rebut un ensenyament de molt bona qualitat.

Fa ja alguns anys que del si d'aquests cursos en sorgí la idea fecunda d'organitzar una Trobada de Cant Gregorià de caracter anyal i itinerant. La primera tingué lloc a Arenys de Mar l'any 1983, la segona a Santes Creus l'any 1984, la tercera a Terrassa l'any 1985, i la quarta a Sabadell l'any 1986. Durant el 1987 no se celebrà la trobada i enguany hi ha moltes possibilitats que tinguí lloc altra vegada a Arenys de Mar.

Però la labor de Santes Creus a favor del Cant Gregorià no acaba aquí. Des de fa vuit anys acull una coral, l'"Escola de Cant Gregorià", la qual realitza una notable difusió d'aquest bell cant que cada dia és més apreciat i valorat.

Heus ací, doncs, un fet que calia comentar ja que la seva transcendència és important i la seva existència, potser, és poc coneguda. No obstant, el fet és clar: El monestir de Santes Creus és actualment un veritable centre de promoció del Cant Gregorià.

XAVIER MASSAGUÉ

Congregació cistercenca

El dia 16 de juliol d'aquest any passat, fou un dia important pels monestirs vinculats a la Congregació cistercenca de la Corona d'Aragó: Aquesta Congregació es constituí el segle XVII, essent aprovada per Pau V l'any 1616. Funcionà ininterrompudament, fins que el 2 de maig de 1831 celebrà el seu darrer capítol, ja que la posterior desamortització, dita de Mendizábal, el 1835, suposà la fi dels monestirs. Els monestirs que actualment subsisteixen, i en formen part, són els següents: els monestirs de monjos de Poblet i de Solius, i també els de monges de Vallbona, de Casbas de Osca, de Cadins a Girona, de Santa Lucia a Saragossa i de Valldonzella a Barcelona, que mai no han deixat de formar part de l'esmentada Congregació, i on aquesta s'ha mantingut mentre foren suprimits pel poder civil els monestirs de monjos. En restaurar-se Poblet el 24 de novembre de 1940, ja hi hagué intenció de fer reviu la Congregació. En l'esmentat dia, el Sínode de l'Orde (una reunió restringida d'abats, composta de l'Abat General i dels abats presidents de les Congregacions monàstiques de l'Orde), desbloquejà l'exercici dels drets i el funcionament d'aquesta Congregació, donant l'autonomia al Monestir de Solius, i reconeixent la presidència al de Poblet, el qual abat n'és el President nat. L'elevació de Solius a Priorat conventual fou el 28 de setembre últim i, al dia següent, el 29, es tingué a Poblet el Capítol constituent de la restaurada Congregació, amb l'assistència de l'Abat General, Dom Policarp Zakar, l'Abat-President nat de Poblet i el Prior de Solius, junt amb els monjos delegats, i les abadeses que en formen part, a les quals s'hi afegiren: l'abadessa-president de la Federació de Monges, i les abadeses dels monestirs de Las Huelgas Reales de Valladolid, de Santa Ana de Laskao al País Basc, de San Andrés de Arroyo a Palència i de San Benito de Talavera de la Reina, monestirs que subsidiàriament formaran part també d'aquesta Congregació mentre no hi hagi monestirs de monjos a les seves terres.

FETS I CRITERIS

Els periodistes

Els periodistes són aquelles persones que professionalment es dediquen a informar l'opinió pública sobre els fets i els esdeveniments que són més o menys importants.

El Concili Vaticà II va dedicar un decret sobre els mitjans de comunicació social. Quan parla del dret a la informació ho fa amb aquestes paraules: "és inherent a la societat humana el dret a la informació sobre les matèries que interessen els homes, sigui com a individus, sigui com a membres d'una societat, segons la situació de cadascú".

La tasca dels periodistes consisteix a donar resposta a aquest dret a la informació. Hauran de fer-ho sempre conforme a les exigències de la veritat, la justícia, la llibertat i la solidaritat.

Hem de reconèixer que els periodistes tenen una feina ben difícil i una gran responsabilitat. Una feina ben difícil perquè, al mateix temps que avui la informació esdevé útil i fins i tot, molt sovint, indispensable, les notícies es multipliquen ràpidament i no és

gens fàcil recollir-les, triar-les i comunicar-les de manera ràpida i adient. Una responsabilitat particular perquè poden contribuir a la convivència social o poden fer difícils o empitjorar les relacions entre les persones i entre els grups socials.

Els periodistes, com tot col·lectiu, tenen la seva mentalitat i les seves tendències professionals. Els eclesíasts, per exemple, tenim una certa mentalitat clerical i fàcilment considerem que són més importants les coses de l'Església que les de la societat.

Els periodistes poden sentir-se inclinats a inflar els fets per satisfer el gust de sensacionalisme que té el públic. Poden presentar els esdeveniments com a favorables a les pròpies opcions o servir-se'n per al seu bé personal.

Poden tenir també les seves "temptacions". Per exemple, no resistir la lleugeresa i voler ser el primer a donar una notícia sense tenir-ne suficient coneixement objectiu. Escriure articles tendenciosos o difon-

dre idees falses no pas per por de l'opinió pública, sinó per fer el joc als polítics, als grups socials o als econòmics. Publicar notícies farcides d'anècdotes sense fer una anàlisi acurada dels esdeveniments. Inclinar-se pels fets secundaris i deixar els principals.

Els usuaris de la informació tenim el dret i el deure de fer una lectura crítica i el degut discerniment; però sense deixar-nos emportar per una actitud de desconfiança.

Vull deixar constància que, en la meua experiència personal, quan he acceptat entrevistes als mitjans de comunicació social, els periodistes han estat sempre fidels.

Voldria acabar esmentant un fet de la televisió que podríem qualificar com a positiu. En el resum informatiu del 1987, TVE afirmava que el "viatge del Papa als Estats Units havia estat un èxit". Una rectificació honorosa que arribà abans d'acabar l'any.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

VIC

A Igualada, un Pessebre Vivent al cor d'una ciutat industrial

IGUALADA.— El pessebre vivent instal·lat a la part vella, aprofitant racons ideals i molt ben trobats, va ser organitzat per la Comunitat Educativa de la Mare del Diví Pastor, de les Pastores, com popularment són conegudes i apreciades les religioses. La col·laboració dels alumnes fou entusiasta, uns dos-cents actors el representen i la col·laboració dels pares és extraordinària. Passen de dos-cents, sense els quals no es podria portar a terme. La participació ciutadana, total. Hi passaria tota la ciutat. Milers de persones contemplen admirades els 24 quadres, que pràcticament són una veritable catequesi.

BARCELONA

Activitats a Vilanova i la Geltrú

El proper dia 2 de gener la Polifònica de Puig-reig, amb 50 cantaires i 5 solistes, continuant la seva executòria d'oferir l'oratori El Messies, el Händel, que durant l'any passat i l'actual ha cantat en diverses ciutats, l'executà dintre el temple, acompanyada per 15 músics de l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Va fer una excel·lent ocasió que es posà a l'abast de nombroses persones de la ciutat i comarca. L'acte fou organitzat per l'entitat Amics de la Sardana, amb la col·laboració de la Generalitat, de l'Ajuntament de la ciutat i de la Caixa del Penedès.

D'altra banda, amb motiu de l'Any Marià la parròquia de Sant Antoni el Gran, Abat, ha editat un bell opuscle, amb presentació de l'escriptor Xavier Garcia i unes meditacions al rosari per part del poeta Lluís Albalade, i il·lustracions dels artistes Ricard Vives i Sabaté, Fidel Claramunt, Pau Roig i Estradé i Enric C. Ricart, tots ells vilanovins.

TORTOSA

Monsenyor Carles dedicant i firmant les estampes als pescadors. (Foto Ribes.)

Una jornada de fraternitat autèntica a Vinaròs

El Dr. Carles s'embarcà amb els pescadors

VINARÓS.— Entre els nombrosos actes que es realitzen a Vinaròs amb motiu de la Visita Pastoral, se'n va desenvolupar un d'altament simpàtic i fora del comú. Des de feia temps, un grup de pescadors es reunien periòdicament per tractar temes relacionats amb la mar i amb un toc de visió cristiana. Aquestes reunions es feien en les dependències parroquials de la parròquia de Santa Magdalena. En una d'aquestes reunions sorgí la idea d'invitar el Bisbe a sortir a pescar amb els mariners. Si la cosa començà en broma, a poc a poc es va convertir en una gojosa realitat.

Efectivament, el bisbe de la diòcesi, monsenyor Carles, s'embarcava en una de les dues embarcacions —la "Carmina" i la "Maria"— per sortir a alta mar a compartir les tasques de pesca amb els pescadors. Fou un dissabte al matí, amb les degudes autoritzacions de la Cofraria de Pescadors i de la Comandància de Marina. La condi-

ció fou que la pesca que s'efectués no es comercialitzés.

El Bisbe va prendre el timó

Durant tres hores estigueren a la mar. Monsenyor Carles, amb anorak i botes, va compartir amb els mariners de bord; fins i tot, se li encomanà uns moments el govern del timó de la nau, com el nou "Pere, el galileu", en la seva barca. Malgrat les previsions del dia abans, la mar estava suficientment calmada com per a poder sortir. La pesca, bastant abundant. L'alegria i el bon record fou general.

Després "es compliren les ordres"; i molt gustosament, per cert. Al l'hor de dinar es varen reunir els mariners i les seves dones, el Bisbe i sacerdots acompanyants i les autoritats de Marina i del Port —en total, passaven de quaranta els comensals— per donar compte dels llagostins, cargols,

"arrossejat", molls i alguna altra espècie de la fauna marinera. Els cuiners s'hi van lluir.

Fou un autèntic dinar de germanor; ja que "la gent del mar", noble i sincera, confraternitzà amb el seu Pastor i "patró" espiritual.

Al final del dinar, el Bisbe lliurà a tots i a cada un dels presents una formosa estampa de "Jesús-guia de l'home de mar", dedicada personalment per pròpia mà. Fou una autèntica galania que aquells homes agrairen profundament.

"Ha estat una jornada inoblidable —diria monsenyor Carles al corresponsal del setmanari "Vinaròs". Ja m'havia embarcat alguna vegada, no per pescar. Ha estat una novetat. La pesca, bastant bé. Un ambient autènticament fraternal, en un matí esplèndid..."

G.

IMPROMPTU

Els "Pastorets"

Temps era temps, que les representacions nadalenques formaven com un tot amb la celebració litúrgica del naixement de Jesús.

Els "Pastorets" eren esperats il·lusionadament, i en alguna entitat fins i tot, ser nominat pel repartiment, era com un premi a la bona conducta observada durant l'any...

Però eren altres temps, i avui, a ciutat, ja no se sent aquell venturós neguit, i els "Pastorets" són mirats per molts com un arcaisme, com una antiguitat per guardar en un museu. Si em pregunto el perquè, per més voltes que hi doni no en trobo el desllorigador.

L'any passat vaig veure els "Pastorets" del Vendrell. Aquest any els de l'Ametlla de Merola, i m'ha impressionat aquest "pastor" de vuitanta-un anys que, amb il·lusió als ulls i el somriure al llavi, diu que ja no recorda quan va començar; també m'han impressionat els joves que l'acompanyen amb un entusiasme que, francament, envejo.

Són més sorprenents aquests esforçats actors, heroics mantenidors de la tradició, que l'esclat gairebé insuperable de tècnica teatral que fa que aquests "Pastorets" hagin assolit fama arreu de la nostra terra.

I de bon grat els dic: Enhorabona, simpàtics i esforçats "pastors"!

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Ha mort la meva mare!

Tenia més de cent anys i Déu se l'emportà al cel el dia 7 d'aquest mes. La seva vida terrenal s'ha apagat com un ble que a penes crema; s'ha extingit com una flor que es marceix. Mai més no florirà el somriure en els seus llavis ni els seus ulls no veuran la llum del sol. Les seves mans escanyolides ja no agafaran mai més les meves, on tantes vegades hi cercaven l'escalf de l'amor filial.

Ha estat veritablement un do de Déu haver-la tingut tants anys a la vora, haver compartit una mateixa taula i haver celebrat junts unes mateixes alegries. A la meua llar ben poca cosa hi feia. Els vells no hi fan gairebé res a les cases. Però hi són, amb la seva companyia i la seva llarga història. Quina pena quan hi fan nosa i quan de vegades, hom se'ls treu de sobre!

Recordo la meua mare, quan jo era petit. Era una planxadora del poble. Treballava molt, perquè era qüestió de portar el pa a taula, juntament amb l'esforç del pare, que era taper i músic de vila. Ella era senzilla, bona, oberta a tothom, sempre disposada a fer favors. Sobretot era comprensiva i pacificadora: "Mai no m'he barallat amb ningú", li agradava de repetir. Desitjava no molestar i s'acomodava a tot i a tothom. Ni volia donar feina a ningú. Gairebé no en va donar gens ni mica a l'hora de la mort. Des que tingué la punxada mortal de l'aneurisme cardíac fins entrar en l'agonia passaren unes vuit hores. Entregà la seva ànima a Déu plàcidament, serenament, santament, potser sense donar-se'n compte. Va ser la mort del just. "Sembla que dormi", deia tothom en contemplar el seu cadàver.

La meua mare fou una gran cristiana. Tingué la fe dels pobres. Déu, que amaga els seus secrets als savis i als poderosos d'aquest món, li donà la saviesa dels humils. La justesa dels seus criteris i maneres de pensar foren les pròpies d'una dona de seny; d'un seny ben arrelat en els grans valors de l'Evangeli. El seu capteniment pel que fa a les

coses de cada dia era d'una fortaleza admirable. Fou una dona excepcional, sempre serena, sempre amable, sempre contenta.

Com volem que no l'hagi plorat? Tots els bons fills ploren la mort de la seva bona mare. Jo ho he fet molt i els meus germans també. Ja sabem el que ens diu la fe: que la mort cristiana no destrueix la vida, sinó que la transforma. El repòs de la meua mare ara és d'eternitat. Ho digué Jesús a Marta: "el que creu en mi, encara que mori, viurà". Però —què hi voleu fer!— l'emoció sotragueja al cor i fa vessar abundoses llàgrimes que rodolen cara avall. També Jesús es va commoure interiorment i es va contorbar davant el sepulcre del seu amic Llätzer!

És natural que, per a una mare així, la flor més preciosa fos el fill sacerdot. Ella mateixa havia dit més d'una vegada que m'havia ofert a Déu ja des de petit. Ell l'escollí. Sense que aquest amor de predilecció limités l'amor pels altres fills, perquè el cor d'una mare és immens com la mar. Que n'és de meravellosa la personalitat cristiana d'uns pares que tenen un fill o una filla consagrats a Déu!

Les dones com la meua mare són les que han forjat les famílies més significatives del nostre poble. ¿Per què avui es banalitza l'amor i són atacats els valors humans i cristians de la família? ¿És desitjable l'esdevenidor d'un país, en el qual el plaer sense mida es converteix en el gran ideal i les disbauxes conjugals són enaltides com a signe d'una societat del benestar?

Quan el Sant Pare visità Barcelona el dia 7 de novembre de 1982, va fer un petó a la meua mare besant-li el front amb reverència. Ara, en travessar el llindar de l'eternitat, ha estat Déu mateix qui l'ha besada. N'estic segur. Quina abraçada, Déu meu, a les altures.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Balanç de deu anys del Presbiteri de Barcelona

L'Assemblea de preveres del 1977, va ser un fet de reconciliació

Han passat deu anys i uns pocs dies des d'aquell 30 de desembre de 1977 que, en cloure la nostra Assemblea Diocesana de preveres, després de tant de treball de reflexió, de tantes iniciatives i propòsits, de tantes crítiques i de tanta d'esperança, el doctor Jubany ens deia: "Permeteu-me ara que, abans d'acabar aquestes paraules, us digui que tant el vostre arquebisbe que, per voluntat de Déu, regeix aquesta Diòcesi malgrat les seves limitacions i defectes, com els bisbes auxiliars que m'ajuden amb una diligència i generositat exemplars, no volem pas estar al marge de les vostres preocupacions pastorals. Estem amb vosaltres i volem estar-hi sempre: com a amics i com a germans. Volem fer nostres —i perdoneu-nos si no ho hem sabut fer prou bé fins ara— les vostres angoixes, les vostres contrarietats, els vostres desigs, les vostres ànsies, les vostres alegries i també les vostres il·lusions".

He triat aquestes paraules del parlament conclusiu de l'Assemblea pel nostre Arquebisbe perquè penso que expressen amb claredat un tret essencial d'aquella trobada memorable: l'Assemblea de Preveres de 1977 va ser un fet de reconciliació que va obrir camí a una etapa de la vida del nostre presbiteri que jo anomenaria de normalització, de superació de les tensions extremes, d'assumpció pel govern diocesà de velles reivindicacions pastorals i, com a conseqüència, d'un ampli consens al voltant de les grans línies de fons del Vaticà II.

El concili, un esclat d'entusiasme

Això era molt important, perquè veníem de molt lluny. No em sé estar d'evocar, de passada, una reunió de capellans joves, aquí mateix, en el ja tan llunyà 1965, als inicis d'una coordinació que, amb el nom de cursos, seria una font d'iniciatives de renovació durant molt de temps. Les nostres aspiracions eren aleshores més aviat modestes. El Concili hi donà resposta i per això la seva convocatòria per Joan XXIII, el Papa de qui, per anys que passin, sempre en durem el somriure al cor, i la seva conclusió per Pau VI va produir un esclat d'entusiasme. S'hi complia per a bé l'anunci evangèlic: tantes coses que havien estat dites a cau d'orella, en petits cercles, en moviments aleshores suspectes, amb fulls mal ciclostilats... eren proclamades des del terrat de Sant Pere de Roma.

Caràcter conflictiu de l'aplicació del Concili

Ara bé, un conjunt de circumstàncies van fer que el procés d'aplicació del Concili prengué entre nosaltres un caràcter particularment conflictiu. Un procés, val a dir-ho, que mai no s'interrompé. Fins i tot enmig d'extraordinàries tensions, observem sempre en la vida i també en l'organització de l'Arxidiòcesi passos positius. Tres factors convergiren aquella conflictivitat.

1. Mig any després de la solemne clausura del Vaticà II era nomenat arquebisbe Coadjutor de Barcelona, D. Marcelo González, que n'esdevindria Titular

Ponència llegida per mossèn Joan Carrera Planas a la Jornada Sacerdotal del 4 de gener del 1988

el febrer de 1967 i al mes següent, obriria una àmplia consulta entre els preveres, amb el nom de "Pastors del Poble de Déu". El Concili, en expressar el desig "que no es tornés a concedir a les autoritats civils cap privilegi d'elecció, nomenament, presentació o designació per al càrrec episcopal" (Decret sobre els Bisbes, n.º 20) i amb tot el seu tarannà general havia despertat a Catalunya, aleshores privada d'institucions pròpies i de tot reconeixement de la seva identitat nacional, unes grans expectatives de catalanització de l'Episcopat i d'afavoriment, en general, de la democratització del país. El nomenament del bisbe d'Astorga per a la seu de Barcelona aparegué com una frustració d'aquestes expectatives. Això i altres circumstàncies que el pas del temps ens ha de permetre de discernir i de revisar, algun dia, sense passió, va marcar irreversiblement aquell pontificat.

2. També el 1966 té lloc la famosa "Caputxinada" i esclaten conflictes entre les autoritats civils i algunes parròquies obreres de Terrassa. És el començament d'una nova conflictivitat: les preses de posició conciliars a favor dels drets humans, d'una banda, i la inclusió d'aquest fenomen pels polítics en la seva estratègia general en el clergat moments de des-

també el nostre problema, el del presbiteri en actiu que s'ha vist privat d'un nombre important i valuós de membres.

El 1972, arriba l'actual Arquebisbe

Quan el 1972 arriba l'actual Arquebisbe, el panorama diocesà i, particularment, presbiteral, no es presenta fàcil. Repassant el Butlletí Oficial de l'Arquebisbat d'aquells dies crida l'atenció l'absència de proclames o consignes o documents programàtics. Hi trobem, en canvi, les visites i diàlegs de l'Arquebisbe als arxiprestats de tot l'àmbit diocesà. Era el moment de refer el diàleg, asserenar els ànims, normalitzar la situació. No és fins al mes de juliol que apareix l'exhortació pastoral "A propòsit del futur treball pastoral de la Diòcesi", i, encara, amb aquest advertiment previ: "Ara moltes persones desitgen una definició de la meua posició com a bisbe o unes decisions clares i precises respecte del futur pastoral de l'Arquebisbat. Aquesta no és la intenció del present escrit." I ho justifica afirmant que la societat en evolució no permet programacions de laboratori i que el sentit de corresponsabilitat impedeix que el bisbe faci projectes ell tot sol. Als

1974. Un document important: "Els objectius prioritaris de l'acció pastoral"

El febrer de 1974, en una carta enviada a tots els sacerdots diocesans i als religiosos amb càrrec pastoral a la Diòcesi, l'Arquebisbe en un document important, elaborat pel Consell Episcopal asenyalava els objectius prioritaris de l'acció pastoral. Eren cinc i es presentaven amb una notable concreció:

1. La promoció d'una pastoral missionera: amb la promoció dels moviments apostòlics especialitzats, la creació de la missió obrera, l'orientació missionera

arancelari, una administració oberta i clara i comunicació de béns.

5. Implicacions socio-polítiques de la pastoral. Erem a un any llarg del canvi de règim i es decidia treballar per la supressió de tot allò que pogués enterbolir la independència de la missió de l'Església, il·luminar amb la predicació les situacions col·lectives, defensar efectivament els drets humans com pertoca a la missió de l'Església i potenciar els organismes d'educació de la consciència social i del compromís dels cristians.

1977. Assemblea de preveres i Assemblea diocesana

L'adopció d'aquestes prioritats va ser un fet important i oportú. Els objectius van ser progressivament coberts en una bona part i represos de formes diverses en totes les programacions pastorals posteriors. L'esperit d'aquelles prioritats pastorals el retrobarem a l'assemblea de preveres i a l'Assemblea diocesana.

I arribem al 1977. Havien passat moltes coses, sobretot en l'ordre civil. L'opció per la democràcia era clara, i estava a punt de ser restablerta, bé que de forma encara provisional, la Generalitat de Catalunya.

En una trobada d'arxiprestos, sorgí la idea de convocar una assemblea de tots els preveres de Barcelona. El 14 de setembre l'Arquebisbe en feia la convocatòria i en donava la motivació: la urgència que tots sentim del deure de donar una major eficàcia al nostre ministeri sacerdotal.

La participació, tan en la fase preparatòria com en la conclusiva fou nombrosa i viva. La votació de les conclusions comportà, com és natural en aquests casos, moments de tensió. Es desencadenà un dinamisme d'eufòria renovadora que portà a l'aprovació majoritària de punts que ja era de preveure que no podrien ser assumits. No sé si el retraïment dels sectors del presbiteri més grans i de tarannà més tradicional o la seva menor adaptació a les tècniques pròpies d'aquest tipus de reunions creà una manca del sempre necessari contrapès d'una oposició. Però, com va dir l'Arquebisbe en el seu parlament de conclusió, es va fer bona feina? "Ens ha fet bé a tots, remarcava, d'haver-nos trobat, d'haver-nos escoltat i d'haver participat, amb plena llibertat i segons la consciència de cada u, en la votació d'unes conclusions operatives. Aquesta és la fita on volíem arribar: redactar unes propostes d'acció pastoral per a la Diòcesi. Ja les tenim! Això és ben positiu. "I afegia: ara em toca a mi, juntament amb el Consell de Govern, complir la norma quarta del reglament que ha regit el procés de l'Assemblea: pronunciar-me sobre les conclusions i comprometre'm a l'execució d'aquelles que hagi acceptat plenament." "Vull afegir també públicament que en un termini raonable —dintre la pròxima Quaresma— serà publicat un document programador, que respongui a les propostes, en ordre a l'operativitat desitjada i demanada."

25 de febrer del 1978. El document programàtic promès

Amb data del 25 de febrer de 1978 sortia el document progra-

concert, de dolor i de divisions apassionades. Però també serà, globalment, un testimoniatge positiu.

3. El fet més tràgic per al nostre presbiteri serà la llarga i inabarcable corrua de les secularitzacions que aleshores comença. Com si l'èxit que significava el Vaticà II despertés un cabal de desigs i de somnis que la llera de la nostra realitat civil i eclesial no podia contenir, de cop molts passaren de l'exaltació a la frustració. I conceberen altres projectes de vida que els situaren fora del presbiteri precisament quan tot allò pel qual molts havien lluitat començava a ser possible dur-ho a la pràctica. Sempre he sentit i comprés el problema dels secularitzats i mai no deixo de pensar-hi. Però hi ha

preveres els repeteix el que ja els ha dit particularment: vol ser un més entre ells i valora moltíssim l'amistat amb tots. Els recomana que evitin la "consciència de l'absorció jeràrquica" que porta a esperar-ho tot de l'acció de la jerarquia, el "paral·lelisme pastoral" de línies que no es troben i la distinció entre pluralisme legítim i il·legítim contra la falsa neutralitat.

Però el procés de pacificació que aleshores s'iniciava seria lent i poc brillant. Dels tres factors de conflictivitat abans apuntats, en restaven dos de molt importants. Les tensions socio-polítiques anirien en augment fins al 1975 i afectarien profundament una part important del nostre presbiteri. I les secularitzacions continuarien.

dels consells pastorals zona i la recerca de noves formes i de nous llocs de presència de l'Església.

2. Pastoral de la catequesi, amb l'establiment de responsables arxiprestals de catequesi, centres de catequesi d'adults, un servei diocesà d'informació catequètica i un esforç encaminat a la preparació dels catequistes.

3. Pastoral dels sagraments, amb les propostes d'una revisió de la situació, de la dedicació de les persones, de les experiències i els abusos existents; d'un diàleg pre-sagramental, coordinació i simplificació administrativa i anàlisi de les realitats sociològiques en relació amb la pràctica sacramental.

4. L'economia, amb correcció d'abusos, substitució del sistema

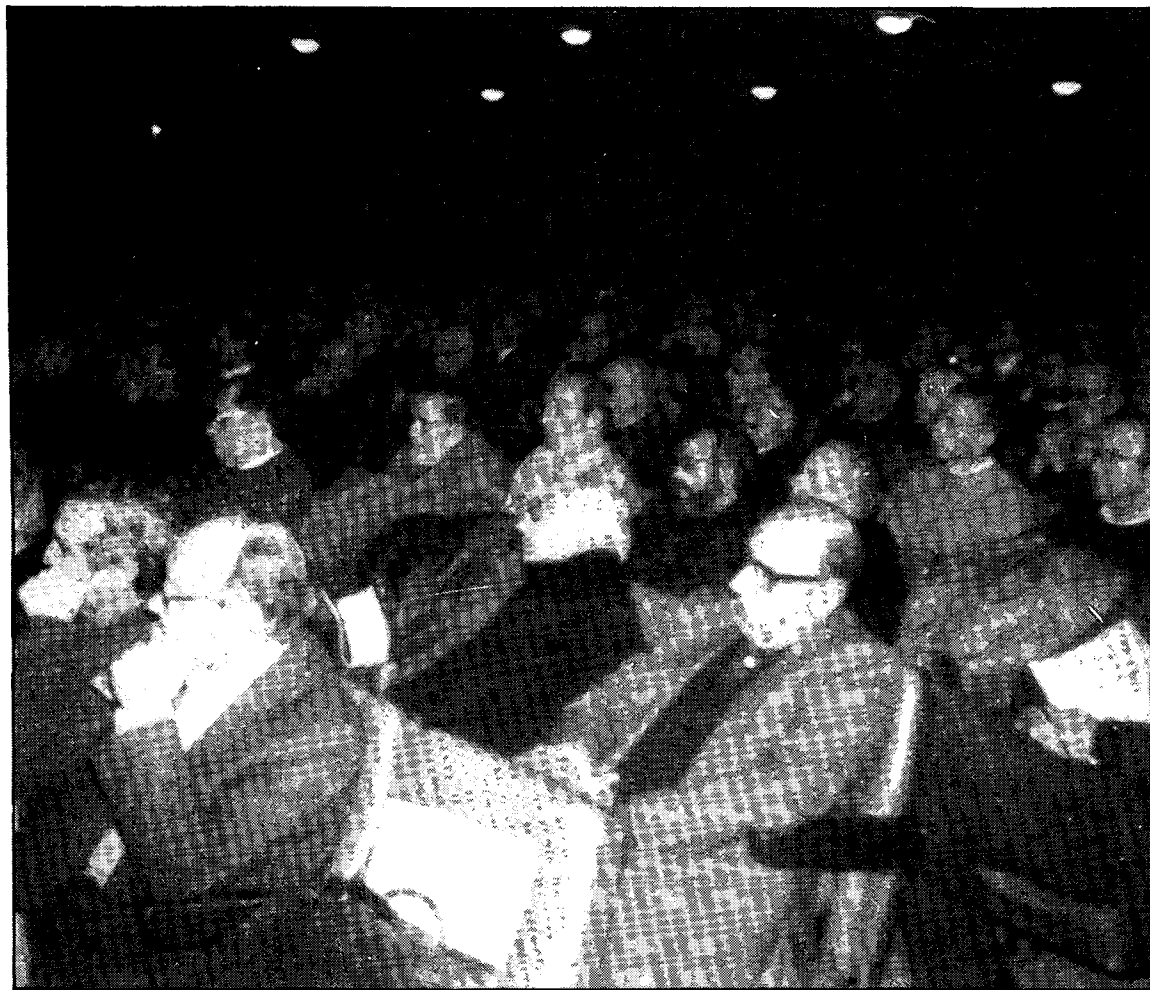
màtic promès. Constava d'una introducció que duia el nom de "Línies bàsiques" i del programa operatiu pròpiament dit. **Les línies bàsiques que s'apunten eren set:** la configuració d'una diòcesi més comunitària, una participació corresponsable en les grans decisions diocesanes, el progrés de la comunió presbiteral, l'assumpció de la pluralitat d'experiències i formes de viure el ministeri, una consideració de la societat d'avui en procés de transformació, prioritat de les dimensions evangelitzadores, inspiració en el seguiment de Jesucrist de tota l'acció pastoral del prevere.

El Programa Operatiu pròpiament dit comprenia dues etapes. En la primera: serien reconegudes la figura i la tasca dels consiliaris dels moviments evangelitzadors, s'establiria una relació adequada amb els religiosos i les religioses, serien promoguts els ministeris laicals i instituit el diaconat permanent, es coordinaria la realitat obrera de la Diòcesi i serien reconeguts els preveres obrers, serien dutes a la pràctica les conclusions sobre economia, es constituïria una comissió del clergat i seria intensificada l'atenció personal als preveres, s'organitzaria la seva formació permanent, el Consell Presbiteral seria reestructurat, es formarien consells pastorals de zona, d'arxiprestat i de paròquia i es formaria una comissió jurídic-pastoral que assessorés el Consell de Govern. **En la segona etapa,** s'aniria cap a la consolidació de la zona pastoral, la integració de tota la pastoral en unitats bàsiques de la pastoral de conjunt, la potenciació dels moviments evangelitzadors, l'aportació de respostes concretes en la pastoral sacramental, la celebració d'una Assemblea diocesana del Poble de Déu i la formació del Consell Pastoral Diocesà. Una programació densa i ambiciosa, a la fi de la qual el doctor Jubany feia notar: "Permeteu-me, de tota manera, que em recordi a mi mateix i a tota la comunitat diocesana que sempre —però encara més a l'hora de fer projectes— hem de tenir ben presents les paraules del Senyor: "qui resta en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res." I encara aquelles altres: "En això coneixeran que sou deixebles meus, si us teniu amor els uns als altres." Estic convençut que aquesta Assemblea ens demana a tots una seriosa conversió del nostre esperit en molts aspectes. Vull remarcar-ne un: les nostres relacions personals."

D'això, amics, fa deu anys... I avui ens apleguem per a recordar-ho, reviuire-ho i resituar-ho a l'hora present.

La trobada d'avui: festa de família

Aquesta trobada d'avui és una festa de família. És bo que ens trobem, com ara, el presbiteri de Barcelona. Aquesta no és la reunió d'una zona, d'una associació, d'una tendència. Aquí hi és convidat tothom. I és bo, també, que pensem, un dia si més no, en nosaltres com a col·lectiu. La nostra missió ens fa parlar, sobretot quan estem junts, més aviat dels altres. De nosaltres mateixos solem parlar-ne en privat, en petit grup. I a vegades, amb una certa duresa. No sempre trobem ni respecte prou la frontera entre l'exigència, pròpia de la nostra vocació, i la crítica poc considerada. Els laics podrien tenir una certa sensació de temor si, després d'escollir alguns judicis que fem sobre el nostre presbiteri, els anunciàvem que, d'acord amb el manament, els estimem com a nosaltres mateixos... I, tanmateix, jo trobo que som, deixeu-

m'ho dir, un col·lectiu meravellós. El treball d'autocrítica, la transformació en tants aspectes que afecten tota la nostra vida, els serveis prestats amb uns mitjans insignificants, la dedicació a la feina sense horari i gairebé sense dies festius, la precarietat, en tants casos, del nostre sistema de vida... són valors que l'evolució de la societat, l'accés al poder dels qui abans la persecució situava a prop nostre, el desplegament de pressupostos i contingents de buròcrates per a serveis que nosaltres estem habituats a fer amb els mínims recursos... posen en evidència i hem de saber apreciar.

D'altra banda, les dades que molt resumidament he reportat abans ens fan veure que hem recorregut un llarg camí en els últims anys.

Què ha estat l'Assemblea, en els deu anys que l'han seguida?

Ara, des del record d'aquesta llarga travessia, que hem deixat en el moment de clausura de l'Assemblea de preveres, i amb ulls d'amor, que són els que veuen la veritat i que he volgut fer més vius i oberts en els últims paràgrafs, podem preguntar-nos: què ha estat l'Assemblea, en els deu anys que l'han seguida? La resposta no és fàcil ni simple. Miraré d'indicar unes pistes que ajudin la nostra reflexió.

1 Substancialment l'esperit de l'Assemblea de Preveres ha animat la nostra vida pastoral i el seu programa operatiu ha estat dut a la pràctica en la majoria dels seus punts. **Hi ha realitzacions concretes de fàcil comprovació,** com les del camp de l'economia que han arribat fins i tot més enllà del que preveïem el més optimistes, o la creació del Consell Pastoral diocesà, i el diaconat permanent, entre moltes d'altres. I hi ha objectius de més difícil comprovació perquè fan referència a orientacions de fons més que a accions concretes. Però també d'aquests últims en tenim signes positius de progrés.

2 En els últims deu anys s'ha produït un procés de convergència en la pràctica pasto-

ral dels preveres. Els debats teòrics han cedit i malgrat el manteniment d'això que anomenem línies diverses, de fet cada any que ha passat s'ha assembleat més el que fan tots els pastors. Aquesta convergència ha tingut lloc entorn als grans eixos de l'Assemblea de Preveres que ja anunciaven els objectius prioritaris a què ha fet referència abans: ha crescut la preocupació als sacraments, sobretot de Baptisme i matrimoni, s'ha generalitzat.

3 Però a mi sempre m'ha fet la impressió que l'Assemblea de Preveres va ser més un punt d'arribada que no pas un punt de partida. És veritat que, com acabo de dir, ha estat a partir de l'Assemblea que ha crescut el consens pastoral. Però les seves idees de fons havien estat generades abans. Les aspiracions que, en part ja feien via abans del Concili i que amb el Vaticà II van esclatar, havien resultat entrebancades per la conflictivitat del període 1967-1972 a què abans m'he referit. Aquest retard allargassa alguns temes excessivament i ens treu agilitat per a la nova època que s'obre molt a frec de la mateixa Assemblea. Temes com l'assumpció de la diversitat de formes de ministeri, el reconeixement dels consiliaris dels moviments i dels capellans obrers, entre altres, apareixen en una lectura entre línies que els contemporanis podem fer, com a resposta a contenciosos generats anteriorment. Després de l'Assemblea, el procés democràtic que aleshores tot just s'iniciava engega un dinamisme nou. Continua essent veritat l'enunciat de l'Assemblea que la societat és en evolució. Però, alerta! L'evolució de què parlàvem aleshores era un procés cap al compromís per la democràcia, estava marcada per

una incidència creixent del marxisme sobretot en els medis intel·lectuals i entre els líders obrers més eficaços, teníem al davant una Església implicada amb l'Estat que intentava, entre contradiccions, desvincular-se'n. En els anys següents hem assistit a un canvi cap a la desmobilització, la consolidació dels models de vida occidentals, la llibertat religiosa, la crisi de l'afiliació política i sindical, l'aparició d'una joventut amb escassa memòria històrica i amb plantejaments nous. Aquests són alguns dels canvis civils. Pel que fa a l'Església, deu mesos després de l'Assemblea començava el pontificat de Joan Pau II, després de la mort de Pau VI i de l'efímera elecció de Joan Pau I. Tot plegat configurava un canvi d'època que s'accentuà especialment en el Sínode de 1985 que ha estat nomenat el pas del primer al segon post-concili.

4 Aquesta evolució suggereix la possibilitat d'un desfasament entre l'Assemblea i les noves realitats. Ara bé, es tracta en tot cas, d'un desfasament que cal matisar. En primer lloc perquè els grans continguts de l'Assemblea es refereixen a temes perdurables, vàlids també avui, per tant. En segon lloc en l'esmentat procés de convergència pastoral s'està duent a terme una correcció. "Hi ha qui s'entesta a desqualificar l'autocrítica i l'evolució més recents amb el penjamment indiscriminat d'involucionisme o de restauracionisme. Però no és això. O no és només això. Són molt els qui han sabut adonar-se d'alguns maledentes, d'algunes ingenuïtats, d'algunes desviacions, d'alguns fracassos que ens han estat endossats amb etiqueta de conciliaris, i malden per una, diguem-ne revisió de la revisió dels anys del post-

concili, no amb nostàlgia del passat sinó amb visió de futur." Però es tracta d'una revisió fàctica. Les teories no són posades a revisió si bé en tenim alguns primers indicis. Indicis esperançadors, per tal com necessitem una clarificació de les idees.

5 Per concretar alguns punts a què m'estic referint, permeteu-me que us llegeixi uns paràgrafs del que vaig dir a Montserrat en la trobada de Quaderns de Pastoral del passat dia 9 de maig: "M'ha semblat percebre en molts interrogants aquí plantejats un afany excessiu de tutela sobre el futur. Nosaltres vam lluitar molt contra la situació establerta, sense fer cas dels consells que ens donaven. Però en la nostra oposició vam generar també una certa ortodòxia de resistència. No ens ha de preocupar que els nous temps l'esbullin. Les noves generacions troben aigua fresca sense fer-la passar pel serpentí de les nostres velles trifulgues..."

Com a mostra, indicaré quatre qüestions en les quals el futur té molt a dir i que no podem enganyar amb aquella ortodòxia nostra de resistència.

1. El principi de l'especialització per classes socials se'n ha fet petit.

2. La canalització del compromís temporal a través de les institucions polítiques democràtiques també és insuficient. Aquestes ens han arribat ja una mica envellides i tothom percep una certa necessitat d'obrir més canals.

3. La dialèctica acció política del cristià solament crítica/acció propositiva, conversió personal/projecció en el món d'aquest canvi, no la va deixar resolta el nostre progressisme. Entre privatització de la fe i nacionalcatolicisme hi ha un espai a il·luminar.

4. Una excessiva identificació entre Estat i societat va desorbitar la separació entre Església i Estat. A l'hora d'una major autonomia de la societat civil ens adonem que, ja separats de l'Estat, continuem sent societat i ens cal redefinir el lloc de l'Església en aquesta societat nostra.

En tot això les noves generacions, i nosaltres, encara, amb elles, tenim molt a dir, a condició que siguem ben lliures i no vulguem condicionar el futur amb idees d'ahir."

6 Penso que ens cal una certa recuperació de l'esperit creatiu, amb voluntat de futur, amb més comunicació amb les altres esglésies d'Europa, allò que feia que les idees noves entressin a Espanya per Barcelona, també en el terreny pastoral, i que ho estem perdent.

I una nova gran capacitat d'assumir i dinamitzar tota la realitat diocesana: el món dels religiosos, superant amb sentit ecumènic o de pacte els contenciosos crònics.

7 I una nova promoció del laïcat. Especialment un laïcat integrador.

Amb tot això farem més eficaç l'Assemblea de Preveres que no pas amb un continuisme literal.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalscentcies. Piques places. Tel. 427 44 53.

VALENTINE
La pintura ideal

Els Pastorets Musicals del Vendrell un repte de futur

Al Vendrell des de fa més de 20 anys, s'escenifiquen ininterrompudament els típics i populars Pastorets Musicals del Vendrell, els quals han assolit una gran importància i un nom dintre del món artístic-cultural en la branca del teatre tradicional d'aficionats; no en va els Pastorets Musicals del Vendrell els anomenen Els Pastorets de Catalunya.

Per parlar-ne, hem demanat l'opinió del seu President i col·laborador des de la seva fundació, el Sr. Josep M.ª Bargalló i Jané.

—Quina obra representeu enguany?

—Aquesta temporada representem "El Primer Nadal dels Pastors", que és la mateixa de la passada temporada, però amb grans canvis substancials. Per exemple de 17 quadres s'ha passat a 25, ja que hem inclòs 4 quadres bíblics com són: Abraham, Els Manaments, David i Captivitat a Babilònia; així mateix a la part típica i popular també s'hi ha fet una gran reestructuració, a fi i efecte de poder lligar més la trama que s'hi presenta.

—Quin pressupost teniu per aquesta temporada?

—El pressupost que tenim sobrepassa els 2.000.000,- ptes., tota vegada que el fet de fer nous qua-

dres i reestructurar-ne d'altres, comporta d'haver de fer noves inversions. També s'ha tingut en compte que la part de so, lluminotècnia, efectes especials, i vestuari fos molt acurat, i per això s'ha comprat un equip de so, 25 focus amb el regulador de llums corresponent, una màquina de fum alt, i també s'han canviat totes les cametes i bambalines del Teatre, a part d'altres inversions de menys importància econòmica.

—Quines són les vostres fonts d'ingressos per a cobrir el pressupost?

—Tenim subvencions de la Generalitat, Diputació i Ajuntament, la publicitat en el programa general, les quotes dels socis protectors i els ingressos provinents de la venda de localitats. No obstant, cada any acabem en déficit i hem de recórrer a préstecs bancaris. El fet d'acabar en déficit no suposa una mala gestió, sinó que les ganes de voler superar i millorar cada any els nostres Pastorets, ens obliga a fer noves i importants inversions, per això cada any oferim un espectacle diferent però sempre dintre de la línia tradicional.

—A quin tipus de públic van adreçats els vostres Pastorets?

—El nostre públic principal

són les persones jubilades o, com s'anomenen, de la tercera edat, així com també les persones que tenen inquietuds religioses, puix el nostre espectacle porta un missatge bíblic. El fet popular també hi és present d'una manera molt important, òbviament que la part còmica de la tradició també hi és representat, però es té cura de no arribar al ridícul, i per això també són vàlids pel públic infantil. Un dels fets més emotius és el Poema de Nadal d'en Josep-M.ª de Segarra, recitat pels narradors al llarg de l'obra.

—Quins dies resten per representar i on?

—Els dies que resten són: 24 i 31 de gener, a les 5 de la tarda al Teatre La Lira del Vendrell, la durada de l'espectacle és de 3 hores aproximadament.

—Voleu afegir-hi quelcom més per acabar?

—Donar-vos les gràcies per haver-vos recordat de nosaltres, i només afegir que nosaltres solament aportem un granet de sorra en un espectacle típic i popular molt arrelat a casa nostra, del qual desitgem que per molts anys el pugem continuar escenificant, ja que a part del fet religiós i tradicional que en si comporta, també ens calen espectacles com aquests

de reflexió, dintre d'aquest món atabalat i gairebé hipotecat per potències foranes de casa.

Bé, moltes gràcies Sr. Bargalló i esperem i desitgem que els Pastorets Musicals del Ven-

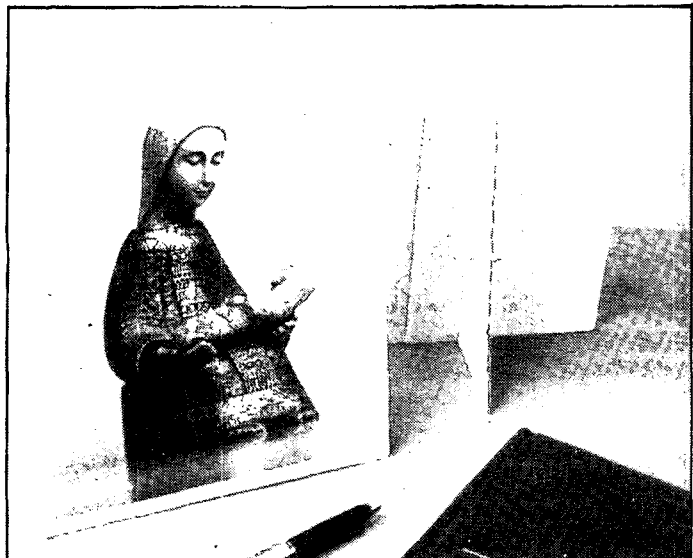
drell tinguin una continuïtat, que prou que us la mereixeu, i tal com vós molt bé deieu, a superar-vos per donar un espectacle digne, com el públic català es mereix.

LA MARE DE DÉU JA HONRA MOLTES LLARS DE CATALUNYA LA TENS TU?

CATALUNYA CRISTIANA TE L'OFEREIX COM A SIGNE DE L'ANY MARIÀ. COL·LABORA A LA SEVA DIFUSIÓ. COMPRA-LA

"LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER UN SIGNE DE LA SEVA PRESENCIA ENMIG DEL POBLE DE DÉU" PERE TENA

La imatge emmarcada de sobre taula

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes. ☐ ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà. ☐ ptes.

☐ Posters a 100 ptes. la unitat ☐ ptes.

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes ☐ ptes.

☐ Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes ☐ ptes.

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

☐ Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

PENTACOSTA 1987

ANY MARIÀ

ASSUMPCIÓ 1988

BRASIL

Campanya de fraternitat per al 1988

BRASILIA.— Sota el lema "La Fraternitat i el negre", la Conferència Nacional de l'Episcopat de Brasil —CNBB— ha llançat, per al 1988, la Vint-i-cinquena Campanya de la Fraternitat. Els últims anys, la Campanya de Fraternitat, com a expressió profètica de l'Església brasilera, ha proposat i difós els següents temes: "Treball i justícia per a tothom" (1978); "Preserva allò que és de tots" (1979); "Cap a on vas?" (1980); "Salut per a tothom" (1981); "La veritat us alliberarà" (1982); "Fraternitat sí, violència no" (1983); "Perquè tothom tingui vida" (1984); "Pa per als qui tenen fam" (1985); "Terra de Déu, terra de germans" (1986); i "Qui rep un de més petit em rep a mi" (1987).

Aquest any del 1988 es commemora el Centenari de l'abolició de l'esclavitud al Brasil. D'aquí ve que el tema de "la relació amb els negres" sigui el tema de reflexió durant 1988. L'Església reconeix avui, que no sempre els catòlics tractaren els negres amb "la deguda atenció alliberadora" (Puebla, 8-40). La Quaresma de 1988 ofereix, a l'Església de Brasil, una oportunitat per a la conversió després de la recerca d'una autèntica fraternitat amb els negres. El text base per a la reflexió eclesial està fixat en aquests termes: "He sentit el clam d'aquests pobles" (els negres).

CANADÀ

Líders religiosos de diverses creences malden per "veure el perfil sencer del rostre de l'Ésser Suprem"

"Déu és viu avui"

ALBERTA.— Fa poc tingué lloc a la Universitat d'Alberta (Canadà) un simposi religiós, que tractà sobre "El concepte de Déu". Aquest simposi que aplegà 320 persones representants locals de les comunitats Budista, Hindú, Islàmica i Cristiana, fou organitzat per l'Associació Musulmana Ahmadiyya d'Edmonton i patrocinat per l'escola Catòlica de Sant Josep (St. Joseph's Catholic College).

Quan la gent de fe remarca les seves diferències, "nosaltres esgratinyem i maseguem el rostre de Déu", manifestà el Rabi Hami Kerman.

Tot i mantenint diferents creences, han de maldar també per "veure el perfil sencer del rostre de Déu", instà el rabí de la Sinagoga Beth Shalom d'Edmonton.

Un dels cinc oradors del recent Simposi, el rabí Kerman, digué que els creients de totes les religions anhelien l'amistat i solidaritat humanes. "Volen ampliar

l'horitzó de llur pròpia fe per poder albirar els horitzons de fe d'altres religions. La crida de Déu a la dignitat i llibertat humanes és vàlida per tots els temps, i avui ens interpel·la a tots amb una nova força", afegí.

Un Déu misericordiós

El president de l'Associació musulmana, Mirza Mohyiddin, digué que Alà és un Déu viu i personal que escolta l'home. Una vegada —recordà— un home li assegurà que podria provar l'existència de Déu en 24 hores utilitzant un ordinador. Això no cal, apuntà el Dr. Mohyuddin, ja que Déu es revela constantment en la naturalesa i experiència humanes. El Déu de l'Islam "no és un Déu racista", sinó que es mostra misericordiós i acollidor amb tothom al marge de la seva creença. "Déu és viu avui", assenyalà el líder musulmà, afegint que Déu parla a la hu-

manitat a través de profetes com Abraham, Moisés, Jesús i Mahoma.

Sen Sei Fred Ulrich explicà que el Budisme procura eliminar els tres "verins" del món: ignorància, odi i cobdícia.

Respecte a la vida

Un nou estat d'ordre, anomenat nirvana, pot assolir-se amb Déu o sense, digué l'orador budista. El Budisme ensenya que vivint en un món de sofriment i canvi, hom ha de defugir les possessions materials, respectar la vida i cercar la saviesa.

Sushil Kalia, de la Societat Hindú d'Alberta, parlà de 33 tipus de déus, però també descriví un "innominat, sense forma" Ésser Suprem i totpoderós.

El representant Hindú es referí també als atributs femenins de Déu, i concloué que Déu no pot ser definit.

El pare Terence Forestell,

Basili, manifestà que creure en la Trinitat i l'Encarnació —Déu esdevé humà en Jesús— distingeix la fe cristiana de la Jueva i Islàmica.

La Trinitat "és el misteri de la vida interior de Déu. I l'Encarnació és el misteri de la humanitat de Déu" en Jesús, digué.

Jesús es distingeix ell mateix per la seva radical comprensió de la voluntat de Déu, per l'obediència a aquesta voluntat i per la seva íntima relació amb Déu, assenyalà el Pare Forestell.

Citant el teòleg alemany Karl Rahner, el pare Forestell afirmà que la fe cristiana és "molt simple i senzilla. És l'amor de Déu, Pare de tots els homes i dones, amor que és revelat en Jesús, el seu Fill i que ens ha donat l'Esperit Sant."

El simposi religiós del pròxim any versarà sobre el paper de la dona.

JOSEP SABATER

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

MARISA I M.ª ANGELES VALIOS BLANCO
Apartado aereo 20012
CALI VALLE
Colombia

9.750.- ptes.

MN. DOMINGO PARES
Territ. de PALMARES
Pérez Zeledon - Aptdo. 143
COSTA RICA

9.750.- ptes.

GNA. TERESA SANTAMARIA I CORTES
Colegio Sagrada Familia
MONTES (Departamento CANELONES)
URUGUAI

9.750.- Ptes.

JOAN CUNILLERA I SOLANES
Inst. CARLOS PEREYRA
Apdo. 596
PUEBLA
MEXICO

9.750.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data
Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

A Barcelona dirigeixen dues residències per a joves sortits de la presó.

Els mercedaris han lluitat ahir i contra la marginació social

A Barcelona funcionen dues "Llars Mercedàries", com a residències per a marginats, preferentment per a joves que en sortir de la presó es troben de nou al carrer, sense possibilitat de tornar a les seves famílies i sense mitjans mínims de subsistència.

Una d'aquestes Llars es troba a la Vall d'Hebron; disposa de 12 places amb intenció d'ampliació. L'altre al Passeig de Carles I. Disposa de 10 places. Els dos es coordinen des del despatx d'"Obra Mercedària", C/ Aragó, 259, on s'atén qualsevol persona que hi acudeixi. Dirigeixen la Llar de la Vall d'Hebron quatre religiosos mercedaris, dos dels quals són sacerdots i són capellans de les presons de dones de Wad-Ras i la Trinitat, la qual cosa els permet detectar ja des del centre penitenciari aquells joves que estan a punt de sortir i que es trobaran amb més grans dificultats. Col·labora amb els esmentats religiosos, personal especialitzat, com un psicòleg, un pedagog, etc. Per la seva part, en la residència de Carles I treballen dos religiosos mercedaris, un dels quals és a més a més capellà de la Model.

Convivència, llibertat i recerca de treball

La sortida de la presó és sempre un moment difícil per al jove. L'"Obra Mercedària" orienta els joves perquè prenguin una decisió. Aquests oscil·len entre els 16-25 anys i presenten greus problemes de conducta social. El seu nivell cultural és baix i acostuma a presentar mancances de tipus afectiu. Alguns ofereixen trastorns psíquics, tòxicomanies, etc. i no és aconsellable per a ells la residència o llar. Se'ls paga una pensió i menjador per cobrir les necessitats mínimes.

L'intent de les "Llars Mercedàries" és que el jove hi trobi un allotjament per viure en convivència, amb ampli marge de llibertat dins d'un mínim de normes a les quals ha d'atènyer-se, perquè pugui rebre no solament les atencions primàries sinó el valor humà suficient i els mitjans adequats per a la ulterior inserció en la societat.

Es podria resumir en tres paraules, les condicions perquè els joves que surten dels centres penitenciaris puguin

accedir a les "Llars Mercedàries": convivència, llibertat i recerca de treball. La convivència afavoreix l'afecte familiar, que els ha mancat, la solidaritat, la companyonia, etc. i al mateix temps exigeix un respecte a les idees, situacions i problemes dels altres. L'ampli marge de llibertat reclama unes responsabilitats necessàries per viure en pau. Finalment se'ls admet amb la condició que tractin de tenir un treball remunerat, per evitar la sensació d'estar vivint d'almoïna. Per altra banda, el fruit del treball, el sou, contribueix una mica al funcionament de la pròpia "Llar", a valorar l'esforç, l'estalvi, l'administració, aspectes coneguts per qualsevol ciutadà però desconeguts per part de molts joves que no han rebut la necessària formació.

Per als joves que no han trobat treball remunerat s'ideen algunes solucions: recollida de roba, treball de neteja de pisos, pintura, transports, etc. No es requereix per això una especialització, ni un horari molt perllongat, fet que és ideal per a aquests joves.

Línees pedagògiques a curt, mitjà i llarg termini

A curt termini suposa treballar en la seva adaptació a la Llar, al funcionament, a l'horari mínim, la capacitat de convivència amb la resta de residents. De moment no es planteja fermament cap projecte de futur (treball, estudi) tenint present la procedència i historial de l'interessat. És la fase de normalització, fins que el jove se senti "un ciutadà més dels que ocupen el carrer".

A mig termini s'intenta iniciar un projecte de normalització socio-laboral que creï en ell hàbits laborals i d'iniciativa pròpia. A llarg termini es projecta superar la problemàtica que el dugué a la Llar, procu-

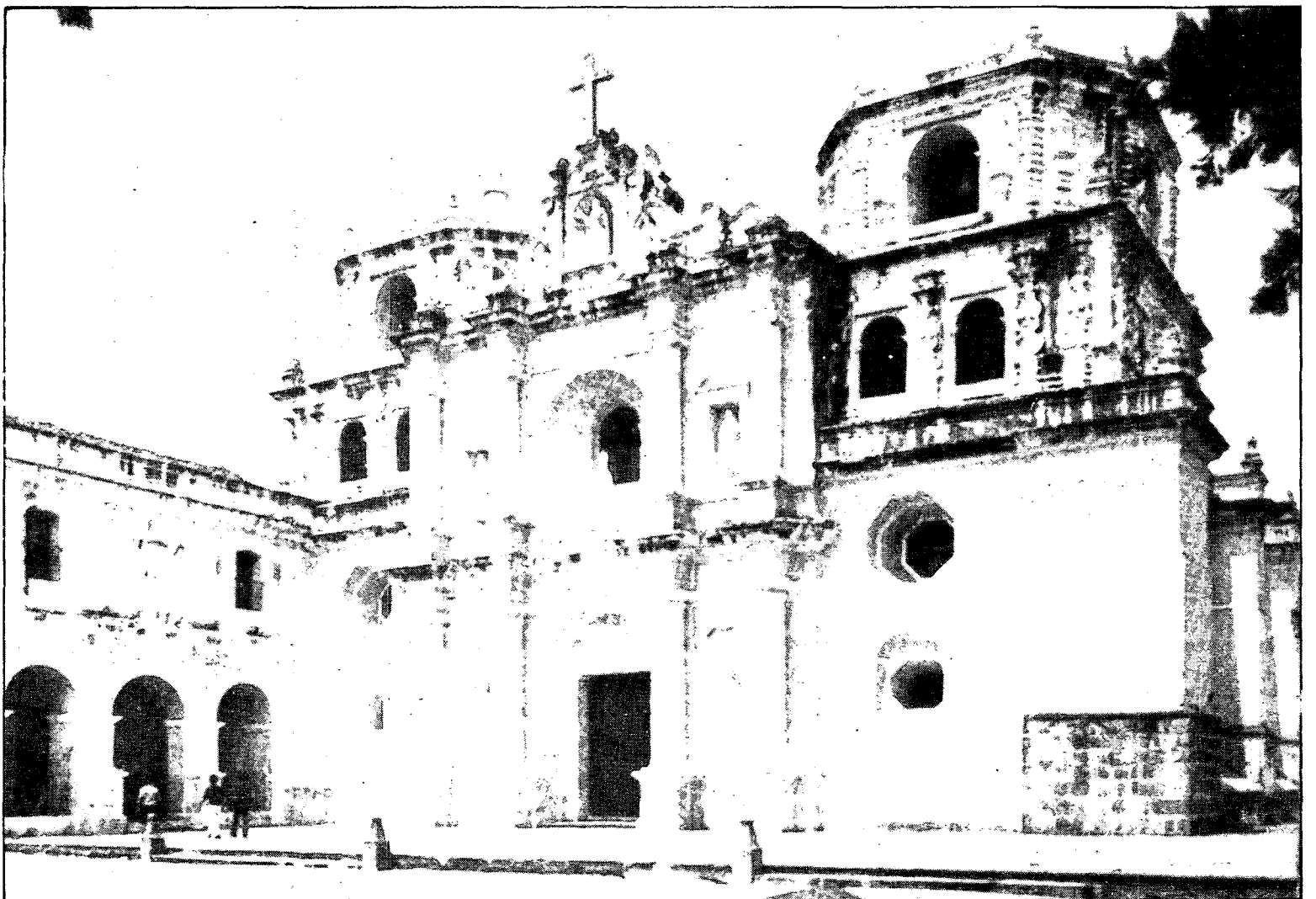
Sant Pere Nolasc. F. Zurbarán. Museu del Prado.

rant que la sortida sigui natural i evitant permanències excessives que creïn dependència.

La sortida de la Llar no ofereix problemes especials si el procés reeducador ha estat

normal. L'interessat sabia, en entrar, que la sortida seria un dia necessària.

És important assenyalar que els llaços amb la Llar no es trenquen mai. Els joves independitzats poden tornar a visi-

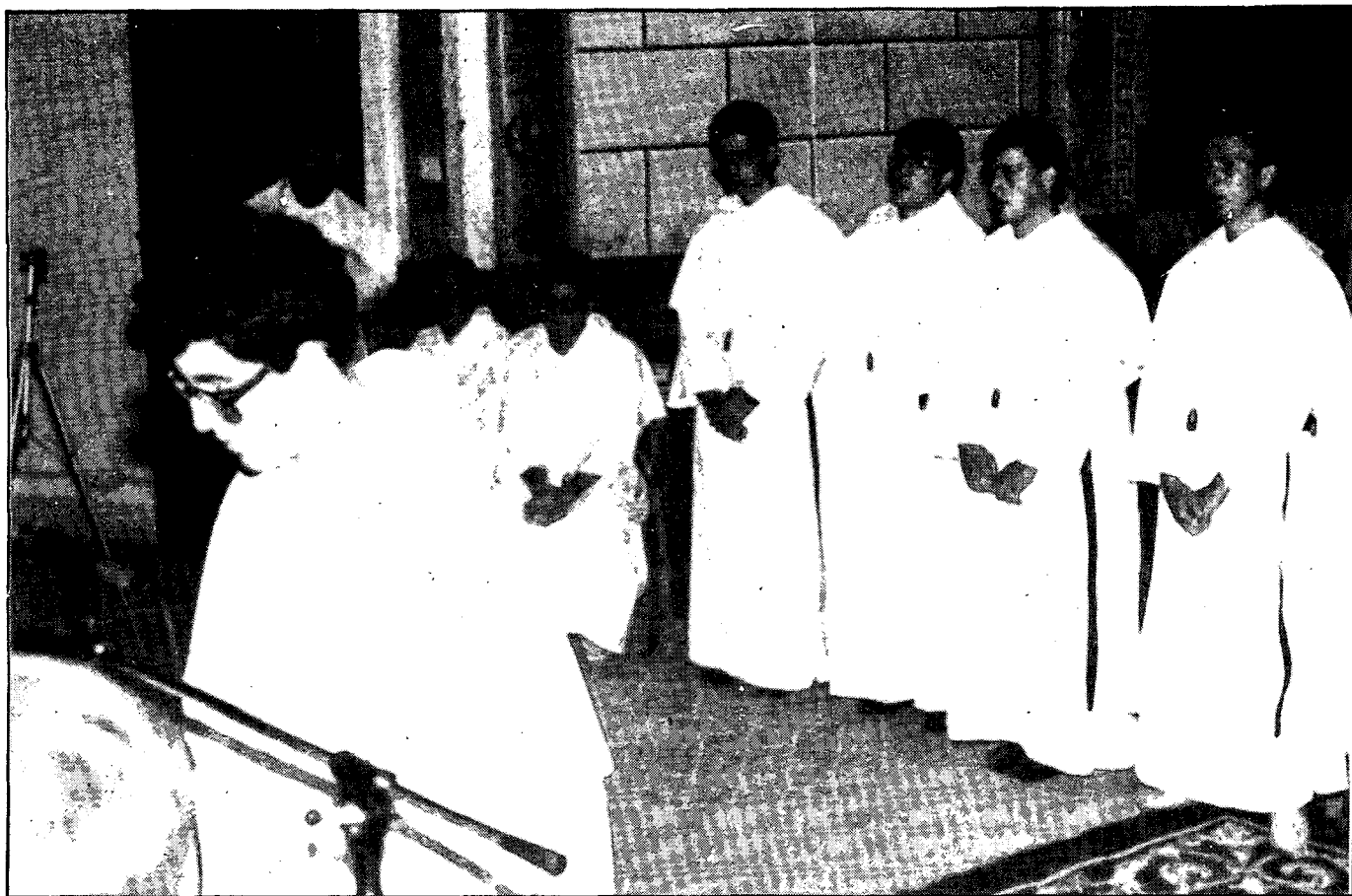

Els mercedaris es varen estendre ràpidament per Amèrica. Antiga església de la Mercè de Guatemala

avui

Grup de joves en el moment de la seva professió, l'any 1987. Els mercedaris emeten un quart vot d'ofertir-se personalment, si cal, per redimir un captiu

Fets i no paraules

La marginació social no és cosa dels nostres dies. En tot cas avui s'ha centrat en certs països i s'ha aguditzat en sectors concrets. La tasca de l'Església contra tota mena de marginacions tampoc no és d'ara. Hi ha un cas molt particular, entre un miler, amb característiques originals i que va tenir les seves arrels a Catalunya. Ens referim a l'obra de la "Mercè", títol marià que prové de la comesa de l'orde religiós fundat per la redempció dels captius en poder dels moros. A principis del segle XII, a causa de l'actiu comerç català amb els països ribereños de la Mediterrània, incloent els del nord d'Àfrica, s'havia accentuat l'angoixós problema de la captivitat.

Pere Nolasc s'oferia com a ostatge

El 1.220 un jove anomenat Pere Nolasc, segons sembla de família noble, portat pels seus sentiments religiosos, s'havia dedicat; a rescatar cristians, oferint quantioses sumes de diners o prestant-se en persona com a ostatge. Abans que fundés una nova institució, diversos joves el varen seguir en aquesta noble tasca.

Malgrat que semblava bastant clara la intenció que fundés un orde religiós, Pere Nolasc no ho va entendre així i la nit del 2 d'agost del 1.218, estant el sant deliberant amb si mateix sobre retirar-se a un desert, se li va aparèixer la

Mare de Déu manant-li que no ho fes, sinó que fundés un nou orde, en el qual pogués exercir la seva caritat amb els captius i que ell mateix fos el primer a vestir l'hàbit. L'orde havia de nomenar-se "Santa Maria de la Misericòrdia o de la Mercè dels captius".

Confiada la intenció al seu director espiritual, Raimon de Penyafort, i al propi rei, Jaume I, declararen aquests que havien rebut el mateix encàrrec de la Verge. D'acord amb el bisbe Berenguer de Palou, començaren les diligències per dur a terme la fundació, que tingué lloc a la catedral de Barcelona el 10 d'agost del 1.218, on Pere Nolasc va vestir per primera vegada l'hàbit de la Mercè.

L'obra de la Mercè es va estendre ràpidament

Al principi l'orde dels mercedaris va estar constituït per seglars, a semblança dels ordes militars de l'època, essent la seva divisa l'escut d'armes d'Aragó —quatre barres vermelles— i el de la catedral, una creu blanca en camp vermell. Els nous religiosos que van néixer a l'empar de Maria, passaren a residir a l'hospital contigu a la catedral de Barcelona, però després es varen establir en un lloc més ampli fora de les muralles de la ciutat comtal. Posteriorment s'estengueren ràpidament pel Principat i després arreu d'Espanya, Amèrica i en països de missió.

Els mercedaris, avui

La nostra societat ha sofert últimament grans transformacions socials, però la marginació continua en certs sectors fins i tot, del nostre país.

Els mercedaris continuen fidels al seu carisma fundacional. Concretament a Catalunya centren la seva activitat altruista, en els centres penitenciaris i a Barcelona a la inserció social de joves sortits de centres penitenciaris. Han fundat i dirigeixen dues llars per a joves que en sortir de la presó es troben de nou al carrer, sense possibilitat de tornar a la família —en alguns casos no existeix família per a ells— i sense els mínims de subsistència. De tot això ens informa en aquesta mateixa pàgina Xavier Arteta, secretari provincial de l'orde de la Mercè.

FRANCESC GAMISSANS

ar els seus companys i en més una ocasió davant un accident o un contratemps, han donat l'adreça de la Llar per sol·licitar d'allí la primera ajuda o atenció.

Com a complement a les llars hi ha un pis annex que funciona des del 1985. Hi resideixen joves que han passat per les llars i que han superat la seva problemàtica. Les despeses d'administració són a càrrec exclusivament d'ells. Amb això es pretén que la sortida de les llars es produeixi d'una manera natural, com a desenllaç de tot un procés educatiu, i per altra banda, per afavorir la iniciativa pròpia.

El pas dels anys ha canviat les línies pedagògiques. Actualment, es considera necessari un període molt més llarg de permanència a les llars perquè la "reinserció" sigui suficientment acceptable.

Finançament de "Obra Mercedària"

Les "Llars Mercedàries" es financen amb el treball dels mateixos religiosos que són al front d'aquests centres, amb aportació dels residents —si treballen, han de cotitzar una quantitat a assenyalar— amb donatius de persones que avancen la tasca que es realitza, amb alguna ajuda de la Generalitat i sempre amb el suport dels mercedaris de Catalunya.

XAVIER ARTETA

Una de les "Llars Mercedàries" per a joves sortits de la presó i sense possibilitats econòmiques ni suport familiar.

CALENDARI

Diumenge, 24 de gener. III del temps ordinari. Sant Francesc de Sales, bisbe doctor; sant Tirs, màrtir i sant Felicià, bisbe.
Fira a Corbera i a Sort.
El sol surt a les 7,10 i es pon a les 16,59 (hora solar).
Dilluns, 25 de gener. La Conversió de Sant Pau. Santa Elvira, verge i màrtir.
Festa major a Sant Pol de Mar i Torrelles de Foix.
Dimarts, 26 de gener. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Santes Batilde, reina i Paula, vídua.
Festa major a Ollana.
Dimecres, 27 de gener. Santa Àngela de Merici, fundadora. Sant Mer, abat i sant Vitalià, papa.
Festa major a Mataró.
Dijous, 28 de gener. Sant Tomàs d'Aquino, doctor; sant Valeri i sant Julià, bisbes.
Divendres, 29 de gener. Sant Pere Nolasc, fundador; sant Sulpici sever, bisbe i sant Constanci.
Festa major a Benavent de Segrià, Caldes de Montbui i Campins.
Dissabte, 30 de gener. Santa Martina, verge i màrtir i santa Jacinta de Mariscotis, verge.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

24 de gener. Diumenge III de durant l'any. Lectures: Primera, Jn 3,1-5.10, S 24, segona 1 C 7,29-31, tercera Mc 1,14-20.
25 de gener. Dilluns. La Conversió de Sant Pau. Lectures: Primera, Fets 22,3-16, S 116, segona Mc 16,15-18.
(2 S 5,1-7.10, S 88, Mc 3,22-30)
26 de gener. Dimarts. Sant Timoteu i sant Titus, bisbes. Lectures: Primera, 2 Tm 1,1-8, o bé, Tt 1,1-5, S 95, segona Lc 10,1-9.
(2 S 6,12b-15.17-19, S 23 Mc 3,31-35)
27 de gener. Dimecres de la III setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 7,4-17, S 88, segona Mc 4,1-20.
28 de gener. Dijous de la setmana de durant l'any. Lectures: Primera, 2 S 7,18-19.24-29, S 131, segona Mc 4,21-25.
29 de gener. Divendres de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera, 2S 11,1-4a.5-10a.13-17, S 50, segona Mc 4,26-34.
30 de gener. Dissabte de la setmana III de durant l'any. Lectures: Primera 2 S 12,1-7a.10-17, S 59, segona Mc 4,35-40.

Litúrgia de les Hores

Diumenge, dia 24. III setmana. **Dilluns, dia 25.** Conversió de Sant Pau. Festa. **Dimarts, dia 26.** Sant Timoteu i sant Titus. Memòria obligatòria. **Dimecres, dia 27.** De Fèria. **Dijous, dia 28.** Sant Tomàs d'Aquino. Memòria obligatòria. **Divendres, dia 29.** De Fèria. **Dissabte, dia 30.** De Fèria.

D'ACÍ I D'ALLÀ

No hi ha cap cosa nova sota el sol (Eccl. 1,9)

Tinc un company, sacerdot com jo, el qual, cada vegada que ens trobàvem, essent a l'Argentina, i entusiasmat jo per alguna filosofia, li presentava, em deia: "Res, home, res, això ja ho diu la Bíblia". El filòsof Schopenhauer diu que tot en la Natura és repetició, monotonia. El florir dels amanters és la cançó enfadada de cada primavera. El naixement, el sexe, la mort, no són més que la mateixa cantilena. No obstant aquest pessimisme d'alguns, la Natura ve a ser com una peça musical. Un bon director, és a dir, Déu, cada vegada ens dona una interpretació nova del mateix tema. Proust parla de la singularitat diferencial. Ho diuen millor els místics. L'autor de l'Eclesiastes era un passota. Libera nos, Domine!

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estanty

HOMES I INSTITUCIONS

Església romànica del segle XII

Santa Maria de Porqueres

Quan anem cap al Gironès i ens atensem a la desviació de Banyoles, sempre es presenta l'opunitat de donar un tomb per contemplar la serena bellesa del seu llac, com un gran ull blau i profund d'evocadora recordança.

Diu Josep Pla quan parla de l'estany: "... Vist des de la carretera d'Olot, que passa una mica elevada, és a dir, vist panoràmicament sembla un Patinir dels més estilitzats i fins. L'aigua està voltada d'una naturalesa volcànica, aspra i esqueixada, després d'un cercle de campets esblaimats d'una naturalesa elegant. Jo m'acento mirant el llac des de l'església de Porqueres".

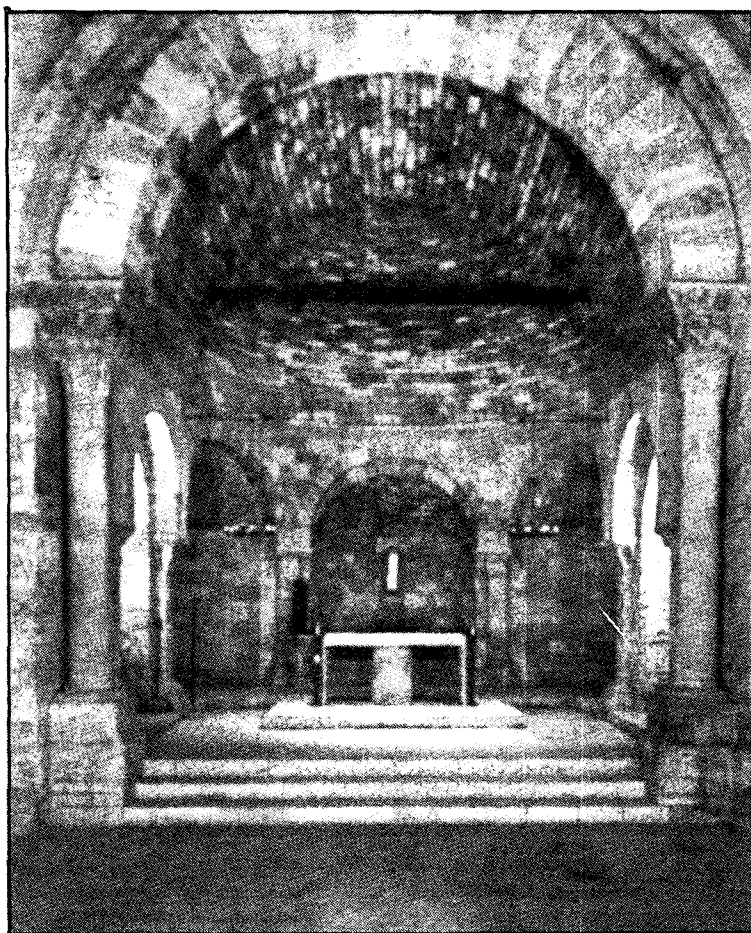
Aquesta església de la qual parla l'escriptor, és situada estratègicament en un turonet, cosa que permet per la seva discreta elevació, de veure la perfecció del romànic que tant admirem els qui ens plau de veure les acabades línies d'una exquisida arquitectura treballada i serena.

El temple, dedicat a Santa Maria, fou consagrat el 5 d'abril de 1182 pel bisbe de Girona Ramon Urusall però la seva edificació es molt retirada (el 812 i 822) essent abat del temple Bonitus, fundador del cenobi benedictí de Sant Esteve de Banyoles.

L'Església és d'una gran unitat arquitectònica i a la vegada d'una estètica decorativa que es fa tant o més accentuada en la seva portalada que atrau de forma acollidora i austera a la vegada. És formada per quatre arcs concèntrics en gradació de més o menys, però en una proporció calibrada i que li configuren sens dubte les dues columnes a banda i banda, que els donen suport.

Damunt el conjunt hi ha el campanar, posterior a l'època en què fou construïda l'església, que sembla voler donar-li una elevació (característica del gòtic), en la recerca d'infinat i d'immobilitat ascensional.

L'absis és de forma arrodonida (clàssica del romànic) i com altres edificacions defineix en les seves

línies l'ascendència del seu origen, sempre noble i equilibrat.

L'interior del temple es dividit en dues parts; la nau, pròpiament dita i el presbiteri amb una llargària total de 27,8 metres, mentre que l'alçària es de quasi 10 metres. El sostre és de volta de canó i com per donar més esplendidesa hi ha un arc triomfal que separa la nau del presbiteri en unes proporcions bellament admirables.

Segons expliquen els llibres, l'altar major restava ocult per un baldaquí o dosser. Un antic document (1594) diu ben clar que hi havia en aquella època a l'altar una formosa cortina de brocat i fines pintures, la missió de les quals era la d'ocultar a la vista dels fi-

dels els moments de la consagració i de la comunió del sacerdot.

A cada costat del presbiteri hi han dues petites capelles, sense absis exterior; tot el conjunt, bellament ornat amb capitells i columnes, li donen un aire ensembla solemne i recollit.

Justament la tarda en què hi anàrem havia tingut lloc un casament i els poms de flors blanques distribuïts amb encert, enriquien la formosa del lloc sagrat.

Ja al capvespre, tot contemplant de fora estant el conjunt exterior, al qual donen escorta una filera de xiprers i les properes aigües del llac, deixaven en nosaltres un record perdurable.

PIETAT CAMPAJO

ADULTS EN LA FE

Camí cap al món

JOAN QUITERAS I VILANOVA

membres ni més ni menys de la ciutat terrenal, cridats a formar dins la mateixa història de la humanitat la família dels fills de Déu que ha de créixer constantment fins a la vinguda del Senyor.

El cristianisme, vegi's la Bíblia, és una religió històrica, endinsada necessàriament en el fer de la humanitat. La fugida mai no es tolerable. Per això, en fidelitat a la vocació, l'Església ha de saber-se "assemblea visible i espiritual" que "camina al mateix ritme que tota la humanitat i està subjecta al mateix destí terrenal que el món: és com el ferment i l'ànima de la societat humana, destinada a ser renovellada en Crist i transformada en la família de Déu".

Per a una espiritualitat com cal

Els qui formen l'Església, tots els cristians, han d'inscriure-se en aquesta espiritualitat i han de ser, alhora, positius i crítics davant la nostra societat. No, els creients no són només una mena d'aiguallors de la pretesa festa de la vida, sinó que, amb veritable humilitat i fermesa, aporten elements humanitzadors. Tenen, valgui l'expressió, la tasca d'un ecologisme espiritual. I en això han de ser presos seriosament. Una aportació franca, realista i joiosa. Ajut a cada home i a tota la societat. Treball que cal fer amb constància i prudència. És a dir, sense parar i amb

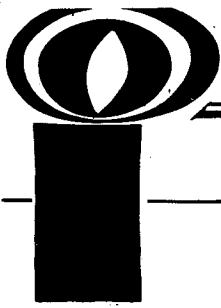
encert. Sense tenir cap mena de complex. Ni el que vulguin provocar determinades crítiques injustes.

La postura cristiana no seria correcta si agafés un to paternalista. En realitat seria una caiguda en el tancament. Per això l'Església sap que rep també un ajut del món actual. La història de la humanitat i la seva evolució són també acollides pels fidels en tant que aportacions de progrés important. Cal adonar-se de l'intercanvi vital entre l'Església i les diverses cultures.

Parlem de fe i cultura

L'anomenat diàleg entre la fe i la cultura no és problema menor. I aquí vull fer una remarc important. Que els cristians, vivint intensament la fe, han de tenir una preparació que els permeti conversar o dialogar amb els nostres contemporanis. Val a dir que, més d'un cop, per manca de coneixements humans i teològics, es fa difícil donar raó de la pròpia fe. S'ha d'insistir en aquest punt. Els homes i dones d'Església, a més de la bona voluntat, necessiten millorar el seu equipatge cultural. Perquè la ignorància fa incapaç del vertader diàleg. És cert que dialogar no és mai fàcil, però seria llàstima que fos un diàleg de sords. Sí, allò de "com està la família?", i que l'altre respon "tres quarts de tres". Calen també condicions per part dels altres homes, però ara parlem de nosaltres mateixos.

L'Església, a cada època, ha intentat dialogar amb la cultura. La història n'és un testimoni eloqüent. Ara tampoc no pot renunciar a aquesta tasca. Ningú dels pertanyents a l'Església, no pot deixar de banda l'esforç d'adaptació a cada cultura. Qui ho fes hauria de deixar de parlar d'evangelització!

Meditació per la Setmana de la Unitat

• Un esdeveniment important

Quan hom fullejava, els últims dies de l'any 1987, els periòdics i les revistes dedicades a la informació, fàcilment trobava alguna al·lusió a l'Església. Tanmateix, la decepció era normalment forta. Les coses que els periodistes havien considerat interessants durant l'any 1987, en l'àmbit catòlic, no responien pas sempre a la importància objectiva de l'esdeveniment per a la fe cristiana.

Un exemple el tenim en la visita del Patriarca Dimitrios I, de Constantinoble, al papa Joan Pau II, durant els primers dies del mes de desembre. Sembla que la premsa del nostre país ha parlat ben poc d'a-

quest esdeveniment, i és una llàstima que els cristians puguin no haver-se adonat del que això ha significat en el camp de l'ecumenisme. En aquest diumenge, situat gairebé al terme de la tradicional setmana de pregària per la unitat dels cristians, és bo fer-hi referència.

Un grup de lectors de Catalunya Cristiana era a Roma aquells dies, amb motiu de l'Any Marià, i tingueren la sort de poder participar en la solemne litúrgia presidida pel Papa, i amb l'assistència del Patriarca. També ells podrien escriure les reaccions que experimentaren aleshores, com jo em proposo fer-ho, al servei de tots els altres lectors de Catalunya Cristiana.

Diguem, d'entrada, que aquesta litúrgia fou atentament preparada, mesos abans, pel Secretariat per la unitat dels cristians, amb la col·laboració de la Congregació per al culte diví. També cal dir, però, que tant el Papa com el Patriarca prepararen personalment el desenvolupament del ritual, i que el Papa va anar més enllà del que havien previst les primeres propostes. Aquestes dades ens ajuden a comprendre el valor significatiu que tingué aquesta litúrgia com element ecumènic.

• El bes a l'altar

Un primer gest important fou l'entrada del Patriarca a Sant Pere, des de la seva residència a la Torre de Sant Joan —dins el Vaticà mateix— fins a l'altar major de Sant Pere. L'acolliment a la porta de Sant Pere el féu el Papa, després que el Patriarca havia estat rebut amb solemnitat al peu del cotxe per una representació de la clerecia de la basílica, presidida pel Cardenal Arxiprest. Les campanes de Sant Pere sonaven amb solemnitat, i omplien el cor d'emoció i esgarifança: ¿quan serà que aquestes campanes convidaran per la primera concelebració eucarística de les esglésies germanes?

Tot seguit, un cop revestit el Papa per la celebració, començà la processó d'entrada del Papa amb el Patriarca, entre la joia i els cants de l'assemblea. Fins a l'altar. I, en arribar-hi, tant el Papa com el Patriarca, el besaren. Aquesta salutació de l'altar, símbol de Crist, feta per ambdós, era un signe de la comuna recerca de la unitat en Crist. Hom no podia oblidar, en aquest moment, la història de la separació. Sobre l'altar de Santa Sofia de Constantinoble, l'any 1054, el cardenal Humbert havia deixat la butlla d'excomunió del Patriarca, iniciant així una situació dolorosa, que només al final del Concili Vaticà II, per les iniciatives de Pau VI i d'Atenàgoras, quedava resolta. I deia sobre un altar que, un dia, es podia celebrar l'eucaristia de la comunió plena.

• La Paraula de Déu

La litúrgia de la Paraula del dia 6 de desembre, segon diumenge d'Advent, oferia una actualització magnífica de l'esdeveniment. Isaïes convidava al consol: "Consoleu, consoleu el meu poble..., digueu-li (a Jerusalem) que ha estat perdonada la seva culpa". ¿No és això el que desitgem? Que desaparegui aquesta culpa de la separació... Però, per això, cal aplanar en l'estepa del nostre món, i de les nostres comunitats, un camí per al nostre Déu. Els abismes dels recels han d'alçar-se, i les muntanyes, turons i serralades dels

mals entesos sobre privilegis i precedències han d'abaixar-se. Aquest terreny escabros que és el cor mateix de l'home, amb tots els seus condicionaments culturals, socials, polítics, i les seves tradicions humanes, ha de ser una vall riallera, oberta... "Llavors apareixerà la glòria del Senyor, i la veurà tothom alhora!" És el que deia Jesús: "Jo els he donat la glòria que m'heu donat perquè siguin u... i el món conegui que vós m'heu enviat!" (Joan 17, 22.23).

Això serà l'obra de Déu, del pastor que vetlla pel ramat, i l'aplega amb el seu braç... ¿Quan? Quan Ell voldrà. "Per al Senyor tant és un dia com mil anys, i mil anys com un dia..." ens recordava encara sant Pere. I per al qui pensés que, en conseqüència, no cal amoïnar-se, explicava el sentit de la "paciència de Déu": "No vol que ningú es perdi, sinó que tothom arribi a convertir-se. Penseu com heu de viure... mentre espe-reu tot això...; mireu que el Senyor us trobi en pau, im-maculats i irrepressibles".

El Papa, en la seva homilia, va fer referència expressa a la figura del Baptista com aquell que prepara el camí per un Altre que és més poderós. Així és encara avui per l'Església. Crist és més poderós que el Papa, que el Patriarca, que tots els cristians..., perquè només Crist, per la força de l'Esperit, pot arribar al fons dels cors i tocar-los amb la seva gràcia. Allò que sembla impossible als homes, és possible per a Déu. ¿I no és tal vegada la unitat dels cristians una d'aquestes coses que, quan es considera, sembla impossible per als homes...?

• Abraçades

Un tercer moment emotiu i significatiu foren les abraçades entre el Papa i el Patriarca. Una, abans que el Patriarca baixés de l'altar de Sant Pere per anar a ocupar el seu lloc a la Basílica, davant la imatge de sant Andreu, el germà de Pere. L'altra, en el moment de la salutació de Pau. Aleshores fou el Papa el que va baixar de l'altar, i es va trobar, a mig camí de la seu del Patriarca, amb aquest, per fer el gest de reconciliació que és propi d'aquest moment de la litúrgia romana. Aquests dos gestos eren ben expressius alhora de l'absència de plena comunió i del desig sincer de recuperar-la. Potser algú pensa, alguna vegada, que les coses haurien de ser més simples en aquest tema. Però no es pot caure en un simplisme banditador, que treuria tota la serietat del problema i de la recerca de solucions.

• Pregària silenciosa al sepulcre de Pere

Finalment, un gest que passà inadvertit per molts: el Papa i el Patriarca, després de la benedicció, baixaren junts al sepulcre de Pere a pregar. Fou un gest sense ritual específic, però que parlava per si mateix. ¿Què més podien demanar els dos a l'Apòstol que allò que li va confiar el Senyor: "Confirma els teus germans...!"? En aquesta basílica de Sant Pere, tan plena de records, testimoni de la santedat i del pecat dels homes, la pregària silenciosa del Papa i del Patriarca davant de la tomba de l'Apòstol Pere esdevenia, en el seu silenci, un testimoni eloquent del compromís de caminar endavant vers l'unitat. La pregària de tots els cristians durant aquests vuit dies que ja estem acabant pot trobar, en aquesta oració, una referència modelica.

"ELS NINIVITES ES CONVERTIEN I S'APARTAVEN DEL MAL CAMÍ"

El record dels ninivites és oportú en començar a escoltar la predicació de Jesús segons l'evangelista sant Marc. En efecte, el mateix Jesús va fer al·lusió a la conversió dels ninivites quan els seus oients no volien escoltar-lo: "Els ninivites s'alçaran en el judici amb aquesta generació i la condemnaran, perquè es van convertir per la predicació de Jonàs; i mireu que aquí hi ha alguna cosa més que Jonàs" (Mat 12,41). Cal retenir aquesta última afirmació, per entendre en el seu valor la predicació de Jesús.

Lectura del llibre del profeta Jonàs (3:1-5,10)

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué:

—Vés a Ninive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré. Jonàs se n'anà a Ninive, tal com el Senyor li havia manat. Ninive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava:

—D'aquí a quaranta dies, Ninive serà destruïda.

La gent de Ninive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins als més humils, es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

"FEU QUE CONEGUI, SENYOR, LES VOSTRES RUTES"

L'exemple dels ninivites, encara, és el que porta a la pregària del salm. El camí del Senyor cal que sigui el nostre camí, i per això és necessari que el nostre esperit estigui obert a la veritat. Tot això només s'aconsegueix per la gràcia de Déu, i la pregària és el que correspon fer. Els dons de Déu es demanen, i conèixer les rutes del Senyor és un do.

Salm 24: 4bc-5ab,6-7bc,8-9 (R.: 4b)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins.

Encamineu-me en la vostra veritat, instruiu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu. R.

R.: Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre.

Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. R.

El Senyor, bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. R.

AQUEST MÓN QUE VEIEM PASSA AVIAT

La recomanació de sant Pau pot semblar, en una interpretació superficial, una invitació a l'estoïcisme, o, pitjor, al "passotisme". Res d'això. Procedeix de la profunda convicció de l'Absolut de Déu, enfront del qual les coses prenen alhora la seva identitat i la seva relativitat. Són, d'altra banda, aquestes paraules, una crida a la consciència dels cristians, massa vegades enduts per falses "necessitats" —estar contents, comprar, tenir muller, treure profit del món...— i poc disposats a ésser testimonis dels valors transcendents.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (7:29-31)

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara: els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin; els qui ploren, com si res no els fes plorar; els qui estan contents, com si res no els alegrés; els qui compren, com si no tinguessin res; i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap. Perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

CONVERTIU-VOS I CREIEU EN LA BONA NOVA

La característica de la predicació de Jesús no és, directament, la crida a la conversió. També Jonàs, també Joan Baptista, també els altres profetes, convidaven a la conversió. Allò que caracteritza Jesús és que, amb Ell, "ha arribat l'hora", i Ell mateix és la Bona Nova a la qual cal convertir-se. No hi haurà cap altre profeta que pugui parlar d'una nova proximitat de Déu als homes, ni tampoc donar una altra Bona Nova —un altre Evangeli— diferent de Jesús, el Fill de Déu. Per això Jesús crida, des del començament, els deixebles que han de ser, personalment i en els seus successors, els encarregats de realitzar, a través de la història, aquesta "pescà" dels homes que és el seguiment i la comunió amb Jesús, i fins a la fi del temps. Aquests que segueixen Jesús, ¿no són tal vegada els que han entès, sense haver-ho escoltat de llavis de l'Apòstol, el que aquest deia als corintis? (vegeu la segona lectura). Heus aquí la interpretació genuïna!

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (1:14-20)

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea, predicant la Bona Nova de Déu; deia:

—Ha arribat l'hora i el regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors.

Jesús els digué:

—Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.

Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà, veié Jaume, fill de Zebedeu, el seu germà Joan. Eren a la barca, repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Un Déu que camina

Ens hem acostumat massa a veure Déu com un personatge estàtic, quiet, assegut en el seu tron gloriós, immòvil pels segles dels segles. I en canvi la revelació ens mostra un Déu essencialment caminador. És la imatge que d'ell mateix en relació amb nosaltres ens dona Déu. I no sols és la imatge d'un Déu que camina amb el seu poble a través de les vicissituds concretes de la seva història, o que camina al costat de cadascú de nosaltres al llarg i ample de la nostra vida, sinó que Déu es revela als homes com el Pare que baixa a la recerca dels seus fills esgarriats pels tocs dels mòn. I per quins camins Déu baixa a nosaltres? En el nostre salm responsorial hi llegim una sèrie de mots que ens responen a la pregunta. Són com aquelles pedres blanques que voregen els camins de muntanya i que ens estalvien de caure a l'estimball quan caminem de nit. Vet aquí aquestes fites —aquests mots clau—: **la vostra veritat, em salveu** (v. 5), **la vostra pietat, l'amor** (v. 6), **compadiu-vos, vós que estimeu tant** (v. 7), **bondados i recte** (v. 8), **sendes de justícia** (v. 9). Amb tots aquests mots podríem compondre una lletania de l'amor salvador de Déu. El salmista n'ha fet un petit eucologi, que alhora ens adoctrina sobre "la marxa de Déu". Perquè ell ve a nosaltres pels camins de la justícia, de la veritat, de la rectitud —¿no són els pilars que aguanten la pau?—, que quan són vitals —sinceres del tot— aquestes realitats, ben lluny de ser convencionals, són conseqüència essencial i lògica de l'amor, per això es manifesten en la bondat, la pietat, la compassió. Aquests són els camins

Déu com a caminant

(Salm 24-H. 25-:4bc-5ab.6-7bc.8-9 R.:4b)

JOSEP M. ARAGONÈS

pels quals Déu ve a nosaltres. I en el seu cas, no sols són caminets, sinó autèntiques autopistes, amplíssimes i rapidíssimes, de l'omnipotència amorosa del Senyor-que-salva. Ho recordàvem, celebrant-ho, aquests dies de Nadal. I ens ho acaba de recordar la lectura que hem proclamat avui del profeta Jonàs. Mentre Jonàs s'escarrassava, més o menys de mala gana, pels carrers de la ciutat de Nínive, proclamant la destrucció de tot i de tot-hom a mans de la justícia de Déu, contemplada arran de terra, Déu, des del cel s'hi afanyava més i es deixava guanyar pel seu amor, per la justícia salvadora contemplada des de dalt.

Feu que conegui

Conèixer Déu és un do. És el do de la fe. Que podem acceptar o refusar, acceptant o refusant alhora la nostra salvació. Per la fe no coneixem Déu en la teoria, com si es tractés d'una mena d'iniciació teològica més o menys fonamental. Conèixer Déu per la fe vol dir fer la seva experiència. Posar-se-li al costat i caminar amb ell. O si

ho preferiu: accedir lliurement que ell vingui sempre amb nosaltres i a tot arreu. D'una manera o altra, la fe és escola que ens ensenya a caminar amb Déu. Per això en el salm responsorial preguem: **Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins** (v. 4). I continuem pregant: **Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu** (v. 5). Posats en aquesta escola —i la celebració de l'eucaristia, hauria de ser sempre "pedagogia en acció" de Crist i de l'Església— els cristians aprenem, no sols la geografia dels camins de Déu, sinó el seu estil de caminar. També nosaltres hem de ser —i cal aprendre'n— compassius i benignes, hem de sentir pietat per tothom, en una paraula, hem d'estimar tothom, tal com som estimats per Déu. Llavors la nostra justícia, la nostra veritat, la nostra rectitud, no seran fórmules buides o plenes d'impotència, sinó manifestació de l'amor que Déu ha encès en els nostres cors. Al final de la vida, com correspon als alumnes de l'escola dels camins de Déu, serem examinats sobre com ens hem aplicat en la pràctica de

les lliçons que ens han estat donades, segons allò de "al final de la vida serem tots examinats sobre l'amor". En la nostra resposta al salm interleccional, avui insistim en aquesta pregària: **Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes. Les "nostres" massa que les coneixem: són camins d'odi, de destrucció, de perdició.**

Cridats a educar

Avui, a l'evangeli, Jesús ens cridarà a tots a ser educadors dels germans en aquesta assignatura d'aprendre els camins salvadors de Déu. Començarà per dir-nos: **Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova** (Mc 1:15). El bon pedagog, abans ha d'haver estat un bon alumne. No es pot ensenyar el que no se sap, ni tan sols no es pot tenir l'audàcia d'ensenyar el que no s'ha experimentat, el que no s'ha viscut. Després serem convidats a exercir el mestratge: **Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes** (ld. v. 17). En el salm responsorial ens és mostrat el capteniment del Déu-Mestre: **El Senyor, bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors. Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí** (vv. 8-9). És aquest capteniment que som convidats a imitar. Començant per viure'l en l'experiència sempre en actiu de la conversió personal i continuant per prendre a càrrec els nostres germans. Per això, avui, un cop cantada aquesta darrera estrofa del salm responsorial, podríem afegir en el nostre fur intern la recomanació tan coneguda de Jesús: **Fes això i viuràs**. La fe és per a ser viscuda a tot arreu: també al mig del carrer, de cara a tots els germans.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

26. El problema religiós del Dr. Faura i Sans

El Dr. Faura i Sans tenia al museu del Seminari Conciliar una labor important, que també realitzava de gust. Allí tingué de col·laborador al seminarista Josep Sabaté i Riba, tretze anys més jove que ell, amb qui l'uní una sincera amistat, que es continuà fins molt més endavant com podem veure per les cartes que el Dr. Faura en conservà en el seu arxiu particular. Però quan va morir un any abans que el canonge Almera, el Dr. Palou que, a més de fer-li les classes, també tenia el càrrec de director del museu, Mn. Faura no va ser nomenat ni professor de les classes ni director del museu. No sabem ben bé per què; potser els seus superiors eclesiàstics ja havien observat algun detall que no els agradava. No ho sabem. Tampoc no es va acceptar la candidatura de Mn. Sabaté, que va ser ordenat de sacerdot poc després, el 1921, per la raó de no tenir graus acadèmics, sinó que les classes del Seminari es confiaren primer al Dr. Avellaneda i després al Dr. Castellort, el futur bisbe d'Astorga, malgrat el fet que ni l'un ni l'altre sabien gran cosa de geologia, perquè ni n'havien estudiat enlloc ni s'hi havien dedicat. El museu quedà pràcticament en mans de Mn. Sabaté, que se'n cuidà, força temps encara sota la direcció de Faura i Sans. I l'any 1926 entrà de professor i director del Dr. Josep R. Bataller.

Abandó del ministeri sacerdotal

I és ara que s'origina la crisi religiosa, o potser més aviat moral, del Dr. Faura. No podem pas precisar quan començà: el 1923? el 1926? El cert és que el 1928 ja el trobem que ha abandonat de tot el seu ministeri sacerdotal. Durant la República es casà civilment amb una francesa que es deia Marie Roser. I així

continuarà fins a la mort, o millor dit, fins poc abans de morir, perquè finalment reconciliat amb l'Església el 18 de novembre de 1941 als 58 anys.

És cosa clara que la mateixa activitat científica del Dr. Faura es ressentí de la seva crisi interior. Crisi que certament no fou de fe. Constantment ell diu que segueix creient en Déu. Meticulós com era, conservava, com el Dr. Almera, la correspondència que rebia, i va conservar una col·lecció de cartes de Mn. Sabaté dirigides a ell, amb la còpia d'algunes respostes que li féu, escrites a màquina, que són molt reveladores en aquest punt. Mn. Sabaté el tracta com a superior i humilment i amorosa li fa reflexions, que Faura no rebutja i contesta amigablement. Posem un exemple: en carta datada el 9 de juny de 1928 li diu Mn. Sabaté des de Villalba de Llobregat, d'on és Rector, entre altres coses: "Glòria de Barcelona i de la ciència l'ha anomenat no fa gaires dies una eminència coneguda per V. i per mi, emperò llàstima que no volgui ser-ho en lo que més obligació hi té. Jo crec que V. podria arreglar-ho tot i rehabilitar-se sense perjudicar a ningú, sols amb bona voluntat." I el Dr. Faura li contesta amb una llarga carta en la qual diu entre altres coses: "Vareig rebre la teva afectuosa missiva del 9, així com també en el seu degut temps les altres, remenciant els teus bons desitjos. Varies han sigut les ocasions que t'volia escriure; car ne tinc moltes coses per dir, les quals persistiran reservades per menyspreuar sempre les lluites xorques i ombrívols. Mentres humanament se

FRANCESC NICOLAU
Professor de Teologia de la
Facultat de Ciències de Catalunya

jutja per l'objectivitat, hom procura amb la major serenitat i humilment aquelles solucions que sols plauen al esperit. *De inter-nis nemo judicare debet*" i acaba la carta amb aquestes paraules: "Res tens que remercier d'aquest ton sirvent en Crist". Boniquíssima és la felicitació que Mn. Sabaté li adreça pel Nadal del mateix any: "Que'l diví Infantó l'enriqueixi amb tota mena de felicitats, prosperitats i llarga vida per cedir, tard o d'hora, a la força totpoderosa de la gràcia de Qui l'aixecà a l'alta dignitat sacerdotal. Aquets son els sentiments del seu affm. i servidor en Crist que no l'olvida."

La intervenció dels companys de carrera

I els sacerdots companys de curs tampoc l'obliden. La carta que li dirigix Mn. Joan Guilera, després de la celebració de les nocces d'argent sacerdotals és tan bonica i emotiva que no podem deixar de publicar-la sencera:

"Rnd. Sr. Mn. Marian Faura, Pvre. - Barcelona.

Estimadíssim amic: Avui fa vuit dies que tots els companys de curs varem reunir-nos al Seminari per a celebrar d'una manera adient les nocces d'argent de la nostra ordenació sacerdotal (13 de juny de 1908), tots hi erem menys en Penes i en Puig que ja son al cel, el primer màrtir de la caritat, el segon víctima de crudel malaltia i d'excessiu treball en l'edificació de l'església de la seva parroquia, i pobre com una

rata a causa de l'almoïna que feia. Tampoc hi era l'Oliveras, qui treballa com un apostol en terres de Montevideo. Tampoc hi eres tu... iquina tristesa!

En la capella particular del Seminari varem entonar el Veni Creator Spiritus i jo vareig celebrar la santa missa que vareig oferir en acció de gràcies per tots nosaltres, en sufragi pels companys difunts i perquè tu, ique'm costa de dir-ho!, ben aviat tornis a aixecar amb tes mans l'Hostia santa mostrant-la a l'adoració dels fidels, perquè prompte, ben prompte, tornis a distribuir els mèrits de la preciosíssima Sanc de nostre diví Redemptor a les animes. Cantàrem el Te Deum amb exposició del Santíssim; l'Esteve va fer una plàtica magnífica i després de la reserva i benedicció, cantàrem el Responsori de Perosi pels difunts, actuant de preste en Marqués i Quina festa mes gaia, pietosa i consoladora!

Acabada la funció, tots parlàrem de la teva absència planyent-nos-en per doble concepte, com a companys, que ja saps com ens estimàvem, i com a sacerdots.

Es va determinar enviar-te una salutació colectiva i jo vareig esser el comissionat per a fer-ho dient que en la nostra festa d'argent tots t'hem recordat, tots t'hem anyorat, tots t'estimem, tots t'oferim companyonia i tots, cada jorn, pregarem a Nostre Senyor i a la Sma Verge perquè aviat siguis unus ex nobis, no per la ordenació sacerdotal que ja se sab "sacerdos in aeternum", sino per l'exercici de l'Ordre Sagrat.

No vegis, Faura, en totes

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

Joan Guilera Soler p.

Barcelona 4/7/33

N.B. Encar que, com sabs, estic al Vendrell, hont tens casa teva, t'escrit des d'el Seminari hon soc a fer exercicis.

Volia posar-t'hi un recordatori però no so gosat... no hi ets."

Aquesta carta la conservava el Dr. Faura i Sans. Potser la va rellegir moltes vegades. No ho sabem. El que sí sabem és que trobant-se en perill de mort va manar al bidell Eduard Carbonell que en taxi anés a cercar el rector de Santa Mònica, que era Mn. Joan Guilera, autor d'aquesta carta, perquè volia rebre els sagraments. I Mn. Guilera ha deixat firmat i segellat amb data del 19 de novembre de 1941 aquest petit document:

"El infrascrito certifico: Que a petición del Rndo D. Mariano Faura Sans, ayer noche estuve en su casa administrándole los sacramentos de Penitencia y Extremaunción".

No coneixem prou els camins de Déu, però no podem dubtar pas de la seva misericòrdia infinita. Que descansi en pau el Dr. Marian Faura i Sans, sacerdot i científic eminent que tant va fer per promoure i fer avançar la geologia a la nostra terra.

El somni del rabadà Joanet

(Rondalla nadalenca, basada en un quatre teatral de "La Flor de Nadal")

El fet que ara contarem va passar en una nit d'hivern, en els dies que la foscor és la més llarga de tot el cicle solar, i que en el calendari d'ara s'escau, dia ençà, dia enllà, el 24 de desembre.

Ja sabeu per on vaig. Els pastors de diferents ramades es reunien, cada vetlla, prop de les coves naturals que encara es troben en els afores de Betlem. Sopaven entorn d'un bon foc, on feien escalfar la minestra. Després resaven al Déu-Pare demanant-li salut per a ells, i que guardés de malúries el bestiar. I també recordaven tots els seus passats, que reposaven en el si d'Abraham. Ben aviat, en silenci, anaven a dormir, que l'en-

una surrapa, que de mi ni te'n riuràs!!!

—Poca por, em fas! —digué, en veu baixa, el rabadà. Però el majoral, que tenia bona oïda, ho va sentir, i va agafar el vailet per les orelles i l'aixecà tres pams de terra, entre rialles de pastors i de pastores.

—Anem, pastors, a Betlem! —ordenà en Pasqual— Caminem, anem, anem!

—Allí farem sardaneta —es deien l'un a l'altre, pastorets i pastoretas— tunc que te'n tunc, que te'n tunc, que te'n teta. ...

Els pastors, amb l'alegria de la bona nova, i amb l'afany de cercar presents per l'Infant i per la partera, no es fixaren que el rabadà s'havia adormit, de nou, ben embolicat amb una manta. Abans, havia donat una mirada entorn seu, i havia dit, per ell mateix: "Que un àngel els ha anunciat? Ca! Ho han somniat! Ui, que neu hi ha al camí! Bah! Bah! M'entorno a dormir...!"

I, catacluc! Aclucar els ulls i trobar-se a les mateixes portes de l'infern, va ser tot una cosa.

Una reixa descomunal, amb uns ferros gruixuts, com la cuixa d'un bou, oberta de bat a bat, donava pas a aquell lloc de turments i de gemecs.

Allí, el malcreient rabadà, va veure l'hostaler de Betlem que, com un boig, empaitava unes monedes d'or, amb taques de sang, que voleiaven pels aires. Diu que se li havien esquitllat per una esquerdada que s'obrí del seu sòl, quan d'una revolada va tancar les portes de l'hostal i no volgué donar posada a Josep i Maria, perquè eren pobres.

Llavors, el rabadà, va sentir que algú l'engraponava pel clatell; —Jo et saludo, rabadà, llengua llarg i dormilega! —li digué un dimoni desentegat, i més lleig que un marrà. —Per tu he fet esmoliar unes tisores expressos, per esquil·lar-te la llengua, i et volem regalar, un bressol molt tou i pla, fet amb ungles repunxentes del dit gros de Satanàs. I et rostirem com un cabrit, fins que quedis adormit!!!

No hi valgueren ni plors ni gemecs. Llavors, al rabadà, se li acudí demanar perdó; —Perdó, Senyor Dimoni. Ja no hi tornaré mai més! —digué, suplicant.

Aquesta jaculatoria fou tot un

El rabadà Joanet, en "La flor de Nadal" que es representa a l'Ametlla de Merola, fent ofrena a l'infant Jesús de la seva jupa.

Una de les principals fonts de riquesa del poble jueu, des dels temps del Pare Abraham, era la ramaderia.

El propietari en ramats; xais, ovelles, moltons, cabrits, etc. solia tenir llogats un cert nombre de pastors, gent senzilla i feindora, tants segons la magnitud de les ramades. El "majoral" era com l'encarregat o el contramestre, i en el final de l'escala laboral hi trobem el "Rabadà", el fregaplat de tothom; els pastors a empentes li manaven anar a buscar aigua al pou o a fer llenya, i semblava que tots tenien dret a estirar-li les orelles.

En la nostra història, en Pasqual, l'amo dels ramats, era un bon home, temorós de Déu i disposat a fer bé a tothom. El majoral era un daixonse i un dallonse, i el més petit de tots, el rabadà, és deia Joanet i era orfe de pare i mare. Sort tenia de la Raquel, que sempre li explicava rondalles, i li guardava, d'amagat dels pastors, un bon tupinet de llet i una llesca de pa, sucada amb mel. Perquè de sopes valga'm, Déu! —ja en tenia el pap ple. Cada dia li'n feien menjar tres plats; matí, migdia i vespre.

Tots tenim la nostra flaca, però el rabadà Joanet, era un llenquallarg i un tocason. I per tals defectes, més d'una vegada el majoral li havia apamat les anques, amb un bon cop de peu, ben encertat. L'amo, només cridava! cridava! quan deixava el ramat mig abandonat: "Et clavaré una surrapa que de mi no te'n riuràs". I, en Joanet, en veu baixa, contestava: "Poca por em fas...!"

demà hi havia matines.

No cal dir que el p. at Joanet, després de córrer tot el dia, amunt i avall, sempre quedava clapanant, com un soc, a vora mateix del foc, que cada minut que passava les flames es tornaven brasses, i les brasses, cendra.

No cal que us expliqui, en detall, el fet que tots sabeu de memòria. Uns àngels, aquella nit de meravella, després d'analitzar la bondat dels homes d'aquella terra de Judea, escolliren els pastorets de Betlem com els més dignes per ser convidats a adorar el Fill de Déu, fet home, nascut en un pessebre, no lluny d'on ells dormien.

—Pastorets de la muntanya! —els digué l'àngel, enmig de gran resplendor i melodies— que guaitau amb tant recel! (Com és natural, els pastors es despertaren sobresaltats) Desperteu! Veniu de pressa, que ja és nat el Rei dels Cels...!!!!

L'únic que no vegé ni sentí l'àngel fou el dormilega rabadà.

—Què festa, fas adormit! Lleu't, lleu't, Joanet! —li digué amorosament la Raquel. — Que ha nascut aquesta nit, de Maria, el Jesuït!

—Fa massa fred! —li contestà el rabadà, tot girant-se de costat.

—Posa't les calces de llana, i la geлека de pell! —insistí la Raquel— Posa't la catxuxa llarga, i abruga't fins al clatell!

El rabadà obrí un ull, i s'adormí, de nou. —Hi ha massa neu!!!

—Mira, mira, que si vinc, totes me les pagaràs —cridà, en veu severa, en Pasqual. — Te'n clavaré

èxit. Citar el "perdó" a l'infern, és com llançar una blasfèmia al mig del cel. Tots els dimonis caigueren a terra, i s'obrí un esboranc a la roca i per l'ensulsiada se sentí, de lluny, un cant angèlic que lloava Déu, nat a Betlem.

I, oh miracle! Les reixes de barres gruixudes i punxegudes baixaren, a poc a poc, i es tancà la porta de l'avèrn. I diu que mai més no s'han alçat les reixes, i ara el qui entra a l'infern ho ha de fer pel forat del pany.

Ja li va anar just de sortir, al pobre Joanet! Una punxa de la reixa li va enganxar la jupa, i la hi va mig esparracar.

Una cremada a les anques, del foc dels pastors, de tant bellugar-se en el jac, el va despertar.

—Quin somni!!! Quina llicó! —digué el rabadà, tornant en si— Déu del Cel que avui heu nat! Jo us prometo fer bondat, i ser sem-

pre un bon minyó. I perquè em passi la son, cada matí, en despertar-me, em ben rentaré la cara, amb aigua fresca de la font!

I, agafant el sarró i el flabiol, va córrer a atrapar els pastors, que encara no havien girat el revolt del camí.

I, mentre anava al Portal de Betlem, el rabadà cantava amb el cor alegre; —Jo en tinc una jupa, tota de vellut! No és nova ni és vella, i hi cabo ben just. Ai, pobre de mi se m'ha esparracat! Jo canto i m'alegro quan Jesús és nat!!!

I en Joanet, des de la Nit de Nadal, va ser el rabadà més diligent, treballador i simpàtic de tota la terra de Judea.

Quan pugeu al Cel, demaneu per ell, i el rabadà us ensenyarà la jupa esparracada que la Verge Maria li cosí, i el flabiol de pastoret que va regalar a l'Infant.

FRANCESC A. PICAS

SIMON LOPEZ DE LETONA

Intermediari Financer.
Alta renda. Pagarés. Bons.
Lletres del Tresor, al 14% net anual

Adreça C/. Folgueroles 12, 4.º 1.º

08022 BARCELONA Tel.: 212 82 82 - 211 46 46

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

Una exposició itinerant per recordar la difícil situació de 14 milions de persones

"Refugiats 87, la incertesa de l'oblit"

Entre els dies 12 i 30 de gener de 1988 s'exposa a la Casa Elizalde, de Barcelona, una mostra fotogràfica que pretén aportar una visió directa de la realitat quotidiana dels més de 14 milions de refugiats que hi ha arreu del món.

L'exposició, titulada "Refugiats 87, la incertesa de l'oblit", està organitzada per "Mans Unides", amb el suport del Consell del Districte de l'Eixample i el finançament de la Secretaria de Estado para la Cooperación Internacional y para Iberoamérica.

Les fotografies —175 aproximadament— han estat realitzades a diferents camps de refugiats d'Àsia, Àfrica i Amèrica Central. La major part són obra de José Mayans i han estat fetes al llarg de l'any 1987.

Amb aquesta iniciativa, que durant l'any 1988 anirà a altres ciutats de Catalunya i de l'Estat Espanyol, "Mans Unides" pretén sensibilitzar l'opinió pública del nostre país davant l'oblit d'aquest problema per part de la comunitat internacional.

La inauguració tindrà lloc el dimarts dia 22 de gener, a les 19'30, i serà presidida pel Sr. Josep M. Ainaud de Lasarte, Regidor President del Districte de l'Eixample.

Activitats complementàries

Paral·lelament a l'exposició s'han programat dos actes públics:

• El dia 19 de gener, a les 19'30, a la sala d'actes de la Casa Elizalde, el Sr. Frank E. Krenz, representant a Espanya de l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als

Refugiats (ACNUR) va pronunciar una conferència sobre el tema "Refugiats en el món: situació actual".

• El dia 26 de gener, al mateix lloc i hora, hi haurà una taula rodona entorn de la problemàtica que enfronten a Espanya els refugiats estrangers. Hi participaran representants d'institucions públiques, organitzacions humanitàries no governamentals, col·lectius de refugiats, etc. Els dos actes aniran seguits d'un col·loqui obert amb el públic assistent.

D'altra banda, "Mans Unides" ha editat un tríptic amb informació bàsica entorn de la problemàtica dels refugiats i un dossier amb material didàctic per a les escoles. (El programa de l'exposició inclou visites dirigides per a grups d'estudiants.)

En una sala contigua, amb capacitat per a 40 persones, hi haurà també projeccions d'un vídeo de 7 minuts, elaborat per "Mans Unides", per mitjà del qual s'amplia als assistents la informació entorn del tema.

QUI SÓN?

Totes aquelles persones que, per causes de força major, alienes a la seva voluntat, han de deixar la seva llar potser, fins i tot el propi país.

PER QUÈ N'HI HA?

Les causes que obliguen els éssers humans, les famílies i comunitats a fugir són molt diverses —guerres, persecucions, fam, desastres naturals, etc.— però tenen quelcom en comú: fan impossible una vida digna i posen en perill l'existència.

DES DE QUAN N'HI HA?

Aquest problema és tan vell com la humanitat. Sempre, al llarg de la història hi ha hagut refugiats. Jesús, de molt petit, va ser un d'ells quan amb Josep i Maria va haver de fugir a Egipte. També foren refugiats, entre d'altres, Mahoma, Dante, Albert Einstein i Antonio Machado. Molts catalans van haver de refugiar-se —a França, al Marroc, a l'Amèrica Llatina...— al final de la guerra civil espanyola.

QUÈ NECESSITEN?

a) de manera immediata: —ajut urgent per tal de proveir a les seves necessitats bàsiques quant a seguretat personal, alimentació, vestit, habitatge, atenció sanitària, educació, etc.
b) a llarg i mitjà termini: —suport sostingut, en forma de mitjans i alternatives, que els permeti de superar llur situació de provisionalitat i dependència.

QUÈ HI PODEM FER NOSALTRES?

—Donar suport a les institucions i entitats (internacionals i de casa nostra) que treballen en favor dels refugiats. Aquest suport pot ser econòmic o pot consistir en una aportació de temps i treball voluntari.

—Informar-se. Conèixer el problema i donar-lo a conèixer al propi entorn. L'oblit és el pitjor enemic del refugiat. Per això cal utilitzar totes les eines possibles per tal de crear una consciència col·lectiva, capaç de pressionar amb eficàcia els governs, a fi que enfrontin el problema amb una sincera i ferma voluntat política de

La comunitat internacional oblidava sovint aquest problema

trobar les solucions que són factibles.

—Rebutjar i combatre les actituds, prejudicis i comportaments de la nostra societat, que siguin discriminatoris i despectius envers els refugiats i immigrants estrangers.

Milers d'ells viuen entre nosaltres i, de vegades, si més no, són discriminats.

D'ON VENEN I ON SÓN?

—5 milions són afganesos que, arran de la invasió del seu país per les tropes de la Unió Soviètica van haver d'exiliar-se al Pakistan i l'Iran.

—El cas dels palestins és el d'un poble sencer que fa ja 40 anys que viu a l'exili. Hom calcula en més de 2 milions el nombre de refugiats palestins sota la protecció de les Nacions Unides a Líban, Síria, Jordània i els territoris ocu-

pats per Israel a la ribera occidental del Jordà i a Gaza.

—A l'Àfrica, la violència i la fam han estat les principals causes originàries de l'exòde dels 4 milions de refugiats que hi ha al continent.

—A Centramèrica, també és la violència el més important mecanisme generador de refugiats. Malgrat que les xifres oficials parlen de 320.000, hom calcula en 2 milions el nombre real de refugiats a la regió, majoritàriament salvadorencs, guatemaltencs i nicaragüencs.

—El sud-est asiàtic, principalment Indo-xina, és un altre focus important de refugiats, per causa dels canvis de règim polític i les guerres sense fi. Als països de la zona hi ha un mínim d'1 milió de refugiats, la major part dels quals han hagut de fugir de Vietnam, Laos i Cambotja.

Conferència de Jean Vanier, l'1 de febrer, a Barcelona

La integració del deficient a l'Església

La Pasqua del 1971, nombrosos grups de famílies amb fills deficientes psíquics, ens aplegàvem a Lourdes per celebrar els misteris de la Passió de Nostre Senyor Jesucrist.

Aquells dies a Lourdes, seran inesborrables de la memòria dels qui hi vàrem ser i passaran a la història perquè des d'aleshores, un moviment, un gran moviment, començava a caminar, enderrocant barreres establertes per una societat que s'anomena cristiana i humana, però que no té caritat per als més pobres. Començava amb força la integració del deficient a l'Església. Començaven a caminar les comunitats cristianes amb fills deficientes psíquics. Naixien les comunitats "Fe i Llum" arreu del món, amb un fundador, amb un capdavanter que ja era venerat, molt estimat per les famílies franceses: JEAN VANIER.

Jean Vanier, professor de Filosofia i Lletres per la Universitat de Toronto, canadenc i ex-oficial de la Marina del seu país, l'any 1964 havia fundat l'Arca, en un intent d'integració a la societat dels més pobres dels éssers humans.

Jean Vanier entenia que aquells éssers eren fills de Déu, membres del cos de Crist malgrat les seves deficiències i volia

que els creients ho entenguessin així. Que els no creients veiessin en aquells éssers, uns éssers humans, fills d'home i dona que no havien demanat venir al món, sinó que els havien fet venir. Que ningú no era culpable d'haver nascut amb unes deficiències.

Barretina i mantellina

L'any 1981 tornàrem a Lourdes en commemoració d'aquella primera trobada. També era la

Pasqua. Aquesta vegada, com a responsable de la comunitat "Fe i Llum" de Barcelona, vaig participar en dues reunions, en les quals Jean Vanier ens parlava donant-nos una sèrie d'instruccions per a la bona marxa de les comunitats, que creixien arreu del món.

En aquella trobada del 1981, des de la seu central de "Fe i Llum" a París, se'ns donà una consigna: Tots haviem d'acudir portant quelcom que ens identi-

fiqués amb el nostre país. Hi vàrem acudir amb mantellina blanca, les dones, i amb barretina els homes. Un dels nostres nois, veient Jean Vanier, s'hi acostà i, fent-lo ajupir, li col·locà la seva barretina i una gran bufanda negra amb les quatre barres.

Jean, emocionat, l'abraçà ben fort. No tenia res per a donar-li. Però el noi ja en tenia prou amb l'abraçada perquè entenia molt bé qui era aquell home tant alt. Els nois i noies diferents, reconeixien en Jean un gran lluitador per la seva causa.

Després d'aquesta trobada a Lourdes, he tingut ocasió de veure i parlar diverses vegades amb Jean Vanier. Ell es recorda de mi com a responsable de la comunitat "Fe i Llum" de Barcelona, com a diaca permanent amb missió pastoral per als subnormals i les seves famílies.

L'última vegada que vaig tenir ocasió de parlar amb aquest home, vàrem convenir que vindria a Barcelona, per parlar-nos als catequistes de catequesi especial i als pares amb fills disminuïts psíquics.

Conferència el dia 1 de febrer

Jean Vanier, filòsof, evange-

litzador dels pobres, serà a casa nostra el dia 1 de febrer, a les 6 de la tarda per parlar-nos del ministeri i actituds del catequista dels disminuïts psíquics i ho farà a la llum d'Isaïes 61, 1.

La conferència i col·loqui serà a la Delegació de Catequesi de la nostra Diòcesi, c/ Riva de l'Arca, 6, 4t., tel. 301 12 77 i encara que va dirigida als catequistes i pares, és oberta a totes les persones interessades en l'educació religiosa dels deficientes.

Jean Vanier no ha tingut por d'estimar. L'any 1964 va fundar l'Arca perquè va sentir el crit del pobre, del marginat. Aquest crit el va "tocar" per sempre, i va estimar. Va estimar perquè era conscient que la Bona Nova de Jesús es un missatge d'amor i d'esperança. I ha dedicat la seva vida a "curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat, a consolar tots els qui estan sols", a donar el perfum del seu amor als esguerrats, als coixos, als tarats mentals... a tots els qui margina la nostra societat en la qual tan sols tenen cabuda els triomfadors, els poderosos, els forts, els rics...

FRANCESC TORREBADELLA i ESQUERDA, d.p.

Ajuntament de Barcelona i Bisbat negocien el seu emplaçament

La parròquia de Sant Salvador d'Horta pot ser enderrocada

Hi ha un cert clima de preocupació entre els fidels de la parròquia de Sant Salvador d'Horta, situada al peu de la muntanya de Montjuïc, per la modificació del projecte inicial de l'Ajuntament de Barcelona que preveu el perllongament del Passeig de l'Exposició fins al carrer Nou de la Rambla.

Aquesta modificació comporta la supressió de les instal·lacions parroquials que haurien de traslladar-se a un nou indret. Els joves del barri estan recollint signatures per evitar aquesta situació, ja que la parròquia desenvolupa una important tasca d'assistència social. Els fidels demanen que, en cas d'enderrocar-se les instal·lacions actuals, l'Ajuntament construeixi unes dependències noves i una zona esportiva similar a l'actual. En tancar aquesta edició, compten ja amb el suport de 4.524 ciutadans i d'un grapat d'entitats culturals, esportives i religioses.

D'altres projectes que preveïen l'obertura del Passeig de l'Exposició han quedat arxivats. En la segona dècada dels 60, s'havia designat ja una partida presupestària per realitzar les obres. Sorgiren, no obstant, d'altres urgències i es deixaren les coses tal com estaven.

La fi del barraquisme

La parròquia ja va haver d'acceptar un trasllat l'any 1965. L'Ajuntament, en l'època de Josep Maria Porcioles, va fer les obres del Parc d'Atraccions. En els terrenys del Parc hi havia un temple parroquial. Aleshores es va enderrocar l'església de Sant Jaume de Maricel, l'església i l'escola de Tres Pins, el centre sòcio-cultural de Maricel, el centre Oriol de Tres Pins i dos dispensaris.

El rector de Sant Salvador d'Horta va demanar que es traslladés el temple i els serveis socials al peu de la muntanya de Montjuïc per atendre els 11.000 fidels que viuen en pisos a la part alta

del Poble Sec. L'alcalde Porcioles i l'arquebisbe Gregorio Modrego es varen posar d'acord en aquest punt. Hi ha, per tant, un compromís moral de l'Ajuntament de Barcelona de reservar terrenys per al temple parroquial i la resta de dependències.

Fou el 1965 quan es construïren les actuals dependències. Inicialment hi instal·laren el despatx parroquial i els locals per a la catequesi i els moviments apostòlics. Després s'hi va fer el temple i la rectoria. La capella que les monges franciscanes havien deixat provisionalment per a ús parroquial s'havia deteriorat. L'habitatge del rector, al costat de la parròquia, era inhabitable.

L'edifici de la parròquia ocupa 330 metres quadrats i el terreny 1000. Els límits van ser marcats pels tècnics del Pla de la Ciutat, segons els projectes urbanístics vigents aleshores. L'esforç pastoral de la parròquia se centra molt en les activitats per als nens i els joves. Les seves instal·lacions esportives i els espais reservats per al joc són molt utilitzats.

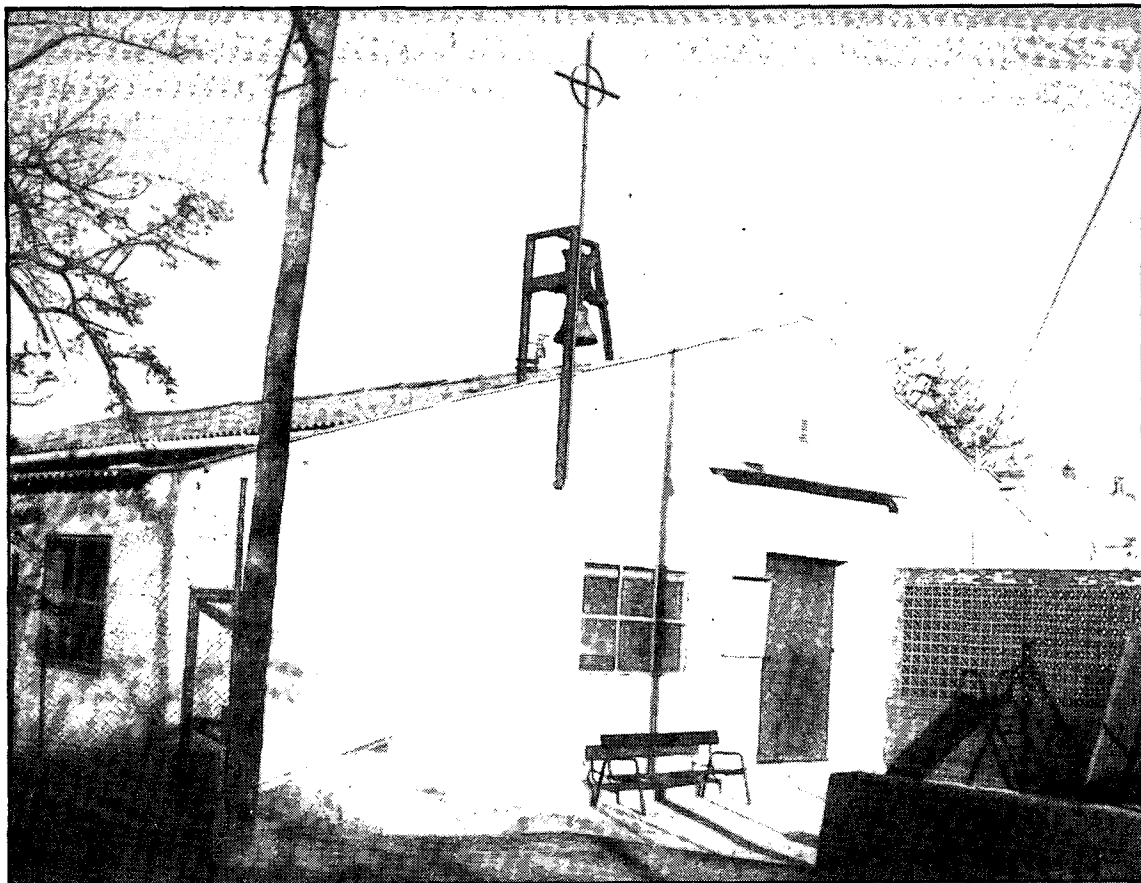
La parròquia, pel que sembla, fa nosa a l'Ajuntament en el seu actual emplaçament. Els veïns estan preocupats ja que són conscients de la tasca que porta a terme i confien que les obres no treguin a la gent menuda un espai tan valuós per als seus jocs.

L'Ajuntament i el Bisbat estan negociant i cal esperar, per bé de tots, que es trobi una solució justa. Hi ha alternatives vàlides que podrien ser acceptades per les dues parts.

Actualment el barri viu neguitós pel perill que comporten les excavacions fetes al voltant del conjunt parroquial. Aquest perill s'accentua en èpoques de pluges intenses com les que han caigut recentment a Barcelona.

La situació que no vol viure novament la parròquia és marxar precipitadament i viure una nova situació d'interinitat.

TOMÀS PUNTÍ

La parròquia no vol viure una nova situació d'interinitat

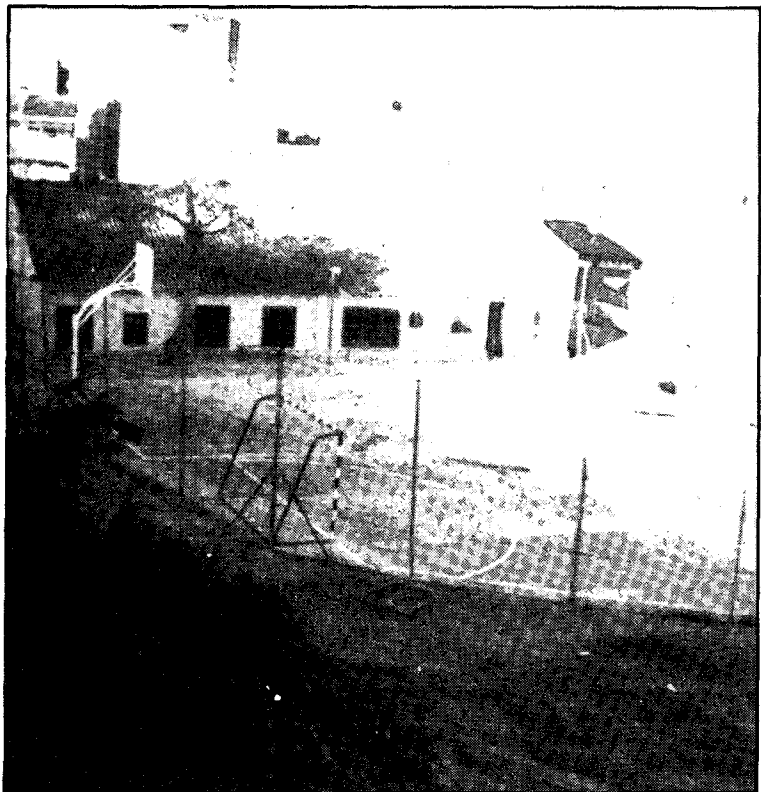
NOVETAT!

Xesc Soliu

QUAN
LES COSES PARLEN

Col·lecció "Miscel·lània": n.º 3.
Fundació Catalunya Cristiana

Del mateix autor: "El seny d'un poble" (2.ª edició)
Edita: Fundació Catalunya Cristiana.
Venda en totes les llibreries
Distribueix: Distribuïdora Balmes, c/. Duran i Bas, 11.
Tel. 317 94 43. 08002 Barcelona.

Les seves instal·lacions esportives són molt concorregudes i compleixen una important funció social

III CONCURS BÍBLIC

ANY MARIA

TEMA: MARIA EN LA BÍBLIA

FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA - GRUP DE MESTRES CATÒLICS
TERRASSA

Amb el suport de:

DEPARTAMENT DE CULTURA DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

III CONCURS BÍBLIC. Tema: «MARIA EN LA BÍBLIA»

Promogut per la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa i amb la col·laboració del grup de Mestres Catòlics.

BASES

1. Poden concursar-hi els alumnes d'EGB de totes les Escoles Públiques i privades de Terrassa i de totes les localitats de Catalunya, on hi arribi el Setmanari CATALUNYA CRISTIANA.
2. El concurs consisteix en contestar el qüestionari corresponent, segons el nivell d'EGB que cursa el nen/a.
3. El concurs queda dividit en tres categories:
1ª Nen/a del Cicle Inicial (1er. i 2on. EGB).
2ª Nen/a del Cicle Mitjà (3er., 4art. i 5è. id.).
3ª Nen/a del Cicle Superior (6è., 7è i 8è id.).
4. El concurs queda obert a partir de la difusió d'aquestes Bases. Els treballs que presenteu al concurs, els lliurareu a l'apartat n.º 147 de Correus de Terrassa, o al carrer de l'Església n.º 5, fins el dia 11 de març.
5. Per cada categoria s'otorgaran, COM A MÍNIM, els premis següents:
a) 5 premis dotats cadascun amb 5.000 ptes. en llibres per als nens/nenes autors dels 5 millors treballs, de cada grup.
b) 5 premis dotats cadascun amb 5.000 ptes. al mestre o catequista que hagi preparat el nen premiat.
6. S'adjudicaran tots els premis citats i no se'n podrà declarar cap de desert. La Comissió Organitzadora es reserva el dret d'ampliar-los, segons el grau de participació i vàlua dels treballs.
7. El veredict del Jurat serà inapel·lable, i el sol fet de participar en el Concurs suposa l'acceptació d'aquestes Bases.
8. Els treballs es faran en fulls de paper mida foli i l'extensió no podrà superar els tres folis escrits a una sola cara. Al revers de l'últim full es farà constar el nom, cognoms, adreça de l'autor i nivell d'EGB al que pertany i Centre o grup de Catequesi on assisteix.
9. El veredict del Jurat es comunicarà directament als premiats i es farà públic al Diari de Terrassa, Ràdio Terrassa i CATALUNYA CRISTIANA.
10. El repartiment dels premis es farà a Terrassa, al Centre Cultural de la Caixa d'Estalvis de Terrassa, Rambla d'Egara, 340, el dia 7 de maig a les 11 del matí d'enguany.
11. Per més informació dirigiu-vos al Tel. 785 22 91.

LA COMISSIÓ ORGANITZADORA

Convocat pel Centre Excursionista de Catalunya XII Premi "Pau Vila" per a excursionistes

La Secció de Geografia i Ciències Naturals del CENTRE EXCURSIONISTA DE CATALUNYA convoca, una vegada més, el Premi "Pau Vila" en homenatge i memòria del geògraf eminent, ex-president del CENTRE i de la Secció, destinat a estimular els treballs d'estudi sobre les terres catalanes per part d'excursionistes estudiants, estudiosos o afeccionats.

a) El Premi és ofert als millors articles o treballs inèdits destinats a posar a l'abast de l'excursionista de forma planera, no exempta de rigor científic, els coneixements sobre geologia, geografia, física, humana, econòmica, toponímia, mineralogia, ecologia, botànica, zoologia, etc., adquirits al llarg d'excursions i d'estudis amb comprovació sobre el terreny dins del context del paisatge, la comarca, la regió, etc.

b) Queden per tant especialment exclosos tant els treballs o narracions de tipus literari i els itineraris excursionistes tradicionals com els treballs científics mancats de la intencionalitat exposada en l'apartat anterior, així com les tesis i tesines dirigides a l'obtenció d'un grau universitari.

c) Les obres que aspirin al Premi hauran d'ésser redactades en català i escrites a màquina a doble espai, amb una extensió aproximada de 10 folis a una sola cara (mínim de 8, màxim de 16), sense incloure, si hi ha cas, les il·lustracions.

d) L'import del Premi, dotat per la Secció de Geografia i Ciències Naturals del Centre és de 25.000 pessetes, acompanyat del Diploma corresponent.

e) El Premi serà lliurat el dia de la festa de Sant Jordi de 1988. El termini d'admissió de treballs finalitzarà l'onze de març de 1988. El veredict del Jurat es farà públic durant la primera quinzena d'abril.

f) Els treballs que optin al Premi aniran sense signatura però amb un lema, lema que es repetirà a l'exterior d'un sobre a l'interior del qual hi haurà nom i cognoms del concursant-autor, adreça, i si hi ha cas, entitat excursionista a què pertany.

g) El Premi podrà quedar desert però el Jurat tindrà la facultat d'atorgar accésits. Els treballs premiats seran publicats a la revista MUNTANYA.

h) En igualtat de vàlua, el Jurat preferirà aquells treballs que s'acompanyin d'il·lustració (dibuixos, gràfics, fotografies, etc.) o indiquin la forma d'obtenir-ne.

i) El Jurat estarà format per persones de reconeguda vàlua dins del camp de l'excursionisme, la geografia i les ciències naturals. A tenor dels treballs presentats a la convocatòria, el Jurat podrà acompanyar-se dels especialistes o assessors que estimi convenients.

j) El lliurament dels treballs que optin al Premi "Pau Vila" en la seva tretzena edició, s'efectuarà a la Secretaria de la Secció de Geografia i Ciències Naturals del Centre Excursionista de Catalunya (Paradís, 10, pral., 08002 Barcelona) qualsevol dia feiner (excepte dissabtes) de les 8 a 2/4 de 10 del vespre, indicant clarament en el sobre el títol del Premi i el nom de la Secció.

Programació per als dos darrers caps de setmana de gener

DIUMENGE

24

• BLANES

A l'Esbarjo Parroquial, 17,30 h. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca, d'imatges reals, **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES**. Cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

• CERDANYOLA DEL VALLÈS

Al Casal Parroquial, 12 hores. El grup vilanoví **L'ESTAQUIROT** representarà el seu espectacle de titelles, actors i transformacions escèniques, **EXCÈNTRIC**.

• EL VENDRELL

Al Cinema Tivoli, 12 hores. Estrena de la pel·lícula holandesa **THOMAS I SÈNIOR, EL TRESOR DEL PIRATA**. Versió catalana d'Albert Jané.

• GAVÀ

Al Cinema Maragall, 12,30 h. Projectió de la pel·lícula nord-americana, de dibuixos animats, **EL LLEÓ, LA BRUixa I L'ARMARI**. Guardonada als EE.UU. amb el premi Emmy 1979.

• IGUALADA

A l'Ateneu, 12,15 hores. L'espectacle d'il·lusionisme, música i cançons, **MÀGIC-CIRC** a càrrec del grup **ABRACADABRA**.

• L'HOSPITALET

SANTA EULÀLIA. Al Centre Parroquial Sant Isidre 12 hores.

ARRELS GRUP DE TEATRE posarà en escena l'obra, original de Guillem d'Efak, **EL DIMONI CUCARELL**.

• LA BISBAL D'EMPORDÀ

A la Plaça dels Germans Sitjar, 11,30 hores.

Celebració de la **FESTA DE L'ARBRE** amb l'animació del grup **L'ARC EN EL CEL** que hi aportarà les seves **DANSES I CANÇONS** amb la veu de Dolors Lafitte.

• MALGRAT DE MAR

Al Centre Parroquial, 17,30 h. El grup lleidatà de pallasos **XIP-XAP** representarà el seu espectacle d'humor **QUE NO ESMORZEM?**.

• MOLINS DE REI

A la Joventut Catòlica, 17,30 h. **ABRACADABRA** representarà el seu espectacle d'il·lusionisme **MÀGIC-CIRC**.

• MOLLERUSSA

Al Cinema Urgell, 12,15 h. Projectió de la pel·lícula francesa, parlada en català, **LA GUERRA DELS BOTONS**. Versió catalana d'Albert Jané.

• RIPOLL

Al Cinema Comtal, 12 hores. **L'AULA DE TEATRE DE LA INSTITUCIÓ MONTSERRAT** representarà l'obra **ELS TRES MOSQUETERS**, versió lliure de Jaume Batiste de la novel·la d'Alexandre Dumas.

• ROSES

A la Societat Unió Patronal, 17 hores. Estrena de la pel·lícula iugoslava, versió catalana d'Albert Jané, **EL LLOP SOLITARI**.

• RUBÍ

A la Sala Municipal, 12 hores. **TEATRE MÒBIL** presentarà la seva creació humorística, **SING-SING, LA BALADA DELS GERMANS NICOLAU**.

• SANT CELONI

A la Salle, 12 hores. El grup **FOC FOLLET** representarà el seu espectacle de titelles **TRES QUARTS DE QUINZE**.

• SANT CUGAT DEL VALLÈS

A la Unió Santcugatena, 12 hores. **XEVI**, el mag empordanès de fama internacional, presentarà el seu espectacle d'il·lusionisme **XEVI, LA MÀGIA EN LLIBERTAT**.

DISSABTE

30

• REUS

Al Teatre Bartrina, 18,30 h. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca **SONATA PER A**

UNA NOIA PIGADA. Cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

DIUMENGE

31

• BERGA

Al Patronat, 17 hores. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca, d'imatges reals, **EL PRÍncep I L'ESTRELLA**.

• BADALONA

Al Centre Parroquial Sant Josep, 18 hores. **ARRELS GRUP DE TEATRE** representarà l'obra, original de Guillem d'Efak, **EL DIMONI CUCARELL**.

• LA BISBAL D'EMPORDÀ

Al Cinema Foment, 12 hores. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca, parlada en català, **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES**. Cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

• LLAGOSTERA

Al Casal Parroquial, 17 hores. **L'AULA DE TEATRE DE LA INSTITUCIÓ MONTSERRAT** posarà en escena l'obra, en adaptació lliure de Jaume Batiste, **LA FARSA DE LA MESTRESSA I ELS MAJORDOMS**, d'Aristòfanes.

• OLOT

Al Teatre Principal, 12 hores. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca, parlada en català, **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES**. Cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

• PALAFRUGELL

Al Teatre Municipal, 17,30 h. El grup de teatre **LA TREPA** representarà les seves **RONDALLES, CONTALLES, CONTALLES**.

• SABADELL

Al Teatre Municipal «La Faràndula», 18 hores. Projectió de la pel·lícula txecoslovaca **LA VENTAFocs**, en el desè aniversari de la seva estrena. Versió catalana d'Albert Jané.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Català-Castellà (i 6)

ALBERT PERA

Una de les notes distintives d'ambdues llengües és l'ús diferent que fem d'alguns verbs, i en això també se'ns coneix que som catalans quan ens decidim a posar-nos a parlar en castellà. En això i en l'accent, no cal dir-ho.

Molts catalans, si s'escau d'haver-se d'expressar en castellà, no saben pas quin dels dos verbs han de fer servir, "llevar" o "traer". Una mestressa de casa diu al vaitet que fa els encàrrecs, que sol ser castellà, a la botiga on compra: "llévame la bolsa de las botellas" quan vol que només li acosti fins on és ella. I l'altre, és clar, li pregunta: "¿dónde tengo que llevarla, a su casa? Li havia d'haver dit: "tráeme la bolsa", perquè, en castellà "llevar" és portar una cosa d'un lloc a un altre, però "traer" és portar-la prop del qui parla.

Aquesta diferenciació no hi és en català, que empra portar i dur, sinònims, en tots dos casos, per igual.

Hi ha, també, una distinció entre "ir" i "venir", que no tenim entre anar i venir. En castellà, es fa servir "venir" per indicar el

trasllat d'una persona fins on és situat el que parla. "Ven esta tarde a mi despacho"; si un castellà us diu això és que en el moment de dir-ho s'hi troba, si no, us diria: "ve esta tarde a mi despacho". En canvi, en català diem: vine aquesta tarda al despatx, tant si hi som com si ho diem des de qualsevol altre lloc. Això explica la diferent resposta catalana o castellana quan algú ens crida: "ya voy" o ja vinc. I és un barbarisme inadmissible contestar, com ja fa alguns: ja vaig.

I ja que parlem de cridar serà bo tenir present la doble forma "llamar" i "guitar", contra l'única catalana cridar. No és igual fer un crit que fer una crida, "dar un grito" que "hacer un llamamiento". Els errors dels catalans que no han previst aquesta diferència són nombrosos i divertits. En un parc públic, unes quantes mares, catalanes i castellanes, conversen mentre llurs criatures juguen. Una de les catalanes diu a una altra: "Tu hijo se va, gríta-

le". "¿Por qué le tengo que gritar, si no ha hecho nada malo?", li podria respondre l'altra. Diu un català, parlant amb uns altres dos amics amb un castellà: "Son tan amigos que hasta se gritan de tú". És evident que en tots dos casos el verb que convenia era "llamar" i no "guitar".

Callar, caure i cobrar, en castellà són usats pronominalment, cosa que no s'havia fet mai en català, fins que la mala influència castellana ha incidit en les converses més quotidianes. És freqüent sentir frases com aquestes: Et mano que et callis. He estat a punt de caure'm. Cobra't aquest café. És totalment incorrecte l'afegit pronominal, i la versió que correspon és: Et mano que callis. He estat a punt de caure. Cobra aquest café.

Perles ortogràfiques

A la porta d'un consultori mèdic hi ha un rètol provisional que diu: Consulta, dimars i dijous. Matis de 10 a 12. Espero que en el definitiu digui: dimarts i matins.

Celebració de les XXVI Jornades de Biblistes Catalans

L'any 1962 començaren els encontres de biblistes catalans, a despit de la situació anormal que vivia la cultura catalana, aquells anys. Onze anys després, els biblistes de Catalunya, reunits a Vinaròs, decidiren crear una entitat que realitzés els nombrosos projectes que sorgien a l'entorn de la Sagrada Escripura. Fou així com naixia l'Associació Bíblica de Catalunya, el president actual de la qual és Joan Magí, ara al Pla de Santa Maria.

El tema monogràfic de les XXVI Jornades, celebrades del 28 al 30 de desembre de 1987 a Lloret de Mar, fou la Resurrecció de Jesús segons els textos del Nou Testament. Xavier Alegre, Oriol Tuñí, Jordi Sánchez-Bosch, Ramon Ribera, Miquel Gallart i Armand Puig hi presentaren uns treballs molt acurats, mentre que Salvador Pié els enriqueix amb un butlletí bibliogràfic actual sobre la Resurrecció del Senyor.

Fora del tema central, Madeleine Taradach presentà un

manual sobre el Corpus Mirdraicum que havia preparat, i l'associació presentà l'estat actual d'alguns dels treballs que duu a terme. Un d'ells, ja finalitzat, és el Catàleg de sigles i abreviatures bíbliques, en llengua catalana, que ha d'oferir-se als traductors de la Bíblia, als professors i investigadors, als departaments de llengües semítiques de les universitats catalanes i al Termcat (Centre de Terminologia de la Llengua Catalana) de la Generalitat de Catalunya.

Un altre projecte molt avançat és la traducció de l'Antic Testament al català, en què col·laboren professors de l'Associació Bíblica de Catalunya, les Societats Bíbliques Unides/Institució Bíblica Evangèlica de Catalunya i l'Editorial Claret.

Actualment, el nombre d'associats de l'A.B.C. supera amb escreix la xifra dels vuitcents, ferma evidència de l'arrelament assolit durant els primers quinze anys d'existència de l'entitat.

LLIBRES

Una interpretació coherent i legítima de l'existència humana⁽¹⁾

En la situació actual la religió ofereix certament un quadre desconcertant en tots sentits. La juxtaposició a escala mundial de religió i d'irreligiositat o de crítica a la religió implica el mutu qüestionament dels homes religiosos i dels no religiosos. I dins del camp de la religiositat cal consignar processos totalment oposats: la desaparició de la substància religiosa de les religions institucionalitzades i el renovat i creixent interès per les experiències religioses fora de tals institucions. S'adverteix tanmateix la pèrdua de rellevància de les religions en la civilització occidental i la nova importància política de les religions en vies de desenvolupament.

Aquesta "Filosofia de la religió", dins de la col·lecció "Biblioteca de teologia", es pregunta per l'essència i propietats, pel sentit i el dret de la religió. Només toca marginalment la crítica de la religió, que compta amb un volum propi en la col·lecció (n.º 4, Zirker, Crítica de la religió), i persegueix més aviat una filosofia de la religió en el sentit de buscar les seves raons i fonaments. Aquesta justificació no es prova mitjançant la demostració de l'existència de Déu, objecte de la religió, que tanmateix compta ja amb un volum específic (n.º 6, Muck, Doctrina filosòfica de Déu). Davant la raó humana la religió ha d'acreditar-se com una norma de vida que mereix assentiment sota l'aspecte de la humanitat general i el que aquest llibre persegueix és posar de manifest que la religió representa una interpretació coherent i legítima de l'existència humana.

Josef Schmitz va néixer el 1925. És professor de ciència de la religió i de teologia fonamental en la Universitat de Magúncia (República Federal d'Alemanya). És autor d'importants estudis sobre el pensament religiós contemporani.

R.C.C.

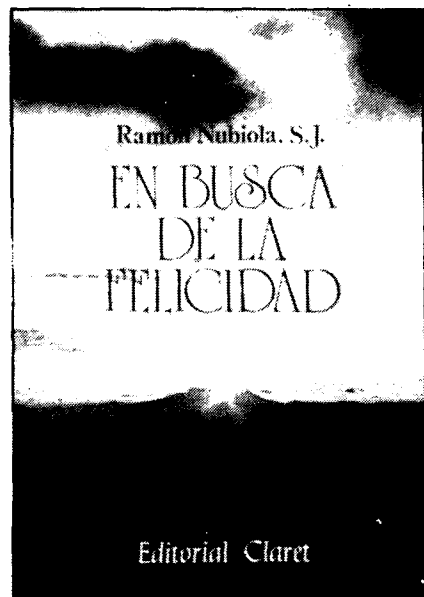

(1) Josef Schmitz. "FILOSOFIA DE LA RELIGION". Biblioteca de Teologia, n.º 9. Versió castellana de Claudio Gancho 1987 - Editorial Herder - Barcelona.

Per a ésser feliç⁽¹⁾

L'autor d'aquest llibre és un jesuïta de Barcelona que fa molts anys que és missioner a l'Índia. El P. Ramon Nubiola, que té més de vuitanta anys, ha passat una bona part de la seva vida predicant els Exercicis Espirituals de Sant Ignasi. Ara, en la seva maduresa àurea, amb una càrrega molt més petita de treball pastoral, i amb temps disponible, s'ocupa escrivint llibres. Aquest és el tercer llibre que publica en anglès i es pot resumir dient que és una meditació perllongada, amb exemples i llenguatge atraient i modern, d'alguns dels temes que Sant Ignasi ens presenta en el seu esquema d'exercicis.

Recomano als lectors de CATALUNYA CRISTIANA aquest llibre que, en la seva traducció al castellà, ha obtingut dues edicions en pocs mesos. Però crec que és el meu deure d'advertir-los que es tracta d'un llibre "perillós". I m'explico: la seva lectura els farà venir ganes de morir-se. És veritat que són unes ganes justificades, perquè els farà veure que la mort és dur a terme l'encontre definitiu amb Déu, que és qui més ens estima i qui és més digne del nostre amor. Augmenta doncs

aquest llibre el desig de contemplar la Faç gloriosa i amabilíssima del Crist. En una paraula, la lectura de **En busca de la felicitat** ens fa perdre la por a la mort, encara que no ens tregui les ganes de viure, per poder així cooperar aquí a la terra a la felicitat de les persones estimades i a la glòria de Déu.

La quarta part del llibre ofereix un interès especial per a tots aquells que, atancant-se ja a la maduresa de la vida, intenten créixer en una vellesa feliç. Però el llibre és profitós i útil per a tothom, especialment per a aquells que estan passant una tribulació o necessitat.

I.S.

(1) Ramon Nubiola, S.J., En busca de la felicidad, Edit. Claret, Barcelona, 1987, 175 pàgs., 300 ptes.

LA SARDANA I LA DANSA

SEBASTIÀ GRÀCIA, CREU DE SANT JORDI.— La Generalitat de Catalunya distingeix anyalment amb la Creu de Sant Jordi un seguit de persones i entitats per la seva tasca i la trajectòria de servei al país. Enguany, l'esmentada distinció ha estat concedida a 35 persones i 10 entitats, entre les quals hem d'esmentar Sebastià Gràcia i Petit, decidit impulsor del fet sardanista a les contrades lleidatanes.

Efectivament, Sebastià Gràcia s'ha fet mereixedor de la Creu de Sant Jordi per la dilatada i incansable tasca de foment de la sardana desenvolupada al llarg de tota la seva vida i des dels més diversos àmbits, ja com a membre d'una colla sardanista, amb la seva adscripció en els anys 40 a la colla "Santiago Rusiñol", i també com a promotor i divulgador al front del Grup Sardanista del Club Esportiu Huracans i del Patronat de les Cobles Infantil i Jovenívola de Lleida i com a responsable de diferents espais de difusió del fet sardanista a les emissores de ràdio i periòdics lleidatans.

Considerem, però, que aquest reconeixement del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya és també una menció específica a l'acció cultural, social i patriòtica que al llarg de molts anys han portat a terme nombrosos homes i dones a diferents indrets de Catalunya. Per això, aquesta concessió de la Creu de Sant Jordi a Sebastià Gràcia ens complau doblement, pel fet de distingir un gran treballador de la sardana però també com a reconeixement al paper important de la nostra dansa en la tasca comuna de redreçament nacional de Catalunya.

JOSEP VENTURA

CIA PATRIMONIAL DEL BERGUEDA S.A.

Administrador únic
Esteve Serra Picola

Operacions immobiliàries
Operacions agro-alimentàries
Operacions d'importació d'automòbils
Operacions mobiliàries 15% dret anual
Direcció: Princesa 20, pral. 1.ª 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 - 310 71 13
Telex 93.377 TXSEE

Ha entrat en vigor la convenció per protegir el patrimoni arqueològic

ESTRASBURG.— La convenció per la salvaguarda del patrimoni arquitectònic d'Europa va entrar en vigor el passat mes de desembre, després d'haver estat ratificat per Dinamarca, França i la República Federal Alemanya, segons un comunicat del Consell d'Europa. L'anomenada "Convenció de Granada", ciutat on va començar l'any 1985 aquesta convenció, defineix el que significa patrimoni arquitectònic, recopila els procediments legals de protecció, dibuixa un mapa polític de conservació i preveu una coordinació de polítiques a Europa.

Es descobreix un gran mosaic del segle II a.C. a Grècia

Un equip d'arqueòlegs que excavava les ruïnes d'una antiga ciutat construïda al peu del mont Olimp, a Grècia, acaba de desenterrar un mosaic de grans proporcions que presenta Dionís, antiga deïtat grega, conduint en estat d'embraguesa un vehicle sobre les aigües del mar.

El gegantesc mosaic decorava el terra d'una luxosa sala de banquets, situada en una construcció que data de l'any 200 abans de Crist, aproximadament, època en la qual Grècia era una colònia romana.

"Es tracta d'una esplèndida composició que, en certa manera, anticipa l'art del Renaixement.

ARQUEOLOGIA

En la meua opinió, es tracta del millor mosaic que mai s'hagi trobat a Grècia", ha manifestat Dimitris Pantermanlis, professor d'arqueologia a la Universitat de Salònica i director de les excavacions de l'antiga Dion, en la regió del nord de Grècia.

El mosaic té unes dimensions aproximades de deu per deu metres i està format per milers de petits cubs de diversos colors. Fou trobat intacte quan els excavadors estaven buidant d'aigua i fang que cobrien les restes d'un edifici construït amb pedra i totxos.

La ciutat de Dion, antigament famosa pels seus santuaris, s'estén en una zona de prats verds, al peu del mont Olimp, la muntanya més alta de Grècia, mansió tradicional dels déus segons la mitologia grega.

Durant el període romà, Dion fou un prósper centre urbà, amb una població de 15.000 persones, una dotzena de temples dedicats a diversos déus i deesses, carrers pavimentats, botigues, banys públics i altres instal·lacions segons manifestà Pantermanlis.

"L'habitació en la qual van trobar el mosaic va ser un edifici públic, probablement la seu d'un centre social", afegí l'arqueòleg.

L'escena protagonitzada per Dionís forma un medalló d'uns dos per dos metres, rodejat per diverses sanefes i altres escenes menors, en les quals figuren les màscares tràgiques i còmiques que lluien els artistes de l'època. Dionís, conegut com a Bacus pels romans, era també el patró del món teatral. En el mosaic, Dionís apareix amb el tors nu, aspecte juvenil i una copa de vi a la mà, mentre amb l'altra aguantava les regnes d'un vehicle tirat per mites monstres marins amb caps de pantera.

Important troballa en numismàtica bizantina

Al voltant de quatre-centes peces de monedes d'or de l'època bizantina (del 395 al 682, després de Jesucrist) foren descobertes recentment en les ruïnes d'un monestir copte construït el segle IV, el Monestir Blanc, situat a Sohag, a l'Alt Egipte, a uns 470 quilòmetres del Caire.

Aquesta important troballa fou anunciada en una roda de premsa per Ahmed Kadri, president de l'Oficina Egípcia d'Antiquitats.

Les peces trobades a l'interior d'uns gerros de fang cuit situats sota unes lloses d'una de les estances del monestir es reparteixen en dues sèries. Una, de gran format, és formada per 220 peces i l'altre de petit format, és formada per 180 peces.

La majoria de les peces estan encunyades amb l'efigie dels emperadors Focas (602-610) i Heracli I (610-641), els darrers emperadors bizantins que governaren Egipte abans de la conquesta àrab el 642.

La troballa va tenir lloc el mes de desembre del 1987, en el curs dels treballs de restauració que es duen a terme en el monestir. En aixecar les lloses d'una de les sales van aparèixer els gerros en l'interior dels quals hi havien les monedes.

Les peces seran exposades pròximament en els museus copte i islàmic de la capital, el Caire. L'interès de les monedes trobades, assenyalen els especialistes consultats, radica en l'aportació de dades bàsiques ara no suficientment conegudes sobre el final de l'època copta i el principi del període musulmà.

MODA

Un estil perfecte

La firma TOCUT, S.A. va presentar les seves dues línies de moda Image i Fred Sarés, corresponents a la temporada tardor-hivern '87/88. Aquestes col·leccions, contraposades i diferents, però sempre comercials, oferiren la presència d'una moda dirigida a totes aquelles dones que els agrada vestir simplificat però de manera essencialment femenina i moderna.

IMAGE proposa una col·lecció molt ampliada de peces clàssiques amb línies i conceptes molt modernitzats basant-se en un disseny molt actual, que pot ser adoptat per

qualsevol dona a qualsevol hora del dia.

Abrics lleugers però confortables, de tall masculí, que s'acompanyen amb vestits lleugerament insinuats sobre el cos; sastres molt actualitzats, cardigans flexibles i variats conjunts formats per peces intercanviables que presenten diferents llargs de camisa i faldilla. Presència del "trench" de tall lleuger.

Colors: Neutres com el cru, pedra, beix, gris clar, blau-gris

i rosa pàl·lid. Per altra part una àmplia gamma de marrons, grisos, marengos, blau marins, caquis i sedes cent per cent. Cashemir, gavadines fines, pèl de camell, punt, etamines i crêpes. Els dibuixos es divideixen en ratlles, petites arrugues, quadres Gal·les i quadres manta que comparteixen amb els jacquats imitació rèptil i petits estampats figuratius.

FRED SARES per la seva part, ofereix una línia extre-

madament femenina, cenyida lleugerament al cos. Presència de costuretes en bruses i sastres, així com molta línia trapezoidal en abrics i jaquetons 3/4. Mànigues japoneses i gran varietat de colls entre smocking, caixa i els eterns camisers.

Faldilles drapejades, prisades i rectes, dins de l'estil mini aquestes últimes. Discreta presència dels pantalons.

Teixits i dibuixos: Molta llana, cotó, sedes gofratges per

a festa, gavadines de llana, alpaca, bambulas de llana, aspectes crêpe i tricot.

Els dibuixos es presenten extremadament clàssics com quadres Gal·les, finestres, arrugues petites, llistes verticals i horitzontals.

Colors: Molt negre, marró, beix, cru, blau marí i color visó.

En definitiva, dues boniques i ben coordinades col·leccions que prescindeixen dels detalls supèrflus però que s'adapten a tota classe d'interpretacions lliures.

MARIA JOSE EJARQUE

Jaquetó 7/8 sense coll, realitzat en tricot gris, que es porta sobre vestit recte a joc. Espatlles molt marcades i repunts.

Col·lecció Fred Sarés. Vestit amb faldilla drapejada, realitzat en tricot de llana beix. Acompanya la gavadina anterior.

Col·lecció Fred Sarés. Gavadina en gènere setinat negre, amb doble filera de botons.

COSTUMS I TRADICIONS

La Mare de Déu i les abelles

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

A Banyuls de la Merenda, antigament Banyuls del Maresme, en el Vallespir, s'hi incorporaren a darreries del segle XVIII uns termes territorials, el principal dels quals potser sigui el de les Abelles, gairebé als límits de l'Alt Empordà.

El nom sembla que li prové d'un indret on un eixam d'abelles sortiren d'un forat en la paret d'una petita ermita. Allí hi havia una petita imatge de la Mare de Déu, que d'aquella feta i per la companyia que li feien els desús dits insectes, prengué el nom de Nostra Senyora de les Abelles.

D'aquell lloc se'n contenen casos singulars, amb noms i cognoms dels seus protagonistes. Tots fan referència a les mateixes circumstàncies: que volent entrar a resar dins l'ermita, que tancaven amb clau i cademat, la trobaven oberta. Una vegada eren un vaquer i un mosso d'una masia de Ceret; una altra el rector, mossèn Miquel Cairol que hi volgué anar a dir missa i passà per casa de Pere Arxer, on es guardaven les claus de l'ermita. La muller del tal Arxer va dir-li: —Ja la trobarà oberta puix que cada cop que la tanquem, es torna obrir misteriosament.

El mateix P. Camós que ho explica en el seu "Jardín de María", va visitar el Lloc el 1651 i comprovà que tres cademats diferents havien estat oberts miraculosament. Un germà del rector damunt citat, va assegurar-li que el prodigi s'havia esdevingut tantes vegades com pèls tenia a la barba.

Una altra devoció mariana relacionada amb les abelles, la trobem més propera: a l'Abellera de la serra de Prades on li erigiren una ermita. Un pastor va trobar la imatge vora d'una font, en un indret on les abelles solien fer vida. El pastor va posar-se la imatge dins el sarró, però en arribar a la vila, el trobà buit, puix que la imatge havia retornat al lloc d'on provenia.

L'exquisit poeta Melcior Font ho explica molt bé en uns Goigs que va escriure el 1925, amb música del mestre Joan Llongueres i boixos de Josep Obiols. Més tard, les xilografies foren d'Antoni Gelabert. Se n'han fet i se'n fan, moltes edicions. Deixem que ens ho expliquin els versos del qui fou secretari d'un altre bon poeta: Ventura Gassol.

"La mà que us trobava un dia / clara estrella del pastor, / engelosida volia / guardar-vos dintre el sarró. / En obrir-lo no us trobava. / Quin vol teníeu més fil..." "Fugíeu perquè endevina / el vostre ull en l'herbei clar / un bassol d'onada fina, / que els bolquers fa blanquejar / On la randa degotava / neix una flor en cada bri..."

No allarguem més la transcripció perquè encara és ben viva la devoció a la Mare de Déu de l'Abellera a la qual com també expliquen els Goigs, les abelles li feren companyia "sota el cingle que us volia, / sota l'ombra del Montsant. / Prades un rusc us cercava, / vostra roca s'oferí..." Feu-nos ésser romaní / de la vostra serra blava."

CUINA

Préssecs amb formatge

1 llauna de préssecs amb almívar 3 cullerades de sucre
2 o 3 cullerades de iogurt 50 gr. ametlles torrades
2 formatgets Filadelfia.

Obriu la llauna de préssecs i col·loqueu-los a la plata de servir amb el forat del pinyol cap amunt.

Amb el minipimer bateu els dos formatgets, 3 cullerades de sucre i 2 cullerades de iogurt, bateu-ho perquè quedi fi i espès.

Ompliu els forats dels préssecs amb aquesta crema i poseu-ho a la nevera. Al moment de servir-ho tireu per sobre de cada préssec ametlles torrades ratllades de dalt a baix.

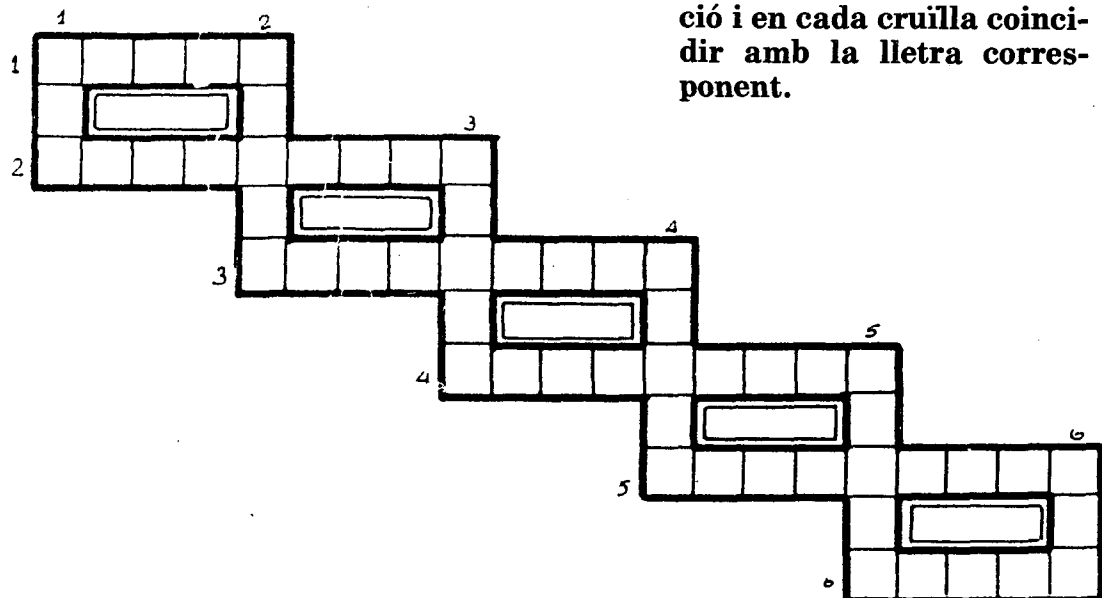
MARIA GLORIA MONTAÑOLA

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i en cada cruilla coincidir amb la lletra corresponent.

- 1- Didím.-
- 2- Llibre que conté un sumari dels principis de la doctrina cristiana.-
- 3- Alliberar —algú— de la pàtria potestat, d'una tutela.-
- 4- Relatiu o pertanyent a l'abdòmen.-
- 5- Renúncia voluntària d'un càrrec, dignitat...-
- 6- Antiga ciutat de l'Àsia Menor, considerada durant molts segles com a invenció d'Homer.

A- Moviment involuntari d'algun múscle, especialment de la cara.-
B- Unitat principal monetària de l'Equador.-
C- Cadascuna de les dues peces de fusta que van al costat de la quilla, en la part externa del buc de les embarcacions menors que serveixen perquè la nau es mantingui dreta quan és en terra.-
D- El teatre de la Generalitat.-
E- Permès, no defès per la llei, no contrari a la moral.-
F- Onada.-

A-Itc.-
B-Sucres.-
C-Escua.-
D-Romea.-
E-Licit.-
F-Ona.-

VERTICALS

- 1- Tomas.
- 2- Catecismo.
- 3- Emancipar.
- 4- Abdominal.
- 5- Abdicación.
- 6- Troia.

HORITZONTS

Per SNOP

**AQUESTA
HISTÒRIA
ESTÀ MOLT
BEN...**

Solució al 434

NOTARIAL

(SI) NOTA RIA

Per ENRIC GRAUPERA

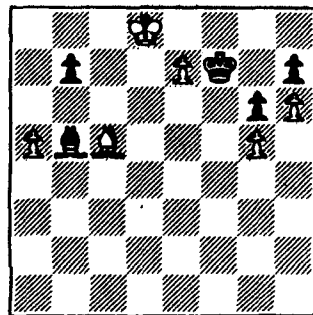

Són molts els països que tenen el problema dels "sense casa". Per aquest motiu l'O.N.U. declarà l'any 1987, l'Any dels "sense casa". Filatèlicament es plasmà aquest fet en sis segells, dos per cada administració. Fitxa tècnica: 41'6 x 26'89 mm.; dentat 12 3/4 x 13 1/2; disseny, Wladyslaw Brykczynski, Polònia; impressió, offset, a càrrec de J. Enschede en Zonen, Pays-Bas.

DIAGRAMA 205

Blanques juguen i guanyen

No us hi poseu nerviosos: és qüestió d'allò que s'anomena atzucac o si ho preferiu en wagnerià, zugzwang.

Solució al diagrama 204

1 Cf4-e6 Th8-g8 (si Dd7×e6, 2 Tg3×g7+), 2 Cf5×g7 Tf7×g7, 3 Tg3×g7+ Tg8×g7, 4 Ce6-f8+ i guanyen.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II,
ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAL

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fièrres de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

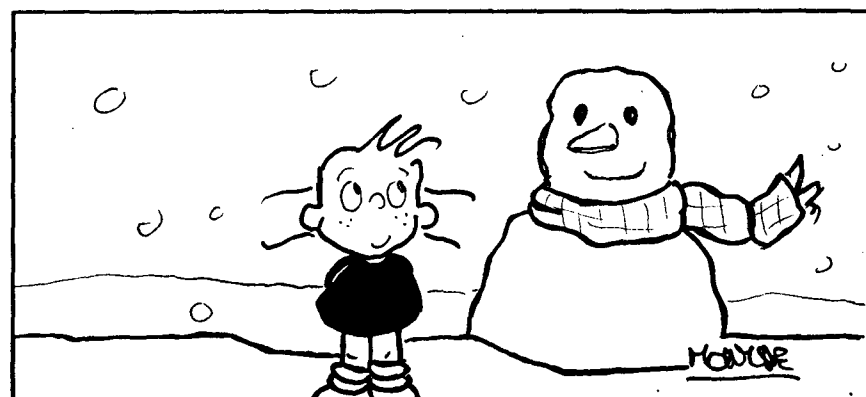
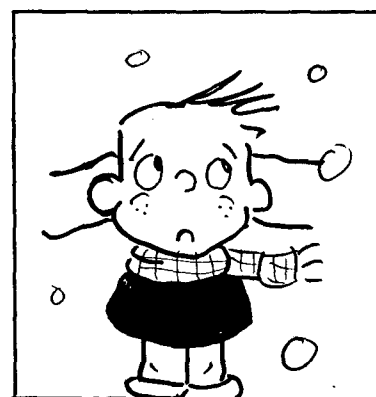
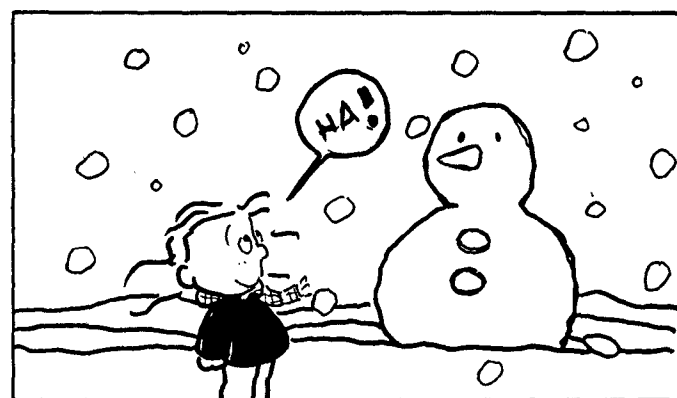
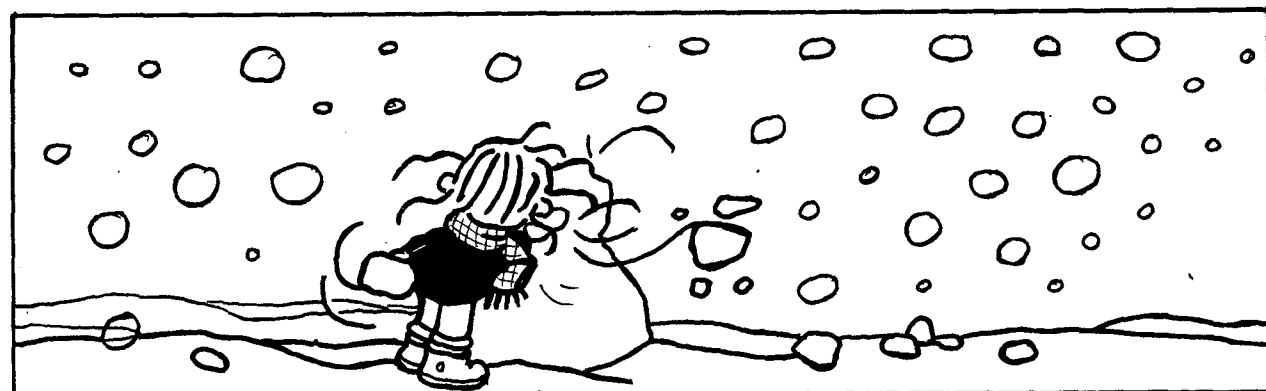
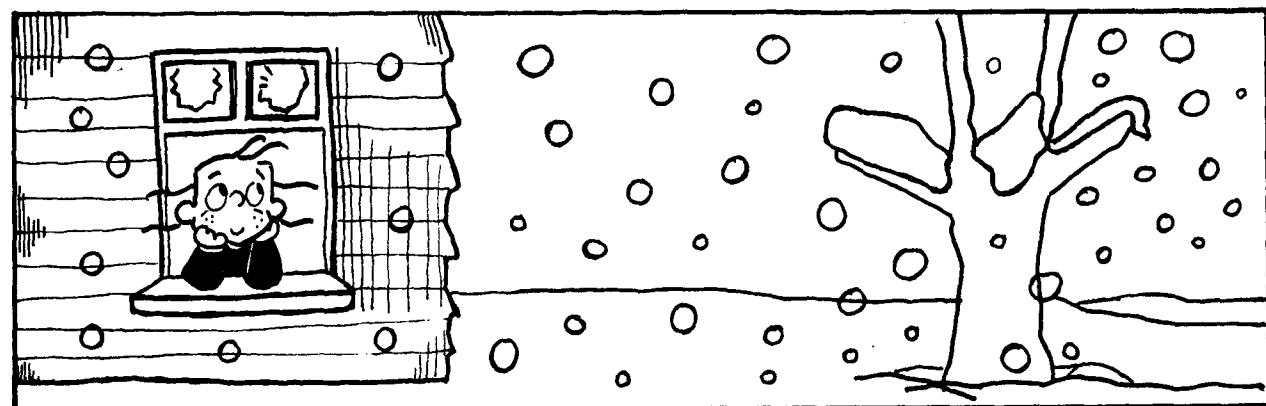
De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes
Enquadrernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificaciones					La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Cádiz-Valladolid 1-0	PJ	GF	GC	Ptos.		1. Cádiz-Valladolid (X) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 15	Valladolid-R. Madrid
R. Madrid-R. Sociedad 1-0	1. R. Madrid 18	47	12	30 + 12		2. R. Madrid-R. Sociedad (X) 1	Baquero II (R. Sociedad) 10	R. Sociedad-S. Gijón
S. Gijón-Murcia 1-1	2. R. Sociedad 18	32	14	25 + 7		3. Gijón-Murcia (1) X	Rubén Sosa (Zaragoza) 8	Murcia-Zaragoza
Zaragoza-Barcelona 1-1	3. At. Madrid 18	30	15	25 + 7		4. Zaragoza-Barcelona (2) X	Bengochea (Sevilla) 8	Barcelona-Osasuna
Osasuna-Betis 1-0	4. Ath. Bilbao 18	28	20	23 + 5		5. Osasuna-Betis (X) 1	Villa (Gijón) 7	Betis-Las Palmas
Las Palmas-Celta 2-0	5. Valladolid 18	15	14	21 + 5		6. Las Palmas-Celta (X) 1	Michel (R. Madrid) 6	Celta-Sevilla
Sevilla-Logroñés 2-0	6. Cádiz 18	22	22	20		7. Sevilla-Logroñés (1) 1	Julio Salinas (At. Madrid) 6	Logroñés-Español
Español-Mallorca 3-0	7. Osasuna 18	18	15	19 + 1		8. Español-Mallorca (1) 1	López Ufarte (At. Madrid) 6	Mallorca-Valencia
Valencia-Sabadell 2-1	8. S. Gijón 18	21	24	19 + 1		9. Valencia-Sabadell (1) 1	Peña (Valladolid) 6	Sabadell-Ath. Bilbao
Ath. Bilbao-At. Madrid 5-1	9. Sevilla 18	21	25	19 + 1		10. Ath. Bilbao-At. Madrid (1) 1	Butragueño (R. Madrid) 6	At. Madrid-Cádiz
	10. Zaragoza 18	29	27	18		11. Jerez-Castellón (1) 1	Fernando (Valencia) 5	
	11. Celta 18	20	20	18		12. Granada-Santander (1) 1	Baltazar (Celta) 5	
	12. Barcelona 18	25	25	18		13. Figueras-Elche (1) X		
	13. Mallorca 18	24	28	16 - 2		14. Cartagena-Oviedo (1) 1		
	14. Español 18	20	25	16 - 2				
	15. Valencia 18	20	27	16 - 2				
	16. Betis 18	21	23	14 - 4				
	17. Murcia 18	19	26	12 - 6				
	18. Las Palmas 18	19	33	12 - 6				
	19. Logroñés 18	12	29	10 - 8				
	20. Sabadell 18	9	28	9 - 9				

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

389

Històries d'Eixerits

Un conte bonic i interessant

L'altre dia, en un diari, vaig llegir un conte bonic i interessant de debò. L'ha escrit una noia de 14 anys, Maria Tena i Juncosa. El títol del conte és "UN DIA".

El fet extraordinari era que, una vegada, en tots els calendaris del món i d'una manera inexplicable, varen aparèixer escrits, entre dues dates, aquests mots: UN DIA.

Passada la primera torbació, i després de donar-hi voltes i més voltes, en Pau i l'Anna compregueren que un fet misteriós volia donar-nos a tots una lliçó. Diem tan sovint: "un dia hem de fer... un dia hem d'anar". Doncs bé, aquest dia que sovint mai no arriba, finalment havia arribat.

Després de comunicar la seva troballa a tothom, varen posar-se a fer tot seguit, allò que havien pensat moltes vegades que "un dia" farien. No cal dir que, en arribar la nit, dormiren plans i cansats, però contents. I, heus aquí que, l'endemà tots els calendaris eren normals.

Sabeu que aquest conte m'ha fet pensar molt? ¿Oï que és una bona veritat que, moltes vegades, per mandra o manca de coratge, deixem per fer "un dia" que mai arriba, moltes coses que podríem fer ja ara? Així, moltes petites llavors queden sense sembrar, i moltes petites il·lusions sense créixer.

Creieu-me, amics i amigues, no val a badar! Els dies passen, i si els deixem buits d'amor, d'alegria i de treball, són com palla enduta pel vent. Però, si els omplim d'amistat, d'estudi, de treball, de petit esforç i d'alegria de viure, seran com un arbre que arrela vora d'un rierol: l'aigua passa, però ell arrela més i més, i dona fruits que perduren. Gràcies, Maria. El teu amic.

L'Eixerit

T'HAURÀS DE TALLAR EL CABELL O NO PODRÀS PORTAR LA GORRA DEL CLUB.

NO, HOME! LA MEVA PADRINA, QUE SAP MOLT DE COSIR, ME N'HA FET UNA A MIDA.

EN BADOSA i EN BASORA

Jesús ens parla

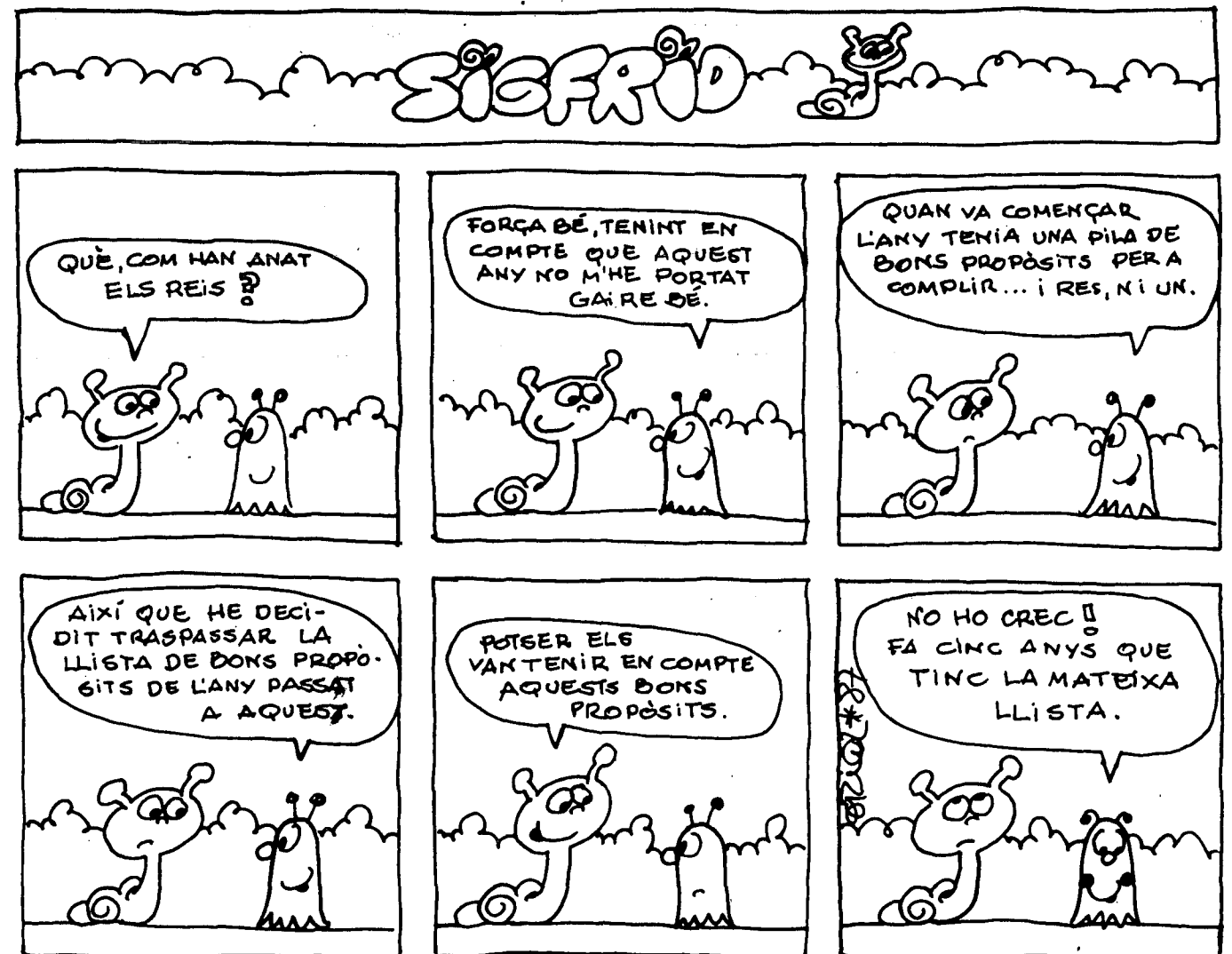
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Marc, capítol, 1 versets del 14 al 20 (Mc 1:14-20).

Reflexionem: 1. Ser cristià és ser seguidor, deixeble de Jesús. Els evangelis d'aquests diumenges ens presenten com Jesús reuneix els seus primers deixebles. La proclamació de l'Evangeli, de la Bona Notícia de la Salvació ha de ser universal en el temps i en l'espai: s'ha d'anunciar a tots els homes de tots els temps i a tots els pobles de la terra. Sense els Apòstols i l'Església de Jesús, això hauria estat impossible.

2. Allò més important que cal dir a tothom és: la necessitat de "convertir-se", és a dir, de tenir el cor net perquè pugui obrir-se a la fe: creure que la salvació universal de tota la Humanitat té lloc en la persona de Jesús. En ell, el Regne de Déu ha estat posat a l'abast de l'home.

3. El text evangèlic ens narra també com Jesús crida i quina és la resposta dels primers deixebles. "Immediatament", deixant-ho tot se n'anaren amb ell. Quan Jesús ens crida, cal saber respondre-li immediatament i amb generositat. Però això serà impossible si no l'estimem de debò.

El mossèn

DIUMENGE - 24
 10.45 Signes dels temps.
 11.30 Matinal a TV3:
 "Concerts per violoncel".
 13.00 Esports.
 14.30 Gol a gol.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Batman:
 "Fellonia felina".
 16.00 Simon i Simon:
 "El cos del delictes".
 16.50 Tarda de...
 "Els senyors les prefereixen rosses".
 18.30 Bàsquet.
 20.00 Gol a gol.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 30 minuts.
 21.30 A cor obert:
DILLUNS - 25
 12.30 Universitat oberta:
 "Els elements organitzats: la tau-la periòdica".
 13.00 TV3 segona vegada:
 "Gol a gol".
 14.00 Mag-Magazine.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 Carson i Carson, advocats - 79.
 16.25 Heimat - 11.
 17.15 Universitat oberta:
 17.40 L'hora dels somnis:
 "La casa gratanúvols".
 18.00 Buck Rogers:
 18.45 Donkey Kong.
 19.05 El petit dominic:
 19.45 Filiprim.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Filiprim.
 21.15 Bona cuina.
 21.20 L'equalitzador:
 22.10 Debat:
 23.40 Telenotícies.
 23.55 Arsenal-Atlas:
 "Delhi-Namaste".
DIMARTS - 26
 12.10 Servei d'informació agrària.
 12.30 Universitat oberta:
 13.00 TV3, segona vegada:
 "30 minuts" "Informatiu cinema".
 14.00 Mag-Magazine.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 L'espantaocells i la senyora King:
 16.25 Heimat - 12.
 17.15 Universitat oberta:
 "Els polimònies de Taylor".
 17.40 L'hora dels somnis:
 "El petit vaixell".
 18.00 Treure partit del micro:
 "La màquina versàtil".
 18.30 Oh! bongònia.
 19.05 El petit dominic:
 "El rellotge".
 19.45 Filiprim.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Filiprim.
 21.15 Bona cuina.
 21.20 Àngel Casas Show.
 22.50 Perry Mason:
 23.50 Telenotícies.
DIMECRES - 27
 12.10 Servei d'informació agrària.
 12.30 Universitat oberta:
 "La continuació des d'on?".
 13.00 TV3, segona vegada:
 "Crònica 3".
 14.00 Mag-Magazine.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 L'espantaocells i la senyora King:
 "El veïnat".
 16.25 Heimat - 13.
 17.15 Universitat oberta:
 "Introducció a la fotoquímica".
 17.40 L'hora dels somnis:
 18.00 Els premis Diamond.
 18.30 Cinc i acció.
 19.45 Filiprim.
 20.30 Telenotícies.
 21.05 Lotto 6/49.
 21.15 Bona cuina.
 21.20 Informatiu cinema.
 21.50 Cinema 3:
 "Adéu, nena".
 23.50 Telenotícies.
DIJOUS - 28
 12.10 Servei d'informació agrària.
 12.30 Universitat oberta:
 "Hormones dels insectes: el control dels canvis de muda".
 13.00 TV3, segona vegada:
 "Àngel Casas Show".
 14.00 Mag-Magazine.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 L'espantaocells i la senyora King:
 16.25 Heimat - 14.

17.15 Universitat oberta:
 17.40 L'hora dels somnis:
 "El porquet tigrat".
 18.00 Buck Rogers:
 18.45 Donkey Kong.
 19.05 Filiprim.
 20.00 Telenotícies.
 20.25 Bona cuina.
 21.00 Bàsquet.
 22.00 Blanc o negre.
 23.30 Temps de neu.
 23.45 A tot esport.
 00.30 Telenotícies.
DIVENDRES - 29
 12.30 Universitat oberta:
 "L'Agora d'Atenes".
 13.00 TV3, segona vegada:
 "A tot esport".
 14.00 Mag-Magazine.
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 L'espantaocells i la senyora King:
 16.25 Heimat - 15.
 17.15 Universitat oberta:
 "L'Acropolis d'Atenes".
 17.40 L'hora dels somnis:
 "Les flors de la mel són dolces".
 18.00 Buck Rogers:
 "L'hora del falcó".
 18.45 Donkey Kong.
 19.05 Dominic:
 19.45 Filiprim.
 20.30 Telenotícies.
 21.00 Filiprim.
 21.15 Bona cuina.
 21.20 Radio Cincinatti:
 "El doctor Fever i Mister Tide".
 22.20 Crònica 3.
 23.20 13 x 13:
 00.20 Telenotícies.
 00.35 Cinema de mitjanit:
 "El llegat".
DISSABTE - 30
 10.30 Sardanes.
 11.00 Universitat oberta:
 "Repetició".
 13.00 Cinc i acció (Rep.).
 14.15 Oh! bongònia (Rep.).
 15.00 Telenotícies.
 15.30 Bona cuina.
 15.35 Els barrufets.
 16.00 Esports.
 17.00 Minories d'Europa.
 17.30 La ruta de la seda:
 "La seda i la creu a través del Caucas".
 18.30 Dit i fet.
 20.00 Vida salvatge:
 20.30 Telenotícies.
 21.05 Lotto 6/49.
 21.10 Magnum:
 "Com fa la música".
 22.20 Pel·lícula:
 "Els venedors ambulants".
 00.30 El món del cinema.

DIUMENGE - 24
 3.05 Música golfa.
 4.05 El fugitiu:
 "Pantalla de humor".
 5.00 Llarg-metratge:
 "Con uñas y dientes".
 6.30 Documental.
 7.30 Llarg-metratge:
 "Hollywood al desnudo".
 9.00 Informe setmanal.
 10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
 11.00 Concert.
 12.00 Poble de Déu.
 12.30 El riu grog.
 13.30 Estiu blau.
 14.30 48 hores.
 15.35 La crida dels gnoms.
 16.00 Estrenes TV:
 "Dràcula".
 17.50 Si ho sé no vinc.
 18.55 Magia potagia.
 19.25 L'hora del T.P.T.
 19.55 A portada.
 20.30 48 hores.
 21.05 Silenci trencat.
 21.35 La vida segueix.
 22.35 Diumenge cinema:
 "La hoz y el Martínez".
DILLUNS - 25
 8.00 Bon dia.
 9.00 Al matí.
 9.35 Gabriela - 93.
 11.35 L'Imperdonable - 41.
 13.00 Benet i Cecili.
 13.30 Tres per quatre.
 14.30 Connexió amb Sant Cugat.
 15.00 L'informatiu migdia.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 Falcon Crest.
 16.30 La tarda.
 17.55 Avanç Telediari.
 18.00 Barri Sésamo.
 18.30 Fraguell Rock.
 19.00 A mitja tarda.
 19.30 De pel·lícula.

20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Bajarse al moro.
 23.20 Documents TV.
 00.50 Telediari - 3.
DIMARTS - 26
 8.00 Bon dia.
 9.00 Al matí.
 9.35 Gabriela - 94.
 11.35 L'Imperdonable - 42.
 13.00 Els Wuzzles.
 13.30 Tres per quatre.
 14.30 Connexió amb Sant Cugat.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 Falcon Crest.
 16.30 La tarda.
 17.55 Avanç telediari.
 18.00 Barri sésamo.
 18.30 Heidi.
 19.00 Escollir una professió.
 19.30 Sobre vent.
 20.00 L'hora del lector.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Viatge amb nosaltres.
 22.20 Sessió de nit:
 "Piel de serpiente".
 00.15 Telediari - 3.
 00.35 Telesport.
DIMECRES - 27
 8.00 Bon dia.
 9.00 Al matí.
 9.35 Gabriela - Ep. 95.
 11.35 L'Imperdonable - Ep. 43.
 13.00 Erase una vez... l'espai.
 13.30 Tres per quatre.
 14.30 Connexió amb Sant Cugat.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 Falcon Crest.
 16.30 La tarda.
 17.55 Avanç telediari.
 18.00 Barri Sésamo.
 18.30 La pedra blanca.
 19.00 A tope.
 20.00 De 9 a 5.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Estimats pirulí.
 22.15 Cançó trista de Hill Street.
 23.05 Els marginats.
 24.90 Telediari - 3.
DIJOUS - 28
 8.00 Bon dia.
 9.00 Al matí.
 9.35 Gabriela - 96.
 11.35 L'Imperdonable - 44.
 13.00 Micky i Donald.
 13.30 Tres per quatre.
 14.30 Connexió amb Sant Cugat.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 Falcon Crest.
 16.30 La tarda.
 17.55 Avanç telediari.
 18.00 Barri Sésamo.
 18.30 Musiquissims.
 19.00 Crònica jove.
 19.25 Amb les mans a la massa.
 19.55 Parlant clar.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 Bluebell - 8.
 22.15 Dret a discrepar.
 23.45 A mitja veu.
 00.15 Telediari - 3
DIVENDRES - 29
 8.00 Bon dia.
 9.00 Al matí.
 9.35 Gabriela - 97.

11.35 L'Imperdonable - 45.
 13.00 Sherlock Holmes.
 13.30 Tres per quatre.
 14.30 Connexió amb Sant Cugat.
 14.30 L'informatiu migdia.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Telediari - 1.
 15.35 Falcon Crest.
 16.30 La tarda.
 17.55 Avanç telediari.
 18.00 La llanterna màgica.
 19.35 Diccionari de la salut.
 20.00 L'hora de Bill Cosby - 41.
 20.30 Telediari - 2.
 21.00 El temps.
 21.15 En família.
 22.30 Divendres cinema:
 "Brubaker".
 00.40 Telediari - 3.
DISSABTE - 30
 01.15 Jazz entre amics.
 2.15 McMillan i la seva esposa:
 3.25 Llarg-metratge:
 5.10 Documents TV.
 6.40 Documental.
 7.35 Llarg-metratge:
 9.00 A tope.
 10.00 Escollir una professió.
 10.30 El Mag d'Oz.
 11.00 La bola de cristall.
 12.15 Nova gent.
 13.15 Loteria.
 13.30 L'altra mirada.
 14.30 48 hores.
 15.35 Els aurons.
 16.05 Primera Sessió:
 17.45 Erase una vez... la vida.
 18.10 Dibuxos animats.
 18.30 Professor Poopsnagle - 24.
 19.00 Número 1.
 19.30 MC. Gyver:
 20.30 48 hores.
 21.05 Informe setmanal.
 22.15 Dissabte nit.
 23.20 Pere el gran - 2.
 01.00 Filmoteca TV:

DIUMENGE - 24
 10.00 Santa Missa.
 11.00 La bona música.
 12.00 Estudi Estadi.
 18.00 Connexió amb Madrid.
 18.00 Sessió de tarda:
 19.50 Camí de Calgary.
 20.10 Spenser, detectiu privat:
 21.00 Connexió amb Sant Cugat.
 21.00 L'informatiu cap de setmana.
 21.30 Debat - 2
 22.30 Connexió amb Madrid.
 22.30 Estudi estadi.
DILLUNS - 25
 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
 13.03 El príncep regent.
 13.30 Escoles alternatives.
 14.00 L'informatiu migdia.
 15.00 El meu fill, el meu fill.
 15.30 Descobriments sota el mar.
 16.30 A dos de cinc, té o cafè.
 18.00 Fills i filles.
 18.30 Avanç de l'Informatiu vespre.
 18.33 Avec plaisir.
 19.00 Picapuça.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Panorama.
 21.20 Cinema club:
 23.20 Últimes preguntes.
 23.50 Blacke el mag:
DIMARTS - 26
 13.00 El príncep Regent.
 13.30 Portes endins.
 14.00 L'informatiu migdia.

15.00 El meu fill, el meu fill.
 15.30 Història de la moda.
 16.30 A dos de cinc, té o cafè.
 18.00 Fills i filles.
 18.30 Avanç de l'Informatiu vespre.
 18.33 Avec plaisir.
 19.00 Picapuça.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Els records de...
 21.00 Connexió amb Madrid.
 21.00 El mirador.
 21.45 Herència:
 22.40 El temps és or.
 23.40 La bona música.
DIMECRES - 27
 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
 13.03 El príncep regent.
 13.30 La plaça de la lluna.
 14.00 L'informatiu migdia.
 15.00 El meu fill, el meu fill.
 15.30 Els africans.
 16.30 A dos de cinc, té o cafè.
 18.00 Fills i filles.
 18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
 18.33 Avec plaisir.
 19.00 Picapuça.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Futbol.
 22.40 Tendido cero.
 23.10 Cas per a dos:
DIJOUS - 28
 13.00 Avanç de l'informatiu.
 13.03 El príncep regent.
 13.30 Què vol veure?
 14.00 L'informatiu migdia.
 15.00 El meu fill, el meu fill.
 16.30 A dos de cinc, té o cafè.
 18.00 Fills i filles.
 18.33 Avec plaisir.
 19.00 Picapuça.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Recordar, perill de mort.
 21.25 Suplements 4.
 21.45 Documental.
 22.00 Sorteig loteria primitiva.
 22.10 Dijous cinema:
 "La Patagonia rebelde".
 23.55 Metròpolis.
DIVENDRES - 29
 13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
 13.03 El príncep regent.
 13.30 L'electro xou.
 14.00 L'informatiu migdia.
 15.00 El meu fill, el meu fill.
 15.30 Les illes vivents.
 16.30 Cinema espanyol.
 18.00 Fills i filles.
 18.30 Avanç de l'Informatiu vespre.
 18.33 Avec plaisir.
 19.00 Narracions americanes.
 19.30 Escoltem els músics.
 20.00 L'informatiu vespre.
 20.30 Flamenç.
 21.00 Connexió amb Madrid.
 21.00 El mirador.
 21.15 Suplements 4.
 21.50 Òpera.
 00.25 Prop de les estrelles.
DISSABTE - 30
 9.30 Chopi i la princesa.
 10.30 Escoltem els músics.
 11.15 De cara al mar.
 11.30 Programa cultural europeu.
 12.00 Una història particular.
 13.00 Anna Karenina.
 14.00 L'informatiu cap de setmana.
 14.30 135 escons.
 15.00 Connexió amb Madrid.
 15.00 Estadi 2.
 22.00 Connexió amb Sant Cugat.
 22.00 L'informatiu cap de setmana.
 22.30 Connexió amb Madrid.
 22.30 Escenes d'un matrimoni - 2.
 23.20 Ahir.
 00.20 Diàlegs amb la música.

COMENTARIS TV

El teatre a la televisió

Aquestes festes s'ha pogut veure per TV3, altre vegada, **La rambla de les floristes** de Josep Maria de Sagarra. El cas és que aquesta peça teatral en vers no és precisament una obra cabdal dins la literatura catalana, però si es pot afirmar que es tracta d'un bon exemple de la qualitat de la poesia d'en Sagarra. Som, doncs, davant d'un text brillant, viu i ple de ritme encara que el fil conductor sigui una mica lleuger. Tant se val: l'obra se segueix amb gust i alhora els actors tenen oportunitat de posar en joc tots els seus recursos i matisos interpretatius. De fet serà Rosa Maria Sardà l'actriu que donarà el to més alt, fins i tot contrastant una mica amb les altres interpretacions que són correctes però que no arriben a ser el seu contrapunt ideal.

La conclusió és que es va poder gaudir d'una bona estona tot escoltant una obra de teatre que forma part de la nostra cultura. ¿Per què dic tot això?: doncs per un motiu molt senzill: ni a la televisió catalana, ni al primer i segon canal es pot veure i sentir tot el teatre que seria desitjable. Tant en castellà com en català hi ha prou "material", dit amb tot el respecte, com per endegar el seguit de gravacions d'obres importants i alhora entretingudes. Des de Calders fins a Jardiel Poncela es podrien posar en joc les qualitats dels actors, els escenògrafs, dels directors tant catalans com de la resta de l'Estat espanyol. No estic parlant de gravar una revista com **Sí al amor**, de Lina Morgan, plena de vulgaritats adients per aquell que li agrada i sap on trobar-les. Estic parlant de bon teatre, d'aquell que surt als llibres de literatura, d'aquell que exigeix un esforç de concentració per empaïtar el fil de les paraules, els nivells del diàleg, el valor de les interpretacions. En aquests casos gairebé no es pot veure la televisió passivament si es vol aprofitar amb precisió tot el que es veu i se sent. Sentint la Rosa Maria Sardà recitar els versos de Sagarra calia estar molt pendent per copsar tots els registres de la seva dicció i del mateix vocabulari ric del poeta.

Davant d'una obra com **Historia de una escalera** de Buero Vallejo no val a badar. Tot són detalls i l'esperit demana més atenció que la que cal per entendre qualsevol capítol d'una telesèrie nord-americana. De fet més d'un em respondrà que TV3 ha emès, en més d'una ocasió, obres del dramaturg anglès Shakespeare. Bé, això vol dir que es valora el bon teatre. Si del que es tracta és de posar en escena els clàssics això no és cap problema: Lope, Calderón per dir només dos noms.

A més a més són programes que es poden gravar en vídeo i repassar, a poc a poc, amb l'original a la mà. Sembla com si la televisió no volgués cultivar el bon gust del telespectador. Tant que es parla de fer cultura darrerament, sembla que ningú no vulgui donar bon exemple.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Tel. 200 13 39

La solvència que dóna una xifra...

*i la tranquil·litat
que proporcionen aquestes altres:*

Feu números, si us plau.

Per només 1.030 Ptes. que pagueu mensualment, en cobrareu 90.000 si us han d'operar d'apendicitis. Per cataractes, en un ull, 105.000 Ptes.

Això, per posar un parell d'exemples referits a Cirurgia. Però, atenció:

Hospitalització per cirurgia: rebreu 6.000 Ptes. diàries (21.000 Ptes. dia per permanència a la U.V.I.)

Si us feu una ferida que requereixi més de cinc punts de sutura, cobrareu 15.000 Ptes.

En cas de malaltia, us correspondran 750 Ptes. diàries si esteu inscrit en la quota de 2.300 Pessetes mes. Però doblareu la percepció (1.500 Ptes.) amb una quota de 4.600 Ptes.

Un altre exemple: les nostres associades tenen dret a la percepció de 60.000 Ptes. quan es tracta d'un part.

En aquestes quotes hi ha més eventualitats previstes, com és ara la invalidesa i també la defunció; a més a més, hi ha pensions a l'orfenesa.

*Si encara no heu arribat als quaranta anys d'edat, informeu-vos-en ben bé perquè us interessa.
El camí més ràpid: telèfon (93) 318 18 00 - 318 40 50 (de 9 a 20 h.).*

Això és l'AGRUPACIÓ MÚTUA.

Des de 1902 va a més i millor.

Els números ho diuen tot. Precisament, perquè les prestacions que ofereix l'AGRUPACIÓ MÚTUA són econòmiques.

AGRUPACIÓ MÚTUA
DEL COMERC I DE LA INDÚSTRIA

Gran Via de les Corts Catalanes, 621. 08010 Barcelona